

Trần Thị Thanh Du

Sắc Màu Hạnh Phúc

Phần I

Tại Luân Đôn – nước Anh.

Mới sáng sớm mà trời đổ cơn mưa , thêm không khí giá buốt làm cho mọi người không thể thoát khỏi căn phòng ấm áp , hay cái áo khoác lông dày , chiếc mũ len.....

Bảo Ý cũng không ngoại lệ. Bốn năm sống và học ở đây , khoảng thời gian dài chứ đâu ngắn. Nước Anh là vùng đất thế nào , tất cả mọi người trên thế giới đều biết. Thời tiết bốn mùa có lúc rất lạnh , có lúc rất ấm áp nên con người có vẻ thoải mái hơn.

Nhưng hôm nay thì khác , không biết ảnh hưởng gì mà mưa suốt, đường phố xe cộ vắng tanh. Có muốn ra ngoài cũng không biết làm sao đón được xe. Lười thật !

Bảo Ý lăn qua lộn lại trên giường . Đói bụng rồi , bây giờ phải làm

sao đây ? Đi dưới mưa và cái lạnh giá buốt không phải là điều thú vị .
Hơ ! Chẳng lẽ nhịn đói hay sao ?

Cô nhăn nhó , nếu biết ở lại có ngày hôm nay thì cô sẽ không ở đâu .
Tốt nghiệp và nhận bằng được một tuần , đang nôn nao trở về quê hương sau nhiều năm đi xa , thì đúng một cái nhận được Email từ gia đình .

Mà tất cả đều do cha mẹ cô mà ra . Người ta là dân du học tận nước Anh , thế nhưng bảo về gấp lấy chồng , ai chấp nhận cho được .

Bản tính Bảo Ý từ trước đến giờ là ngang ngược , cứng đầu , cho nên dù có nhớ cha mẹ nhiều , cô quyết không trở về theo dự định .

Ở lại , đó cũng là một cách để chống đối , Bảo Ý hy vọng cha mẹ cô hiểu mà không ép cô. Nay là thời buổi gì rồi lại còn cái kiểu hứa hôn , cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy . Với cô , không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Cô còn cả ước mơ , hoài bão . Trái tim chưa một lần rung động , chưa hiểu tình yêu là gì thì làm sao đặt cuộc đời mình vào nhà tù không lối thoát .

Nhất định cô phải bảo vệ ý mình đến cùng . Cô sẽ ở lại Anh hoặc đi đâu đó , đến khi nào cha mẹ cô bỏ ý định gả cô cho một người đàn ông không quen biết thì cô mới về trình diện .

Ọt.....ọt.....ọt.....

Bảo Ý lắng nghe . Tiếng gì vậy nhỉ ?

Ọt.....ọt.....ọt.....

Ồi ! Không xong rồi , cái bao tử của tôi . Nó đã không thể nhịn nữa .
Bảo Ý ôm bụng ngồi dậy , lười biếng cũng phải đi , vì đây là sức
khoẻ của mình mà .

Đang loay hoay tìm cây dù thì chợt có tiếng chuông điện thoại , Bảo
Ý khó chịu :

– Gì nữa đây , người ta sắp chết đến nơi mà còn....

Nhưng cô cũng phải nhắc máy , biết đâu một người bạn nào đó rủ đi
ăn thì hay biết mấy .

– Alô.

– Con định bao giờ thì trở về đây ,Bảo Ý ?

– Cha !

– Tốt nghiệp rồi , con còn chuyện gì nữa để làm đâu . Chia tay bạn
bè thì cũng đã chia tay xong , nhanh về đi thôi .

– Nhưng mà cha à.....

– Ông Triệu Chấn không còn thời gian để chờ con , con gái ạ .

Cha bắt đầu câu chuyện rồi đây . Mỗi lần nhắc tới việc cô đã hứa hôn
với gã đàn ông nào đó thì Bảo Ý nổi quạu .

– Con thì có liên quan gì đến ông ấy ?

– Nói vậy mà nghe được sao ? Ông Triệu Chấn là ông nội chồng của con đây .

– Con không đồng ý .

– Đồng ý hay không , giờ con không có quyền chọn lựa . Chuyện hôn nhân của con là do ông nội con quyết định . Nay ông không còn thì cha mẹ là người thực hiện thay ông . Với lại , người đàn ông sắp là chồng của con là người đàn ông tốt , lại có địa vị trong xã hội . Con không lý do gì để từ chối cả .

Bảo Ý la lên :

– Cha mẹ ép con như thế mà thấy được sao ? Tuy là ông nội hứa , nhưng nay ông nội đã mất thì lời hứa năm xưa không còn giá trị . Nếu như gia đình họ Triệu có nhắc đến , cha mẹ từ chối được mà . Tại sao cha mẹ buông xuôi theo mà không nghĩ đến cảm nhận của con ?

– Vì cha mẹ nghĩ cho con nên cha mẹ mới đồng ý . Gia đình họ Triệu là một gia đình tốt lại có tiếng tăm , đâu phải ai muốn bước vào cũng được . Thôi , đừng cãi lý với cha nữa . Hai gia đình đang chờ con đây .

Bảo Ý im lặng :

– Con có nghe cha nói không ? Chẳng lẽ con muốn cha sang bên đấy hộ tống con về ?

Bảo Ý thở dài . Cha mẹ đã cương quyết theo ý mình . Cô phải làm gì đây ? Trốn tránh đâu là cách hay , mà cô còn có cả tuổi trẻ và quãng đường phía trước .

Chậc ! Quỷ tha ma bắt cái gã đàn ông họ Triệu nào đó đi . cũng vì việc hứa hôn giữa hai gia đình mà cô chưa thể rời khỏi nước Anh . Phải chi anh ta cũng như cô , chống đối việc này thì hay biết mấy .

– Bảo ý !

ông Tuấn Minh gọi :

– Con không được giờ trò gì nghe chưa ? Nếu không , con đi đến đâu thì cha sẽ đi đến đó .

Bảo ý rầu rĩ :

– Được rồi , cha để con thu xếp đã .

– Mất bao lâu ? Một tuần rồi thêm một tuần nữa phải không ? Cha ra lệnh cho con , hết tuần này , con phải có mặt ở Việt Nam cho cha .

– Vâng , thì cứ như thế đi .

– Cha mẹ chờ con đó . Không được hứa chỉ để hứa .

Bảo Ý gác máy thờ dài ngao ngán . Tuy xưa nay cô là đứa bướng bỉnh cứng đầu , nhưng chưa bao giờ làm cho cha mẹ buồn và thất vọng . Lần này xem ra không ngoại lệ rồi . Về thì chắc phải về , còn việc lấy chồng ... cô cần xem lại mới được .

Cái đầu bé nhỏ của Bảo Ý hoạt động nhanh . Trước tiên , cô sẽ tìm hiểu người đàn ông họ Triệu kia . Trên đời này , không có người hoàn hảo . Bảo Ý hy vọng có một khe hở nào đó để cô có thể viện lý do từ chối .

Mọi người cứ chờ đó đi . Lâm Bảo Ý này không có việc gì không làm được , không có khó khăn nào mà không thể vượt qua . Từ nhỏ , cô từng rèn luyện cho mình một ý chí sắt thép nên mới có thể sang Anh một mình bốn năm . Trong bốn năm qua , cô còn trải qua biết bao nhiêu là vấn đề trong cuộc sống . Thế nhưng chưa có điều gì làm cô nản lòng . Và hôm nay cũng vậy , chuyện hôn nhân của cô nhất định sẽ có cách giải quyết . Hãy tin và lạc quan vào ngày mai nhé .

Bảo Ý vươn vai đứng dậy . Vứt bỏ hết những suy nghĩ và căng thẳng sang một bên , bây giờ cứ lo cho bao tử của mình rồi tính tiếp .

Cầm cây dù trên tay , Bảo Ý rời khỏi phòng trọ . Cô nhanh chóng quên đi lời nghiêm chỉnh của cha trong cơn mưa rì rả và cái lạnh buốt

giá .

Mặt đường giờ toàn một màu nước , Bảo Ý co ro trong chiếc áo lông dày đứng đón xe .

Ôi ! Sao chẳng thấy một chiếc tắc xi nào thế này ? Ở đây thì lạnh cóng mắt thôi . Bảo Ý đi qua đi lại , chợt cô thấy một chiếc tắc xi từ xa , nhưng đã bị một đôi tình nhân trước cô chặn lại .

Phải chờ nữa sao trong khi cái bao tử ... Bảo Ý mím môi . Cô có cách rồi . Chiều này tuy xưa như trái đất nhưng hữu hiệu lắm . Chờ mà xem .

– Ui da !

Bảo Ý ôm bụng khụy xuống :

– Ui da , đau quá ...

Tiếng rên của Bảo Ý làm cho cặp tình nhân phải chú ý . Hé mắt thấy họ đang đi về phía mình , cô nhăn nhó :

– Làm ơn giúp với , tôi đau quá !

Người đàn ông hỏi :

– Cô ơi ! Cô làm sao vậy ?

– Tôi đau lắm . Anh chị có thể gọi giúp cho tôi chiếc tắc xi không ?

Cô gái đi cùng người đàn ông nói bằng tiếng Việt nam :

– Anh à ! Làm gì bây giờ ? Đoạn đường này , khó đón xe lắm .

Người đàn ông suy nghĩ :

– Hay chúng ta nhường xe cho cô ấy đi .

– Nhưng mà chúng ta chờ ở đây đến bao giờ mới có xe , lạnh cóng mất thôi . Em còn đang bị cảm đó Triệu Phong .

– Thế ...

Bảo Ý la lên :

– Đau quá , chắc tôi chết mất !

Người đàn ông có cái tên Triệu Phong quyết định :

– Khả Nhi ! Em phụ anh dìu cô ấy lên xe nhé .

Cô gái không được vui :

– Vâng .

Thế là kế hoạch đã hoàn thành . Tại sao người Việt Nam sống ở nước ngoài có thể dễ dàng bị lừa gạt thế nhỉ ? nếu là cô , cô không khờ giống như hai người kia đâu . Triệu Phong – Khả Nhi , cái tên nghe đầy ấn tượng .

Khi Bảo Ý ngồi yên trên xe Triệu Phong ân cần căn dặn người tài xế :

– Anh làm ơn đưa cô ấy đến bệnh viện .

Bảo ý tỏ vẻ biết ơn :

– Cám ơn anh chị .

Xe chạy được một đoạn , Bảo Ý thôi nhăn nhó nữa . Cô chợt phá lên cười :

– Ôi vui quá !

Người tài xế nhìn vào kiếng chiếu hậu :

– Cô không sao chứ ?

– không .

– Có cần đến bệnh viện nữa không ?

Bảo Ý lắc đầu :

– Tôi chỉ đói bụng thôi . Anh hãy cho tôi đến một nhà hàng nào đó .

Đến đây thì người tài xế chợt hiểu . Thì ra , cô gái này đón xe không được nên mới giờ trò . Khá thật !

Bảo Ý tựa cửa xe lim dim mắt . Cô nghĩ đến bữa ăn trưa của mình ở một nhà hàng ấm áp , trong khi có người đứng đợi xe giữa trời rét buốt . Nhớ gương mặt thật thà của người đàn ông mà buồn cười làm sao .

oooOoooOooo

Bảo ý dừng chân ở một nhà hàng Việt Nam . Sau khi thỏa mãn cái bao tử của mình , cô bắt đầu vẽ ra những kế hoạch .

Một ngày dài trốn ở trong phòng thì buồn lắm . Tận dụng thời gian của mình mà đi dạo , mà đi chơi , nhưng không nhất thiết phải đi dưới mưa lạnh quá .

Bảo Ý suy nghĩ . Đúng rồi ! Cô sẽ đi dạo hết trung tâm mua sắm ở thành phố Luân Đôn , để xem có cái gì có thể mua làm quà cho bố mẹ , bạn bè . Sau đó thì đi xem phim và cô còn mấy ngày nữa đâu là phải chia tay nước Anh rồi , vương quốc của nữ hoàng . Bảo Ý rất

thích đất nước cò một người phụ nữ cai trị , cho nên vì thế cô đã chọn nước Anh để mở rộng kiến thức của mình . Cô muốn cho mọi người biết , phái yếu không phải là yếu . Vì thế đừng bao giờ xem thường những việc làm của chị em phụ nữ như cô .

Tạm hài lòng với kế hoạch đã vẽ ra , Bảo Ý đứng dậy định rời khỏi chỗ của mình , thì bất ngờ có một cuộc đối thoại lọt vào tai làm cô phải chú ý và ngồi trở xuống .

– Triệu Phong ! Anh nói ông nội anh muốn anh cưới vợ ư ?

– Ừ .

– Anh có đồng ý không ?

– Dĩ nhiên là không . Làm sao anh có thể cưới cô gái mà anh không hề yêu và không một lần biết mặt .

– Vậy còn lời hứa ?

– Đó là ông nội anh hứa chứ không phải anh . Thật anh không thể nào hiểu , ở thế kỷ nào rồi mà vẫn còn việc đính ước trước .

Triệu Phong cười cợt :

– Có lẽ ông nội của cô gái sợ cháu mình không tìm được đáng lang quân như ý , hay có thể cô ta không được xinh đẹp cũng nên .

– Nhưng Triệu Phong à ! Lời của ông nội anh không thể coi thường được đâu . Quen anh bao năm , ít nhiều gì em cũng hiểu . Ý ông một là một , hai là hai , không thay đổi được .

– Anh nhất định đấu tranh đến cùng . Anh đã có em thì anh không chấp nhận cô gái nào khác .

– Thật không ?

– Nếu ông nội và cha mẹ ép anh sẽ đi . Khả Nhi ! Em đừng lo . Chúng ta sẽ sống bên nhau , sẽ đắp xây hạnh phúc bằng chính đôi tay mình .

–

Anh chấp nhận từ bỏ tất cả những gì anh có sao ?

– Ừ

– Đã suy nghĩ kỹ chưa ?

Triệu Phong nhú mày :

– Em không tin anh ?

Khả Nhi lắc đầu :

– Không phải . Em chỉ lo những gì anh nghĩ không đơn giản chút nào

. Anh là đứa cháu , đứa con duy nhất của dòng họ Triệu .

– Thì sao ?

Triệu Phong cắt ngang :

– Chẳng lẽ em không cần anh nữa khi anh không còn là tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên à ?

– Tất nhiên là không . Em chỉ phân tích cho anh thấy rõ vấn đề thôi . Anh đi từ bỏ tất cả , chắc chắn sẽ làm ông nội anh và cha mẹ anh nổi giận . Chuyện xảy ra đến lúc ấy , anh trở thành đứa cháu , đứa con bất hiếu . Triệu Phong ! Lương tâm anh không cho phép anh làm điều đó , phải không ?

Triệu Phong thở dài :

– Khả Nhi ! Vậy em bảo anh phải làm sao đây ? Ngoài cách bỏ đi , anh đâu còn cách nào khác .

– Em yêu anh , Triệu Phong ạ . Cho nên em không muốn mất anh . Vì vậy lần này anh phải nghe lời em . Chúng ta có nhau và còn có cả gia đình nữa .

– Cách gì mà lưỡng toàn thế ?

Khả Nhi bỏ nhỏ vào tai người yêu làm Triệu Phong phải tròn mắt :

– Em bảo anh

– Em nghĩ ông nội và cha mẹ anh không nỡ bỏ mặc cháu của mình .

– Chúng ta lường gạt người thân như thế , có quá đáng không ?

– Tại họ ép anh cơ mà .

– Nhưng

Khả Nhi tỏ vẻ giận hờn :

– Vì không muốn mất anh nên em mới bày như thế . Còn tình yêu anh có thật lòng dành cho em hay không , phải coi biểu hiện của anh .

– Anhđể anh suy nghĩ đã .

Khả Nhi hôn vào má Triệu Phong :

– Tin em đi . Khi chúng ta bảo là có con với nhau thì đảm bảo ông nội anh đừng dám cưới lại ngay . Thậm chí , hủy bỏ cuộc hôn nhân mà họ đã sắp đặt . Họ còn vì danh dự của họ nữa mà .

Triệu Phong im lặng . Anh không nghĩ cách của Khả Nhi là có hiệu quả . Tính của ông nội anh , anh hiểu hơn ai hết . Tuy ông rất thương

anh , nhưng không phải việc gì cũng có thể chấp nhận .

Lúc mới biết tin anh quen Khả Nhi là ông đã thông báo trước : Anh có vị hôn thê . không nên tiến sâu trong tình cảm để rồi khó gỡ .

Triệu Phong không chấp nhận , anh chống đối lại bằng cách càng say mê Khả Nhi . Anh hy vọng vì thương cháu , ông anh sẽ từ bỏ ý định của mình .

Thế nhưng hành động của anh không hề lay chuyển được ông . Trái lại ông còn bắt anh phải tổ chức đám cưới . Trời ! Phên này coi như xong rồi .

Mấy ngày nay , Triệu Phong lợi dụng sang Anh công tác mà tìm cách kéo dài thêm thời gian . Thật là khổ ! Đi mà giống như trốn nợ vậy . Về nhà gặp mặt ông với điệp khúc cũ làm anh căng thẳng mất . Ông trời ạ ! Ông bảo tôi phải làm sao đây ? Chẳng lẽ tôi cứ tránh né như thế này mãi sao ?

Khả Nhi kéo Triệu Phong trở về thực tại :

– Anh nghĩ gì vậy ?

– Không có gì .

– Em đã nói rồi , mọi việc cứ nghe theo em đi , đừng làm mình thêm rối rắm .

– Ủ .

– Hôm nay , chúng ta dành thời gian để vui chơi thì anh không được mang khuôn mặt ảm đạm đó nha .

Khả Nhi đứng dậy kéo tay Triệu Phong :

– Đi , chúng ta tiếp tục hành trình của mình . Em sẽ đưa ngài tổng giám đốc của em đến một nơi không có nỗi buồn , không có lo lắng không có suy tư .

– Nơi nào vậy ? Anh thấy khắp Luân Đôn , chỗ nào cũng mưa và lạnh .

– Thì cứ theo em , đừng hỏi .

Cặp tình nhân đi rồi , Bảo Ý sực tỉnh . Sau câu chuyện của người đàn ông kia giống mình thế nhỉ ? Bị ép cưới người con gái không quen không yêu . Còn cô thì bị ép gả cho người đàn ông không biết không quen . Ờ , chuyện đời sao thật là...

Bảo Ý lắc đầu . Mà thôi , việc ai người ấy đối phó đi , để ý làm gì cho thêm mệt . Thế gian này có bao nhiêu chuyện giống nhau .

Rồi Bảo Ý cũng rời khỏi nhà hàng , nghĩ đến cái giá rét và cơn mưa ử rử bên ngoài mà cảm thấy sợ .

Lại đón xe , nghĩ đến chiếc nào cũng đầy khách mà ngao ngán .
Bước chân Bảo ý vừa ra khỏi cánh cổng nhà hàng thì có một chiếc
tắc xi đỗ lại . Cô nhanh chân nhưng vẫn không kịp đôi tình nhân .
Đành phải giở trò nửa thôi .

– Ông ơi ! Ông đánh rơi bóp kìa !

Người đàn ông và cô gái đồng quay lại . Lợi dụng cơ hội ấy , Bảo Ý
chui nhanh vào xe .

– Bác tài , chạy đi !

– Lại là cô ?

Bảo Ý nhú mày :

– Ông biết tôi ?

Người tài xế nhắc lại chuyện cô giả đau bụng để được lên xe . Bảo Ý
cười :

– Thì ra chiếc xe này lúc nãy tôi cũng đã đi .

– Và hai người cô mới lừa kia cũng là cặp tình nhân đã từng nhường
xe cho cô .

– Vậy sao ? Có duyên nhỉ !

Người tài xế hỏi :

- Tại sao cô không chờ chiếc xe khác mà phải làm vậy ?
- Tôi không có thói quen chờ đợi .
- Cô cũng lạ thật . Mà hình như cô không phải sống ở đây ?
- Tôi đến đây du học thôi
- Thế cô là người nước nào ? Tôi thấy cô vừa xinh đẹp vừa thông minh , chắc cô học giỏi lắm .

Bảo Ý ngập ngừng rồi nói :

- Tôi mang quốc tịch Việt Nam .
- Ồ ! Cô đến từ đất nước Việt Nam . Tôi nghe nói người Việt Nam vừa thông minh vừa xinh đẹp vừa giỏi . Bây giờ tận mắt quả là không sai .
- Ông có mĩa mai tôi không đó ?
- Tôi khen thật lòng mà . Tôi chỉ biết con người và đất nước Việt Nam qua bạn bè và tranh ảnh . Giờ nhìn thấy cô , chợt nhiên tôi hiểu hết .

– Ông hiểu gì ?

– Vì sao ngày xưa đội quân xâm lược nào cũng bị đánh bại . Một con người nhỏ bé nhưng cái đầu không đơn giản chút nào .

– Ý ông muốn nói đến việc tôi lừa hai người kia phải không ?

Người tài xế hấp tấp :

– Không phải , cô đừng hiểu lầm . Tôi ...

Bảo Ý dễ dãi :

– Đùa với ông một chút thôi . Tôi cũng không có ý gì đâu . À! Ông cho tôi đến trung tâm mua sắm đi nhé .

– Vâng .

Chiếc xe lao đi trong mưa . Giữa Bảo ý và người tài xế sẽ còn nhiều câu chuyện thú vị , về con người , về nước bạn .

oooOoooOooo

Tin nhắn điện thoại . Bíp !

“Cha mẹ . Con xin lỗi vì phải gửi tin nhắn này , nhưng con không còn cách nào khác . Bây giờ con có việc gấp phải sang Hồng Kông . Con không thể về Việt Nam như lời đã hứa . Cha mẹ đừng giận con nha . khi nào xong việc , con sẽ về giải thích sau . Bảo Ý ”

Ông Minh Tuấn bấm tắt điện thoại , tức giận :

– Hừ ! Con bé này càng ngày càng ngang ngược , không coi lời nói của cha mẹ nó ra gì cả . Sang Hồng Kông để làm gì cơ chứ ? Muốn sang chơi sao không nói rõ .

– Biết đâu con bé có việc thật . – Bà Bảo Nhi lên tiếng .

– Em cứ nuông chiều con như thế , bảo sao con đừng hư ... Lúc trước cũng do em ủng hộ Bảo Ý sang Anh học . Giờ thì thấy rồi đó , học xong thì không chịu về .

– Anh phải thông thả cho con . Bảo Ý còn trẻ ham chơi , ham vui là lẽ tất nhiên .

– Em lại bênh Bảo Ý à ? Em có hiểu việc chúng ta hiện tại hay không vậy ? Bên anh chị Triệu Sơn cho biết , sức khỏe của bác Triệu Chấn không như trước nên họ hồi thúc ... anh Anh đang tức chết vì Bảo ý đây này .

– Bây giờ anh có tức , có trách cũng chẳng được gì . Nếu Bảo ý thật

sự muốn né tránh cuộc hôn nhân mà ba sắp đặt không chịu về thì chúng ta còn cách nào nữa chứ . Chẳng lẽ anh sang Hồng Kông tìm con bé sao ?

– Cũng có thể .

– Anh ...

Bà Bảo Nhi khuyên nhủ :

– Anh đừng làm cho mọi việc căng thẳng thêm . Em nghe nói Triệu Phong đi công tác cũng chưa về kia mà .

– Nhưng mà cuối tháng này , hai bên gia đình gặp nhau rồi . Anh sợ làm bác Chấn thất vọng lại ảnh hưởng đến sức khỏe thì nguy .

– Còn đến mười ngày nữa . chúng ta nên hy vọng thôi !

– Chắc ! Bọn trẻ làm cho anh đau đầu quá .

Bà Bảo Nhi hỏi chồng :

– Hôn nhân của con theo sự sắp đặt như thế , liệu có tốt không ?

– Vậy theo em , sao mới là tốt ? Triệu Phong là một người đàn ông cứng chạch , thành đạt và có địa vị . Tất nhiên anh không dựa vào những yếu tố ấy mà đồng ý nghe theo lời ba . Anh chọn Triệu Phong

bởi cậu ta có cá tính và đạo đức , rất xứng đáng để Bảo ý nương dựa cuộc đời .

– Em thấy dù Triệu Phong có tốt nhưng quan trọng là tình yêu kia . Hai đứa chưa một lần biết mặt nhau . Em lo ...

– Chúng nó cưới nhau rồi thì chúng nó sẽ có tình yêu . Đúng lý ra phải cho hai đứa tìm hiểu nhau trước khi cưới . Nhưng giờ sức khỏe bác Chấn không cho phép kéo dài thêm nữa .

– Anh à ! Anh có nghĩ đến việc cả Triệu Phong và Bảo Ý đều có người yêu không ?

Ông Tuấn Minh gật đầu :

– Có .

– vậy ...

– Anh không quan tâm . Bởi anh đã quyết định rồi . Anh sẽ thực hiện lời của ba lúc ông còn sống . Bảo Ý phải về làm dâu gia đình họ Triệu .

Bà bảo Nhi ngập ngừng :

– Tuấn Minh ...

– Em nói đi !

– Chuyện hôn nhân của con , có điều gì đó không ổn đâu . Tuy chúng ta không thể bỏ qua lời hứa của người lớn , nhưng chúng ta cần phải nghĩ đến cảm xúc của con . Việc Bảo Ý cứ lần lựa chưa muốn trở về thì anh cũng hiểu . Con bé không chấp nhận hôn nhân định đoạt .

Ông Tuấn Minh thở dài :

– Nghĩ đến cảm xúc thì được gì . Em thấy rồi đó , bác Triệu Chấn luôn miệng nhắc đến . Không lẽ chúng ta từ chối khi mà ... Ôi ! Anh thật là khó xử .

– Chúng ta có thể thương lượng lại . Cứ để cho bọn trẻ tìm hiểu nhau trước , nếu chúng nó là duyên nợ của nhau thì lúc đó tiến hành đám cưới cũng chưa muộn . Làm cha mẹ , ai cũng muốn con mình hạnh phúc mà .

Ông Tuấn Minh suy nghĩ :

– Để anh xem lại đã . Bác Triệu Chấn không chấp nhận lời đề nghị của chúng ta thì phải tiến hành thôi . Anh không biết em sao , nhưng anh thì rất có lòng tin ở Triệu Phong .

– Chàng trai như Triệu Phong , có ai từ chối được . Nhưng việc em quan tâm hơn là hạnh phúc của con . Một người đàn ông tốt nhưng

không phải duyên nợ thì nói đến làm gì .

– Trước khi cho Bảo ý biết con bé có vị hôn phu , anh cũng từng nghĩ như em . Ép con có nên không ? Nhưng nhớ đến lời hứa của ba , lời nhắc nhở của bác Chấn , rồi nhìn lại gia đình họ Triệu , anh chợt thấy mình cần quyết định . Anh hy vọng sự quyết định của anh sẽ không sai . Giờ em bán khoản cho con , bổn phận làm cha , anh cũng phải có trách nhiệm chứ . Trong lòng anh luôn mong muốn Bảo Ý không từ chối Triệu Phong , để hai bên gia đình khỏi khó xử và con bé còn được một tấm chồng tốt .

Bà Bảo Nhi chia sẻ với chồng :

– Em hiểu anh , Tuấn Minh ạ .

– Cám ơn em . Vợ chồng chúng ta có một mình Bảo ý là con , nên chúng ta cần phải nghĩ cho con , có đúng không ?

– Vâng .

– Vì vậy , em đừng buồn khi anh nghiêm khắc và buộc Bảo Ý thế này , thế khác . Chúng ta là cha mẹ , nhìn thấy con nên người , đó là niềm hạnh phúc . Nhưng có một điều anh vẫn chưa yên tâm về con .

– Điều gì hả anh ?

– Đó là bản tính ngang bướng và cứng đầu . Lỡ sau này về làm dâu ,

làm vợ người ta , cứ như thế thì anh không biết nói sao .

– Tưởng gì , vấn đề đó thì anh có thể yên tâm . Bảo Ý có ngang bướng thật nhưng cũng biết lý lẽ và nghe lời lắm .

– Em gần gũi con nhiều hơn anh nên dễ dàng chỉ dạy nó . Bốn năm sống ở nước ngoài , không biết có thay đổi gì không đây . Con trai hay con gái đều làm chúng ta mệt mỏi .

Bà Bảo Nhi cười :

– Em thì không giống anh . Bảo Ý làm cho em hãnh diện nhiều hơn , vì con bé là bản sao của anh .

– Vậy ư ?

– Anh không để ý à ? Bản tính ngang bướng cứng đầu ở đâu ra ? Cha con cũng giống hệt nhau , thế nói nhau sao được .

Bà Bảo Nhi nhắc :

– Anh còn nhớ lúc anh xin cưới em không ? Ba mẹ em không đồng ý , thế là anh ...

Ông Tuấn Minh liền xua tay :

– Thôi , em làm anh thấy xấu hổ rồi đây này . Chuyện thế mà cũng

nhắc được .

– Không nhắc thì anh đâu biết cha con anh là bản sao của nhau .
Nếu nói cho Bảo Ý nghe , con bé sẽ nghĩ sao nhỉ ?

– Chắc chắn là hwon anh chwos không thua anh . Đến khi ấy , anh và em chỉ có nước là đầu hàng thôi .

Hai vợ chồng cùng cười , không khí có vẻ bớt căng thẳng đi .

Reng ... reng ... reng ...

Tiếng chuông điện thoại reo vang , ông Tuấn Minh nhắc ống nghe :

– Alô .

– Anh Minh !

– Anh Sơn ! Chuyện gì vậy anh ?

– Ông già đang làm mệt , đòi gặp vợ chồng anh .

– Vâng . Tôi và bà nhà sẽ đến ngay .

– Làm phiền anh nhé !

Ông Tuấn Minh gác máy rồi quay sang vợ :

– Bác Chấn lại mệt , anh Sơn gọi điện nói bác ấy đòi gặp chúng ta .
Em chuẩn bị , chúng ta sang bên ấy .

– Vâng .

– Bà Bảo Nhi đứng dậy :

– Em hy vọng bác ấy không có gì . Chung trà cháu dâu chưa được
uống mà .

Hồng Kông .

Bảo ý đến đây được hai ngày . Trong hai ngày Bảo Ý đều dùng hết
thời gian vào việc đi dạo , còn mua sắm chỉ là thứ yếu .

Hồng Kông chỉ được biết đến trên phim ảnh . Cô không ngờ khi
chính mắt thấy , nó đẹp cả ngoài sự tưởng tượng . Nhất là vào ban
đêm , Hồng Kông muôn màu muôn sắc . Bảo Ý như choáng ngợp
trong một đất nước hoa lệ .

Đến Hồng Kông , Bảo Ý thấy là một quyết định đúng nhất . Cô không
hối hận khi nói dối với cha mẹ là đến Hồng Kông là có việc .

Thành phố nhộn nhịp , cuộc sống sôi động làm Bảo Ý tạm thời quên
đi việc mình đang trốn chạy một cuộc hôn nhân mà bản thân mình
không cần đồng ý . Cô vui chơi đâu đâu cũng là tiếng nói tiếng cười .

Hồng Kông ! Bảo Ý cảm thấy thích rồi đấy . Những điều thú vị và bất ngờ hai ngày qua cô đã thấy . Nếu không phải trở về để bắt đầu một cuộc sống mới , thì có lẽ cô sẽ chọn nơi đây là nơi dừng chân .

Hôm nay là ngày thứ ba , Bảo Ý nhất định đến tham quan phim trường TVB. Xem phim , cô đã từng rất hứng thú về nơi này . Cái nơi sản sinh ra bao nhiêu là phim hay , bao nhiêu là diễn viên nổi tiếng .

Bảo Ý không phải là người mê phim , nhưng phim hay của Hồng Kông thì cô không thể bỏ qua .

Với những dự định , Bảo Ý rời khỏi khách sạn , không đón tắc xi , cô muốn đi bộ để ngắm cảnh ngắm người . Lang thang hết con đường này đến con đường khác , ngang qua một shop thời trang lớn , Bảo Ý nảy sinh ra ý định . Có cơ hội tại sao không vào xem nhỉ ? Nghe đến thời trang Hồng Kông cũng nổi tiếng lắm mà . Sao đây ? Trông bắt mắt quá .

Bảo Ý dừng chân , cô đẩy cánh cửa kính lớn bên ngoài . rất nhiều mẫu cuốn lấy Bảo Ý ngay . nhìn vào thì cái nào cũng muốn thử cũng muốn mua cả . Bảo Ý ngửa tay lấy một cái áo đầm dây màu kem , và chui vào phòng thử quần áo .

Đang đứng trước kính ngắm ngắm nghĩa nghĩa thì bất chợt một giọng nói từ phía sau cất lên làm Bảo Ý giật mình .

– Đẹp lắm rồi , đừng ngắm nữa . Ó kính người ta hết .

– Ông là ai ? – Bảo Ý quay lại , giọng Hoa rất chuẩn – Sao vào cửa hàng quần áo nữ rồi còn lén lút nhìn trộm người khác ?

– Thưa cô , tôi vào bằng cửa chính nên không gọi là lén lút . Huống chi cửa hàng này không để bảng cấm đàn ông vào . Còn cô bảo tôi nhìn trộm cô à ? Tôi chỉ góp ý giúp cô thôi . Vớ lại , ở Hồng Kông không có luật cấm ngắm nhìn phụ nữ đẹp .

– Anh ...

Người đàn ông nghiêng đầu :

– Cô mặc cái áo này hợp lắm . Mua nó đi , đừng đổi ý nhé .

Bảo Ý mím môi . Trời đất ơi ! Ở đâu ra một người đàn ông sỗ sàng thế này ? Thật không ra gì cả .

– Anh có biết mình vô cùng bất lịch sự không ?

– Khen một người con gái đẹp mà bất lịch sự ư ? Vậy cô không hiểu gì hết rồi .

Bảo Ý khó chịu :

– Hiểu gì mà hiểu ? Tôi không cần lời khen của ông . Về nhà mà khen vợ ông ấy .

Bảo Ý đống chát lại , cô vừa dứt lời thì cánh cửa phòng thử đồ bên phải mở ra :

– Triệu Phong ! Anh xem cái áo này được không ?

Bảo Ý trố mắt , phải nói là ngạc nhiên mới đúng . Ở cái đất Hồng Kông , cô cũng có thể gặp người đồng hương ư ? Hay quá !

Nhưng mà ... Bảo Ý chợt nhú mày . Triệu Phong – tên người đàn ông , cô đã nghe ở đâu thì phải .

– Khả Nhi ! Màu của nó có sắc sỡ quá không ? Anh thấy ...

– Model bây giờ là chuộng những màu nổi . Anh không thấy Hồng Kông , ai ai cũng nổi bật hết sao ?

– Nhưng chúng ta đâu phải dân Hồng Kông , với lại em cũng đâu phải người mẫu hay diễn viên . Thôi , em chọn lại những cái đầm màu nhã , thấy nó trẻ trung hơn .

– Em không chịu .

Triệu Phong dỗ dành :

– Nghe anh đi ! Ăn mặc thế này ở Việt Nam không hợp đâu .

Khả Nhi ngang bướng :

– Ở Hồng Kông , người ta có thể may và mặc được thì em nghĩ ở Việt Nam cũng đâu có gì khác biệt . Em nhất định chọn cái đầm này .

– Vậy thì tùy em .

Bảo Ý đã nhớ ra . Họ là cặp tình nhân cô gặp ở Anh quốc . Đúng là quả đất tròn . Nhưng họ có nhận ra cô không nhỉ ? Bảo Ý len lén nhìn người đàn ông . Khuôn mặt đẹp như tài tử liền gây cho cô ấn tượng . Tự nhiên cô nghĩ đến " người chồng " hứa hôn ở Việt Nam . Nếu anh ta cũng đẹp trai phong độ như gã Triệu Phong này thì có thể cô suy nghĩ lại .

Mãi ngắm người ta mà không hay người ta ngắm mình . Triệu Phong háng giọng :

– Đủ chưa ?

Bảo Ý bưng tỉnh :

– Gì cơ ?

– Tôi hỏi cô , tôi có đẹp trai không ?

Úy trời ơi ! Gã Triệu Phong này ko biết xấu hổ là gì . Bảo Ý trề môi :

– Anh hỏi tôi câu ấy , anh không biết ngược sao ?

– Nếu ngược thì tôi đâu hỏi . Mà tôi cũng hỏi nhiều cô gái rồi , câu trả lời của họ chẳng làm tôi hài lòng , nên bây giờ tôi muốn nghe câu trả lời thật lòng từ môi cô , cô gái xinh đẹp .

– Vậy thì đành làm anh thất vọng rồi . Tôi không có thói quen khen một người nào cả .

– Không phá lệ được sao ?

Bảo Ý lắc đầu :

– Không . Nhưng tại sao anh cứ muốn tôi khen anh nhỉ ? Người yêu anh , bạn gái anh , vợ anh khen anh cũng chưa đủ ư ?

– Tôi không biết nữa . Có thể lời của họ làm tôi nhàm chán chẳng ?

– Tôi khuyên anh , đừng nên quá tham lam . Bởi thưởng để cho anh bao nhiêu thì anh cứ nhận bấy nhiêu . Đòi hỏi quá thì ngày nào đó , anh không có gì cả .

– Thà tôi không có còn hơn những lời giả dối .

Bảo Ý tròn mắt :

– Anh nói gì thế ? Anh ko sợ cô bạn gái của anh nghe sao ?

Triệu Phong nhếch môi :

– Tôi sợ , nên đâu dám nói trước mặt cô ấy .

Bây giờ thì Bảo Ý đã hiểu . Thì ra gã Triệu Phong này thừa cơ hội tán gái đây mà . Hừ ! Anh ta xem cô là ai vậy ?

Bảo Ý định cho gã đàn ông đào hoa này một trận thì cô bạn gái anh ta trở ra :

– Anh !

– Đã chọn xong chưa ?

– Rồi .

Khả Nhi quay sang Bảo Ý :

– Bạn của anh à ?

– Không

Khả Nhi nhú mày :

– Anh ! Em thấy cô ta quen quen . Anh có nghĩ như em không ?

Triệu Phong nhìn Bảo Ý :

– Quen à ? Ừ nhỉ , em nói anh mới để ý . Cô ta ...

Triệu Phong hỏi :

– Cô ơi ! Cô nói được tiếng Anh không ?

Bảo Ý đề phòng :

– Vâng .

– Vậy cô đã từng đến Luân Đôn chưa ?

Hơ ! Bảo Ý đoán không sai . Có thể họ ngờ ngợ cô . Nhưng mà Lâm Bảo Ý này đâu khờ khờ đến nỗi để người ta biết cô là ai .

Bảo Ý vờ ngờ ngác :

– Luân Đôn ở tận nước Anh xa xôi ấy à ?

– Đúng rồi

– Tôi làm gì đến được nơi đó chứ .

– Thật không ?

– Không lẽ tôi đến hay không , đến bản thân mình cũng không biết sao ? Anh hỏi người ta mà không tin thì hỏi làm gì .

– Ý tôi không phải vậy .

– Không thì thôi .

Bảo Ý tò mò :

– Anh chị cảm thấy tôi giống một ai đó phải không ?

– Vâng .

– Thế anh chị là người nước nào ?

– Chúng tôi là người Việt Nam .

– Việt Nam ư ? Tôi có biết quốc gia này và đến được một lần . Còn nước Anh , tôi không có điều kiện để đến đâu .

Khả Nhi nói nhỏ vào tai Triệu Phong :

– Nhìn mặt cô ta có vẻ không biết gì . Anh , có thể chúng ta nhận làm người .

– Ừ .

Triệu Phong xởi lởi :

– Xin lỗi cô , có lẽ chúng ta chưa gặp nhau .

Bảo Ý cười tươi , cô nói một câu tiếng việt lơ lớ :

– Không có gì .

Triệu Phong mừng rỡ :

– Cô nói được tiếng Việt à ?

– Học lóm thôi . Chẳng hạn “ xin chào ” , “ cảm ơn ” , “ không có gì ” chỉ thế .

Đến Việt nam được một lần mà học mà học được vậy là nhiều rồi đấy . Có người vẫn không học được câu nào kìa .

– Cảm ơn , anh quá khen .

Khả Nhi kéo tay Triệu Phong nũng nịu :

– Chúng ta đi ăn nha anh , em đói bụng quá .

Triệu Phong chiều chuộng người yêu :

– Ừ , cũng được . Em muốn ăn gì ?

– Há cảo .

– Vậy chúng ta đi .

Anh lịch sự vẫy tay :

– Chào cô ! Nếu có dịp mời cô đến đất nước chúng tôi chơi .

Bảo Ý nhìn theo cặp tình nhân :

– Hứ ! Đất nước của anh không phải là đất nước của tôi sao .

Bảo ý quay lưng , không hiểu sao cô quyết định mua cái áo đầm đang mặc trên người .

oooOoooOooo

– Ông chủ bà chủ ơi ... Ông chủ bà chủ ơi ...

Vừa xuống tới phòng khách , nghe tiếng gọi hốt hải của chị Huệ , bà Bảo Nhi cau mày :

– Này ! Có chuyện gì mà chị có vẻ khẩn cấp thế kia ? Hành động của chị làm người đi đường lầm tưởng đấy .

– Bà chủ !

Chị Huệ vừa thở vừa nói :

– Cô Hai đã về .

– Cô Hai nào ?

– Dạ , cô Bảo ý .

– Bảo ý về rồi ư ?

– Dạ . Tôi mở cổng cho cô ấy là chạy vào báo cho bà ngay .

Bà bảo Nhi nhanh chân bước ra sân .

– Đúng rồi , là Bảo Ý .

Từ xa , Bảo ý chạy lại lao vào vòng tay mẹ hiền .

– Mẹ , con đã về đây .

– – Ôi , con gái của mẹ !

Bảo ý xoay tròn bà bảo Nhi :

– Mẹ ơi , con nhớ mẹ quá !

– Nhớ mẹ mà đến hôm nay mới về ư ?

– Tại con có việc làm .

– Thật không ? Việc gì mà hơn cả lời nói của cha mẹ vậy ?

– Con ...

Bà Bảo Nhi đẩy con gái ra :

– Con dối ai chứ dối mẹ không được đâu . mẹ sinh ra con , làm sao mẹ không hiểu con được .

– Mẹ ...

– Bỏ bớt tính ngang bướng và cứng đầu đó đi . Con gái cần phải ngoan và dịu dàng một chút .

– Bộ hiện tại con không ngoan sao ? Nếu không ngoan con đã không về đây rồi .

– Còn nói được à ?

– Mẹ ...

Bảo Nhi nũng nịu :

- Con về , mẹ không mừng chút nào sao ?
- Mừng chứ . Chẳng những mừng và còn bớt lo lắng nữa . Con về bình an không gây ra họa là tốt rồi .

Chị Huệ chen vào :

- Cô biết không , mấy ngày nay ông bà chủ luôn trông cô .

Bảo ý cười :

- Thế chị có trông không ?
- Trông chứ . Bốn năm không gặp cô , tôi cũng nhớ lắm .
- Bây giờ gặp lại , chị thấy tôi sao ?
- Cô đẹp và trưởng thành ra .
- Như vậy lúc trước tôi là con nít à ?
- Ai cũng có một thời đó mà cô . Nhìn cô chẳng chắc thật , nhưng bản tính vui nhộn của cô thì không thay đổi tí nào .
- Nhờ nó mà tôi sống được ở Anh bốn năm đó chị .

– Tôi không hiểu .

– Ở nước ngoài rất là buồn , thêm tôi không có người thân , bạn bè bên cạnh , nếu tôi không lạc quan thì có lẽ tôi không thể hoàn thành bốn năm học của mình .

– Vậy mà có người luôn mong muốn ra nước ngoài .

– Sang bên ấy , họ mới thấm thía được nỗi buồn và nỗi nhớ quê hương . Có biết bao người đòi trở về đây kìa .

– Thôi , có cho vàng tôi cũng không đi . Nghe cô nói , buồn như thế làm sao mà sống .

– Nhưng sống được hay không là do mình . Có công ăn việc làm thì còn thời gian đâu mà biết buồn . Với tôi , ở đâu tôi cũng có thể đến . Việc chọn nơi sinh sống , quê hương mình là tốt nhất .

– Cô cũng không thích đi ?

– Du lịch tham quan thắng cảnh , tìm hiểu cuộc sống con người từng dân tộc từng quốc gia thì tôi thích thật . Còn bảo tôi đi định cư ư ?

Bảo Ý lắc đầu :

– Bốn năm ở Anh , tuy không có điều gì thất vọng nhưng tôi đã ngán

đến tận cổ . Một đất nước quanh năm giá buốt , chị chịu được không ?

Chị Huệ rùng mình :

– Lạnh hả ? Thôi , tôi chào thua .

– Nhưng lạnh cũng có cái thú vị đó chị . Có hôm trời vừa rét vừa mưa , co ro trong cái áo lông dày đi ra ngoài , rất là thích .

– Đúng rồi , không ai thích ngược đời như con cả .

Bà Bảo Nhi lên tiếng nhắc nhở :

– Muốn chia sẻ chuyện gì thì mang hành lý vào nhà trước đã . Để ngoài này người đi đường tưởng cha mẹ có Việt Kiều về thăm .

– Bộ không phải sao ?

– Mẹ không ham tí nào .

Bảo Ý định cúi xuống phụ chị Huệ , nhưng bị chị cản lại :

– Cô nói chuyện với bà chủ đi . Tôi sẽ mang hành lý lên phòng cho cô .

– Vậy làm phiền chị nha . Tôi có mua quà cho cả nhà , chút nữa tôi

gởi chị sau .

– Cám ơn cô .

Bảo Ý ôm cánh tay bà bảo Nhi đi vào phòng khách .

– Bốn năm mẹ không có gì thay đổi cả . Trái lại còn trẻ ra , cho thấy cha chăm sóc mẹ rất tốt .

– Nịnh vừa thôi cô . Tôi cho cô biết , nịnh tôi không có ích gì đâu . Tốt hơn hết nên dành những lời ngon ngọt cho cha cô kìa . Cô không về đúng như đã hứa , ông ấy giận lắm đấy . Cha cô còn đòi sang Hồng Kông để tìm cô nữa .

Bảo Ý le lưỡi nhìn quanh :

– Cha đâu mẹ ?

– Bây giờ mới nhớ sao . Có ông ấy ở nhà con nghĩ con còn có thể đùa giỡn à .

– Mẹ ! Con có làm gì quá đáng đâu .

Bà Bảo Nhi ngồi xuống xa lông nghiêm mặt :

– Con sang Hồng Kông làm gì ?

– Trong tin nhắn con nói rồi , là con có việc .

– Việc gì ?

Bảo ý nhắn nhó :

– Mẹ đừng thắc mắc có được không ?

– Không được ? Nếu con không nói rõ ràng thì mẹ không thể bênh vực cho con .

Bảo Ý cúi đầu im lặng .

– Sao hả ? Không thể nói à ?

– Con ...

– Có phải vì chuyện hôn nhân của con mà con chống đối lại bằng cách không muốn về . Đã thế còn sang Hồng Kông để chứng tỏ tính ngang bướng không khuất phục của mình .

– ...

Con biết con làm vậy , cha mẹ buồn lắm không . Rồi người ta nói cha mẹ không dạy con .

– Họ nói thì cứ để họ nói , mẹ quan tâm làm gì .

– Sao lại thế . Tại sao con không biết nghe lời một chút cho cha mẹ đỡ lo lắng ?

– Mẹ , con xin lỗi vì lời nói dối của mình . nhưng con không thể chấp nhận được cuộc hôn nhân kỳ quái . Thế kỷ nào rồi mà còn việc cha mẹ chọn chồng cho con . Mẹ nghĩ đi , con gái của mẹ có học thức , du học nước ngoài , tương lai rạng rỡ . Tự nhiên bảo lấy chồng , vậy thời gian qua con cố gắng để làm gì ? Nếu cha mẹ sợ con không tìm được tấm chồng thì ngay từ đầu giả con đi , đừng cho con học hành . Uổng phí thời gian bao năm của con và uổng phí tiền bạc của cha mẹ .

– Bảo Ý ! Con nói được rồi sao ? Thế khi cha con cho con biết và bảo con về để kết hôn thì con lại im lặng trù trù , rồi kéo dài thêm thời gian .

– Con có giải thích chứ , nhưng cha cứ bảo thủ ý của cha . Tức quá con đành làm liều .

Bà Bảo Nhi chép miệng :

– Thật là ngang bướng . Con không nghĩ đến kết quả à ?

Bảo Ý đan hai tay vào nhau :

– Có chứ . Nhưng kết quả sao cũng được , miễn đừng bắt con lấy

chồng . Mẹ ời ! Con chưa muốn từ bỏ tuổi trẻ của mình , cũng không muốn bị ràng buộc quá sớm . Mẹ năn nỉ cha giúp con được không ? Hủy bỏ hôn nhân của con đi .

Bà Bảo Nhi thở ra :

– Lời hứa là do ông nội con hứa .

– Nhưng ông nội đã mất lâu rồi , xem như lời hứa không còn tác dụng .

– Nếu được như thế thì cha mẹ đâu cần phải băn khoăn , và con đâu cần phải phản đối .

– Mẹ ...

– Ông Triệu Chấn là bạn thân giao với ông nội con . Hai người hứa với nhau lúc con mới ra đời . Theo thời gian ông nội con ra đi trước . Bây giờ thêm sức khỏe của ông Triệu Chấn không được tốt nên ông mới đốc thúc . Ông muốn nhìn thấy con và cháu nội của ông có một đám cưới , đó là niềm vui cuối đời của ông . Cha mẹ và hai bác Triệu Sơn không muốn làm ông buồn , nên không thể lên tiếng .

Bảo ý hỏi :

– Cháu nội của ông ấy không phản đối sao mẹ ?

– Mẹ nghĩ chắc là không . Mấy ngày nay ông không được khoẻ cứ gọi cha con sang bên ấy . Mẹ đang lo , ông không thể nhìn thấy con và cháu nội của ông , nói chi đến đám cưới .

– Ông yếu lắm hả mẹ ?

– Ừ . Thêm thằng cháu đi công tác xa , không có ở nhà .

Những gì liên quan đến tình cảm con người là Bảo Ý xúc động ngay . Cô quên đi những ý kiến mạnh mẽ vừa rồi của mình .

– Mẹ ! Con đến thăm ông có được không ?

Bà bảo Nhi nhìn con gái :

– Con muốn đi thật à ?

– Vâng . Không phải mẹ mới nói ông rất muốn gặp con sao ? Con hy vọng khi gặp con rồi , ông sẽ khoẻ lại và sống lâu trăm tuổi .

Bà Bảo Nhi nghi ngờ :

– Con chẳng có dự định gì khác đó chứ ?

– Mẹ nghĩ con có dự định gì đây ? Chẳng lẽ con lại đi làm hại một người giống như ông của con . Là con thật lòng đó mẹ .

Bà Bảo Nhi có vẻ buồn :

– Mẹ tin con gái của mẹ . Tuy con ngang bướng thật , nhưng con đâu đến nỗi vô lương tâm . Thôi được bây giờ con đi nghỉ đi , chiều cha mẹ cùng con sang thăm ông .

Bảo Ý lắc đầu :

– Không cần đâu . Mẹ cho con địa chỉ , sau khi tắm xong , con sẽ tự đi tìm .

– Nhưng con vừa xuống máy bay .

Bảo Ý vươn vai :

– Chuyến bay Hồng Kông – Việt Nam đâu thể làm con mệt . Mẹ đừng lo . Con quyết định rồi , đừng cản con nhé .

– Ngang bướng ! – Bà Bảo Nhi mắng

– Giống mẹ mà .

– Cô mà giống tôi , giống cha cô thì có .

– Hì ... hì ... Con giống cả hai .

Bảo Ý ôm hôn mẹ :

– Con đi tắm đây .

Cô chưa kịp quay lưng thì có tiếng chuông điện thoại .

– Để con cho !

Bảo ý cười bí mật rồi nhanh tay nhấc ống nghe :

– Alô .

– Mà y phải không Bảo Ý ?

– Ờ ...

– Không nhận ra tao à ?

Người ở đầu dây bên kia tự giới thiệu :

– Hà Phúc đây .

– Ô !

Bảo Ý mừng rỡ :

– Sao mà y biết tao về ?

- Có một người bạn làm chung nhìn thấy mày ở sân bay . Tao sợ nhầm nên gọi qua thử .
- Thế à ?
- Khoẻ không ? Bốn năm rồi không gặp , chắc mày lạ lắm .
- Cũng vậy thôi , nhưng khi gặp mày mày sẽ tự nhận xét .
- Cha ! Dân du học nha . Tốt nghiệp đại học ở Anh , về Việt Nam có nhiều công ty nước ngoài mời cho mà xem .
- Mày làm quá . Du học thì có gì lạ đâu .
- Ít ra cũng oai hơn bọn tao .
- Hừ !
- Nè ! Có dẫn anh chàng mắt xanh , mũi đỏ nào về đây không ?
- Mày thật là ... họ không thèm con gái Việt nam .
- Hay con gái Việt nam chán quá ?
- Gần như thế đó .
- Tao nghĩ chỉ có mình mày thôi , chứ con gái nào mà không để mắt

đến ngoại kiều .

Bảo Ý phá lên cười :

– Còn mày ? Thế nào rồi ?

– Thì lúc trước thế nào , bây giờ vẫn thế ấy .

– Nghĩa là vẫn giậm chân tại chỗ à ?

– Ừ .

– Còn đi đàn không ?

– Nó là cuộc sống , làm sao tao bỏ được .

– nghe giọng mày thấy thảm quá .

– Mày biết rồi đó , tao làm gì có được những cơ hội tốt như mày .

Hình như cuộc đời không mấy ưu đãi tao .

Bảo Ý nạt ngang :

– Thôi mày đi , nói gì đâu không . Tao không thích đâu nha .

– Không thích thì cũng là sự thật rồi . nhưng mà mày cũng yên tâm , tao không lấy đó làm đề tài cho cuộc sống của tao .

- Biết nghĩ là tốt . Bao giờ gặp nhau được đây ?
- Chiều nay đi . Tao nôn muốn biết mọi chuyện về mày .
- OK . Mày cho tao số điện thoại của mày , tao sẽ liên lạc sau .
- Ủ . 090 ...
- Thế nhé !
- Ủ . Tạm biệt !
- Tạm biệt !

Bảo Ý gác điện thoại , cô phân bua với mẹ :

- Là Hà Phúc , bạn con . Mẹ còn nhớ nhỏ ấy không ?
- Hà Phúc ? – Bà Bảo Nhi nhịu mày – Con bé từng được con tặng cho cây đàn làm quà sinh nhật ấy à ?
- Vâng .
- Sao nó biết con về mà gọi đến vậy ?
- Một người bạn làm chung đã nhìn thấy con ở sân bay nói lại .

– Từ ngày con đi du học , mẹ cũng không gặp Hà Phúc . Con bé sao rồi ?

– Con chưa được rõ lắm . nhưng chiều nay bọn con có hẹn nhau , rồi con sẽ kể cho mẹ nghe .

– Mới về đến mà cũng có nhiều cuộc hẹn thế nhỉ ?

– Mẹ à ! Người ta bốn năm rồi mới gặp lại đó . Cảm thông đi nha !

– Đừng lấy lý do này lý do nọ . Dù con không xa cách , con vẫn thế kia mà . Có bao giờ con chịu yên ổn ở nhà đâu .

– Mẹ ...

Bà Bảo Nhi xua tay :

– Thôi thôi , không nên mè nheo với mẹ . Có đi đâu thì chuẩn bị đi nhanh lên kéo sang bên nhà bác Sơn rồi không gặp cha .

– Ấy chết !

– Bảo Ý lảng xảng :

– Mẹ không nhắc thì con quên mất . Cám ơn mẹ nha .

Cô phóng nhanh lên thang lầu trước cái nhìn chào thua của mẹ .

– Ai bảo con bé lớn đâu .

Bing boong ... Bing boong ... Bing boong ...

Cách nhấn chuông gọi cổng của Bảo Ý làm những người có mặt trong căn biệt thự Bảo Nguyên phải hết hồn . Trời ơi ! Gì mà như chũm cháy thế ?

Chị Ngọc – người làm trong căn biệt thự không kịp lau bàn tay đầy nước của mình vội vã chạy ra .

Cánh cổng lớn được mở , trước mặt chị là một cô gái trẻ làm chị thấy bức mình :

– Cô tìm ai ?

– Chủ nhân căn biệt thự này .

– Ông chủ Triệu Sơn ?

– Không , là ông Triệu Chấn .

Chị Ngọc cau mày :

– Cô quen thế nào với ông ?

Bảo Ý khó chịu :

– Chỉ cần biết tôi có quen là được rồi . Sao chị hỏi nhiều thế ?

– Nhưng tôi cần phải biết ...

– Chị Ngọc ! Chuyện gì thế ?

Chị ngọc chưa dứt câu thì nghe tiếng của bà Hồng Ân . Chị quay lại :

– Thưa bà chủ ...

– Ai gọi công vậy ?

– Là một cô gái .

– Có việc gì ?

– Dạ , cô ta bảo có quen với ông .

Bà Hồng Ân đi ra . Bảo Ý đổi ngay thái độ . Cô lễ phép :

– Cháu chào bác !

Bà Hồng Ân hỏi :

– Cô quen với cha chồng tôi ?

– Vâng . Chắc bác là bác gái Triệu Sơn ?

– Cô

– Dạ , cháu là con gái của ông bà Tuấn Minh .

Bà Hồng Ân mở to mắt :

– Bảo Ý !

Bảo Ý cười tươi :

– vâng . Cháu đây ạ .

– Ôi , cháu lạ quá !

Bà Hồng Ân nắm tay Bảo Ý thân thiện :

– Vào đi ! Cháu về nước khi nào ?

– Dạ , cháu vừa xuống máy bay , về đến nhà nghe mẹ cháu nói ông không được khoẻ nên cháu sang đây ngay .

– Tội nghiệp không .

– Bác à ! Cha cháu còn ở đây chứ ?

– Anh Minh vừa về là cháu đến đây .

Bà Hồng Ân ngắm Bảo Ý :

– Cháu xinh đẹp và dễ thương hơn trong ảnh nhiều , nên bác nhận không ra .

– Bác làm cháu thấy mắc cỡ .

Bà Hồng Ân cười rồi giới thiệu với chị Ngọc khi thấy chị vẫn còn đứng đó tò mò muốn biết cô gái có vẻ ngang ngược này là ai .

– Đây là Bảo Ý , vợ sắp cưới của Triệu Phong .

Chị Ngọc cúi đầu :

– Chào mợ !

– Ôi không , chị đừng gọi như thế . Tôi nghe không quen đâu .

– Không quen thì mợ tập dần cho quen .

Bà Hồng Ân tán thành :

– Chị Ngọc nói đúng đó . Trước hay sau gì cháu cũng sẽ là dâu của dòng họ Triệu và là vợ Triệu Phong mà .

– Cháu ...

– Thôi , không khó nghe lắm đâu , con dâu của ta .

Bảo Ý méo mó khuôn mặt . Trời ơi , tự nhiên mang danh nghĩa Triệu Phong . Mai mốt ra đường cứ vợ tương lai của Triệu Phong , đà này chắc tiêu quá . Biết vậy cô không một mình dẫn xác đến đây .

Bà Hồng Ân kéo Bảo Ý vào nhà . Vừa đến phòng khách , bà nói lớn :

– Ông Triệu Sơn đâu rồi , mau đón khách quý nè .

Bảo Ý thấy một người đàn ông khoảng sáu mươi đứng lên từ ghế xa lông .

– Ông biết ai đây không ?

Ông Triệu Sơn nheo mắt qua làn kính :

– Bà không nói làm sao tôi biết .

– Con dâu của chúng ta .

– Sao ?

– Vừa gặp con bé , tôi cũng giật mình đấy . Bảo Ý ở ngoài khác hơn

trong ảnh nhiều phải không ?

Ông Triệu Sơn gật đầu :

– Ừ . Bà không nói làm sao tôi nhận ra .

Ông chỉ vào ghế :

– Ngồi đi cháu !

– Vâng , hai bác để cháu tự nhiên ạ .

Bà Hồng Ân vẫn theo sát bên Bảo Ý . Cách vui vẻ chào đón của hai người làm Bảo Ý thấy ngỡ ngàng thế nào ấy . Một gia đình thân thiện mà Bảo ý định từ chối đấy .

Chị Ngọc từ nhà sau mang nước lên :

– Mời mợ !

– Cảm ơn chị .

Bảo Ý nói nhỏ vào tai chị Ngọc :

– Đừng để bụng chuyện lúc nãy nha chị . Tôi chỉ muốn đùa thôi .

Chị Ngọc cũng không phải là người khó chịu :

– Mẹ yên tâm , tôi chẳng để bụng đâu . Cậu Phong còn quậy hơn mẹ nữa là .

– Thế thì cảm ơn chị nhiều .

Chị Ngọc xin phép ra sau , phòng khách còn lại ba người . Ông Triệu Sơn hỏi :

– Cháu tốt nghiệp rồi chứ ?

– Vâng ạ .

– Cháu học ngành nào ? Cha cháu có nói một lần mà bác đã quên mất .

– Dạ , ngành nghiên cứu thị trường ạ .

– Đó , cháu thấy chưa . Bác không nhận mình già cũng không được .

Bảo ý cười :

– Nhưng theo cháu , bác đâu có già . Bác còn phong độ lắm . không tin , bác hỏi bác gái thử xem .

– Bác gái cháu ấy à ? Với bà ấy , bác không bao giờ được như cháu nói .

– Sao ạ ?

– Đầu môi của bà ấy lúc nào cũng « cái ông già lẩm cẩm này » .
Cháu xem , còn hỏi làm gì .

Bà Hồng Ân liếc chồng :

– Ông già thì chịu già , tôi có nói oan đâu .

– Cháu nghe chưa Bảo ý ?

Bảo Ý hòa theo câu chuyện của hai người già :

– Bác ơi ! Lời nói của phụ nữ bao giờ cũng là điều ngược lại . bác
không hiểu sao ?

– Ý cháu là ...

Ông Triệu Sơn vỗ trán :

–Ồ ! Cảm ơn sự nhắc nhở của cháu .

– Không có gì ạ .

Bà Hồng Ân chen vào :

– Con dâu của chúng ta vừa xinh đẹp vừa thông minh , tôi thấy mình thật hạnh phúc và lấy làm hãnh diện . Ông à ! Sau này có Bảo Ý phụ giúp triệu Phong thì chúng ta yên tâm rồi .

– Ủ , lời hứa của ba vậy mà hay . Tôi tin khi gặp Bảo Ý , Triệu Phong không từ chối được .

Ngồi nghe hai người già tán dương , dù thuộc dạng lì , Bảo Ý cũng thấy ngượng chín người . Tại sao cô ở vào thế bị động như vậy chứ nhỉ ?

Trước khi tìm đến đây , Bảo Ý từng suy nghĩ . Cô nhất định thừa cơ hội nói lên ý mình . Cô không chấp nhận cuộc hôn nhân sắp đặt , cô không muốn về làm dâu nhà họ Triệu . Thế nhưng trước tình cảm hai bác Triệu Sơn dành cho cô dù mới gặp cô , thì những ý nghĩ đó hình như đều tiêu tan .

Cô không thể phá tan tình cảm cũng như làm mất niềm vui hiện tại của hai người . Vì ít ra , Bảo Ý đã có chút cảm mến đối với cha mẹ « chồng » của cô . Hơ ! Thật là khó nghĩ đây .

Thấy Bảo Ý im lặng , bà Hồng Ân quan tâm :

– Cháu mệt à ?

Bảo Ý thay đổi nét mặt vui tươi :

– Dạ không .

– Đi cả một đoạn đường dài , về nhà không kịp nghỉ lại tới đây , cháu không mệt mới là lạ đó .

– Cháu không mệt thật mà . Hai bác đừng quá lo cho cháu .

Bảo Ý chủ định chuyển đổi câu chuyện :

– Bác ơi ! Cháu muốn thăm ông .

– Ừ nhỉ , ông mà nhìn thấy cháu thì vui mừng lắm đây .

Ông Triệu Sơn nói với vợ :

– Hay là bà đưa con bé lên thăm ba đi . Cũng gần tới giờ cơm rồi , giữ con bé ở lại luôn .

Bà Hồng Ân đứng lên :

– Cháu theo bác .

– Vâng .

Bảo Ý xin phép ông Triệu Sơn rồi cùng đi với bà Hồng Ân . Qua một vài bậc thang ngắn là cô có thể đến được căn phòng của ông Triệu Chấn . bà Hồng Ân ra dấu cho Bảo Ý gõ cửa .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Bên trong là một giọng nói mệt mỏi :

– Vào đi !

Bảo ý đẩy nhẹ cửa phòng . Một bước chân thôi cô cũng có thể nhìn thấy ông Triệu Chấn đang ngồi ở chiếc ghế bố bên cạnh cửa sổ . Đôi mắt hướng ra ngoài như đang trông đợi điều gì . Mái tóc bạc trắng của ông làm Bảo Ý xốn xang . Cô gọi nhỏ :

– Ông ơi ...

Ông Triệu Chấn vẫn không quay lại :

– Thành Triệu Phong về chưa ? Ta muốn gặp nó để nói một vài lời . ta sợ ta không còn đủ thời gian chờ đợi .

– Ông ơi ...

Bảo Ý chạy đến bên ông Triệu Chấn :

– Sao ông lại nói thế ? Ông nhất định khoẻ lại để dự đám cưới của cháu ông mà .

Ông Triệu Chấn thở dài :

– Ta biết Triệu Phong đang tránh né cuộc hôn nhân này , nên mới lần lựa mãi .

– Thế thì ông đừng ép anh ta nữa .

– Ta ép ư ? Không phải , ta đang muốn tốt cho thằng cháu của ta . Con gái của vợ chồng Tuấn Minh là đứa con gái ngoan và tốt . Nó còn tìm đâu được đứa con gái như thế mà không nghe lời .

– Ông ơi ! Triệu Phong không nghe ông có lẽ anh ta có lý do .

– Ta không bao giờ chấp nhận cô thư ký Khả Nhi gì đó làm cháu dâu của ta .

– Thì ra Triệu Phong đã có người yêu .

– Nếu triệu Phong muốn ta chết thì nó cứ cãi lời đi .

Ông Triệu Chấn bất ngờ ho dồn dập làm Bảo Ý hốt hoảng . Cô quay lại cầu cứu bà Hồng Ân , nhưng không thấy bà đâu . Bảo Ý đành đỡ ông Triệu Chấn lên và vuốt lưng cho ông .

– Ông ơi ! Đừng giận , đừng giận mà .

Ông Triệu Chấn hỏi qua hơi thở :

– Cháu là ai vậy ?

– Dạ , tên cháu là Bảo ý .

Ông Triệu Chấn lẩm nhẩm :

– Bảo ý ...

– Vâng . Cháu vừa từ nước Anh về . Cháu là con gái của ông bà Tuấn Minh .

– Vậy ra ...

Khuôn mặt của ông Triệu Chấn ánh lên tia vui mừng :

– Cháu là cháu dâu của ông ?

Không muốn ông Triệu Chấn buồn rồi ảnh hưởng đến sức khỏe ,
Bảo ý đành gật đầu :

– vâng .

– Nghe nói cháu du học ở Anh kia mà ? Thế cháu về khi nào ?

– Dạ sáng nay ạ .

– Cháu về luôn không đi nữa chứ ?

– Vâng .

– Hay quá ! Cháu dâu à ! Ông có người để trò chuyện rồi . Từ nay , cháu thường xuyên đến đây thăm ông nhé .

– Dạ .

– Ông quên nữa . Khi nào Triệu Phong về , ông bảo nó làm đám cưới ngay để cháu khỏi đi qua đi lại .

Lúc này Bảo Ý ở vào tình thế buồn cười làm sao . Lời ông Triệu Chấn , cô chỉ âm ừ cho qua . Cháu nội của ông , cô còn chưa biết mặt mũi thế nào , tướng mạo ra sao . Bảo đồng ý cưới thì cưới ư ?

Nếu Triệu Phong là người đàn ông thành đạt , cuộc hôn nhân thế này anh từ chối là đúng thôi . Thời buổi ngày nay , làm gì có chuyện cha mẹ đặt đâu con ngồi đó . Huống chi Triệu Phong đã có người yêu .

Bảo Ý nghĩ , cô không nên xuôi theo ông Triệu Chấn và ông bà Triệu Sơn . Dù cô đang có tình cảm với họ thật , nhưng cô không thể để gã Triệu Phong xem thường . Cô đến đây vì cô mến họ chứ không phải tranh thủ tình cảm của ai . Nhớ nghe triệu Phong , tôi cũng không đồng ý có cuộc hôn nhân này nên không cần thiết làm gì cả . Hãy nghĩ tốt cho tôi một chút và anh cũng mau tìm kế sách đi , để khỏi chia tay người anh yêu . Tôi là người vô can .

– Cháu dâu à ! Cuộc sống của cháu lúc còn ở bên Anh tốt chứ ?

Ông Triệu Chấn cắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo Ý .

– Dạ tốt .

– Cháu kể cho ông nghe đi .

Bảo Ý ngập ngừng :

– Nhưng ông còn đang mệt ...

– ông không sao . Gặp được cháu là ông thấy khỏe lại ngay .

– Có thật không ?

Ông Triệu Chấn gồng tay :

– Không tin , cháu có thể thử xem , coi chừng cháu thua ông đấy .

Bảo Ý đùa theo :

– Được thôi . Cháu sẽ thi kéo tay với ông . Nếu ông thua , ông phải nghe lời cháu đi .

– Còn ra điều kiện với ông nữa .

– Đó là luật chơi .

– Vậy nếu cháu thua ?

– Cháu sẽ nghe ông .

– Được , bắt đầu đi .

Bảo Ý kéo tay với ông Triệu Chấn . Cô vờ bặm môi gồng mình và cuối cùng cánh tay nhỏ nhắn của cô buông lơi cho cánh tay nhẵn nhéo chiến thắng .

– Ông khoẻ quá đi !

Ông Triệu Chấn cười sảng khoái :

– sao , chịu thua chưa ?

– Vâng . Cháu tâm phục khẩu phục .

– Vậy còn không mau thực hiện lời đã hứa .

– Gì ạ ?

Bảo Ý ngơ ngác .

– Kể cho ông nghe nơi cháu học và những gì cháu biết , thấy trong

thời gian qua ở Anh . Để ông xem bản lĩnh cháu dâu của ông thế nào .

– Vâng , cháu xin tuân lời ông .

– Này , không được miễn cưỡng đó .

Bảo Ý giật mình :

– Cháu không có .

– Ừ Thế thì ông chờ đây .

– Nhưng cháu nói trước ông không được cười khi nghe đến những chuyện quậy phá của cháu , cũng không được kể lại cho bất kỳ ai nghe .

–Ồ ! Cháu cũng biết quậy phá nữa à ?

– Ông hứa đi !

Ông Triệu Chấn thú vị :

– Được , ông hứa với cháu .

Thật tự nhiên , Bảo Ý quên mất thân phận của mình , quên mất sự e ngại , quên mất vấn đề cần thương lượng , quên mất sự thật cuộc

hôn nhân được định đoạt , quên mất cô đến chỉ vì sức khỏe của ông Triệu Chấn ... Bảo Ý ngồi xuống bên cạnh ông , cô say sưa nói say sưa kể về cuộc sống về việc học về những khó khăn buồn vui lúc còn ở Anh Quốc . Từng câu chuyện từng vấn đề đưa ra rồi được giải quyết . Lâu lâu hai ông cháu bật lên tiếng cười vẻ thích thú .

Chứng kiến cảnh ấy , ông Triệu Sơn và bà Hồng Ân như thấy sự nặng nề lo lắng vừa thoát khỏi mình ..

Có Bảo Ý , ông Triệu Chấn như được tiếp thêm sức mạnh . Sự mệt mỏi vụt mất , thay vào đó là nụ cười trên môi . Triệu Phong mà thấy cảnh này chắc anh bất ngờ lắm đây .

Bảo Ý với cái nhìn đầu tiên đã gây được thiện cảm , đã lấy được lòng người . Dòng họ Triệu thật là phước hạnh khi có nàng dâu như thế . Lúc này đây , xem ra Bảo ý được ủng hộ hoàn toàn . Cô có biết điều đó không nhỉ , hời cô gái vừa ngang bướng vừa cứng đầu . Quán cà phê " Gọi nhớ "

Vừa thấy dáng bạn là Hà Phúc vẫy tay gọi rồi rít :

– Bảo Ý ! Tao ở đây nè .

Bảo Ý đi nhanh vào :

– Ê ! Mày từ từ được không ? Làm gì réo gọi tên tao giữa đám đông người như thế này . Bộ sợ họ không biết tao là ai à ?

– Tại tao mừng quá mà .

– Nhưng tao đâu phải là người yêu của mày . Mừng như thế , bị hiểu lầm thì chết cả đám . Thôi mày làm ơn hạn chế biểu lộ tình cảm giùm tao . Trời ơi ! Nổi da gà hết trơn .

Hà Phúc xụ mặt :

– Bạn bè lâu ngày gặp lại mừng cũng không cho . Mày sau bốn năm rồi cũng không bỏ được cái tính châm chọc , móc họng người khác .

– Đã là tính thì làm sao bỏ được đây , trừ khi tao thay đổi thôi .

Bảo Ý kéo ghế ngồi :

– Mua điện thoại xong vừa cho số là mày nhắn tin ngay làm tao chạy muốn hụt hơi . Thêm cái tên quán lạ quá ...

– Xin lỗi , tao quên mất bốn năm mày xa quê hương ... Quán này chỉ mới mở được hơn hai năm .

– « Gọi nhớ » cái tên khá ấn tượng nhỉ ? Này , Hà Phúc ! Mày muốn gọi nhớ cái gì vậy ?

– Tình bạn của chúng ta đó .

Bảo Ý rùng mình :

– Ối trời ! Nghe mà lạnh .

– Xời ! Dân đi Tây chẳng hiểu biết , sành điệu tí nào cả .

– Ai nói với mày , chỉ có điều tao rất dị ứng với loại tình cảm cùng phái thôi .

Hà Phúc cười . Rồi để chứng tỏ mình cũng sành điệu như ai , Bảo Ý búng tay gọi phục vụ trước đôi mắt tròn tròn của Hà Phúc :

– Mày thể hiện thật đó hả ?

– Ừ .

Người phục vụ đi tới , Bảo Ý nói luôn :

– Làm ơn cho tôi ly cam Rhum .

– Vâng . Xin cô chờ chút !

Bảo Ý nhướng mắt với Hà Phúc :

– Thế nào ?

– Tao theo không lại mày cả về cuộc sống , học thức và giao tiếp .

– Tự nhiên ! Vì mày lúc nào cũng nhút nhát mà . Thời trung học , đại học và bây giờ ra đời cũng vậy , chẳng có gì thay đổi . Nếu cứ sống như thế mày sẽ bị thiệt thòi .

Hà Phúc buồn buồn :

– Biết làm sao hơn . Mày đi rồi , tao chẳng có ai để chỉ dẫn . Bạn bè không nhiều , thêm công việc làm cho tao không có chút thời gian .

– nhưng tao đã về rồi . Lần này mày phải theo tao học hỏi một khóa , đảm bảo sẽ khác trước ngay . Tin tưởng không ?

– Ừ , không tin mày thì tin ai đây .

– OK . Sẽ bắt đầu từ ngày mai nhé . Mà nói trước , tao không dạy cách cua bồ đâu .

– mày có dạy , tao cũng không học , bởi vì tao không cần nữa .

– À ! Thì ra người ta đã có người yêu nên nói mạnh miệng .

– Cái gì chứ ?

Nước được mang ra . Bảo Ý hớp một ngụm rồi hắt mặt :

– Bật mí đi !

Hà Phúc vờ ngờ ngác :

– Bật mí gì cơ ?

– Mà đừng đánh trống lảng . Hãy nói cho tao biết về người đàn ông của mày . Anh ta tên gì , bao nhiêu tuổi , nghề nghiệp , gia đình anh chị em thế nào ? Để tao xem có xứng đáng với mày không .

Hà Phúc kêu lên :

– Trời ơi ! Mày làm như điều tra lý lịch không bằng .

– Đàn ông bây giờ khó tin lắm . Bốn năm sống ở Anh một mình , ít nhiều gì tao cũng hiểu được chân lý đó .

– Nhưng ở Tây không giống Việt Nam .

– Có khác chỗ nào đâu . Cũng tự do , cũng bình đẳng . A ! Hay mày nói đàn ông Việt Nam thành thật và chung thủy hơn ? Nếu mày nghĩ vậy thì lầm to rồi . Tây Âu vẫn có những người đàn ông chung thủy đến không ngờ .

– Thế sao ?

– Tao đã từng thấy người đàn ông Tây Âu nhỏ giọt lệ đau khổ yêu thương cho người phụ nữ mình yêu . Thậm chí có thể vì người yêu

sống cuộc sống đơn độc suốt đời .

– Trường hợp đó có bao nhiêu người ? Chắc đếm trên đầu ngón tay

.

– Nhưng dù sao họ cũng có một sự chung thủy đáng để nhớ , đáng để tán dương .

– Tao thấy họ ngu muội thì đúng hơn .

– Sao ?

Bảo Ý nhướn mày :

– Thời buổi này , người đàn ông nào cũng giống họ thì thế giới này là giáo đường mất . Một mối tình chung thủy không nhất thiết phải hành hạ mình . Sống cho thật tốt là được rồi .

Bảo Ý gục gặc :

– Mà thôi , đừng lung tung nữa . trở lại vấn đề chính đi . nói về anh chàng của mày ấy .

– Duy Đức không có gì ấn tượng .

– Người yêu mày tên Duy Đức à ? Cái tên hay đấy . Anh ấy bao nhiêu tuổi và đang làm gì ?

– Duy Đức lớn hơn tao chín tuổi , hiện đang là chuyên viên vi tính ở hãng hàng không .

– Giỏi nhỉ ! Một người đàn ông lý tưởng đây . Thế còn gia đình Duy Đức ?

– Họ đều là người Hoa . Duy Đức có một em gái , ba thì đã mất từ lâu .

– Mà có viếng thăm gia đình người yêu bao giờ chưa ?

Hà Phúc gật họ :

– Rồi .

– Ý của họ thế nào ?

– Định sang năm tiến tới , mà nghĩ đi .

Bảo Ý vỗ tay :

– Chúc mừng nha ! Hà Phúc nhút nhát đã tìm được hạnh phúc cho mình .

– Cám ơn . Nhưng trong hạnh phúc vẫn có cái lo .

Bảo Ý cau mày :

– mày lo gì ? Cuộc sống gia đình mày có phải không ?

– Ừ .

– Chẳng phải gọi mail cho tao , mày nói đã ổn định rồi sao ? Em trai mày đã ra trường và đi làm .

– Thì đúng .

– Vậy ...

– Máy lúc gần đây mẹ tao thường bị bệnh . Bà ấy mới làm một cuộc giải phẫu , sức khỏe chưa được tốt lắm .

Bảo Ý trách :

– Bác gái bị bệnh nặng thế sao mày không cho tao hay ? Mày thật là ...

Hà Phúc chép miệng :

– Đừng buồn tao , Bảo Ý . Tao và mày là bạn thân với nhau , bây giờ hai đứa đã trưởng thành , mỗi người có một chí hướng và tương lai riêng . Mày cho tao cái lòng tự tôn có được không ? Tao phải là tao , và có thể chịu đựng , có thể quyết định mọi chuyện .

– Nhưng mày chia sẻ với tao có gì là không được .

– Tao chỉ sợ mày lo thêm . Với lại lúc mẹ tao ốm , mày đang thi tốt nghiệp .

– Tao không hiểu nỗi mày . Suy nghĩ vớ vẩn gì đâu không . Đừng tưởng mọi việc tự mình làm là tốt , vẫn có lúc cần đến người thứ hai , thứ ba , thứ tư đấy , cô bạn ạ .

– Tao biết chứ . Chẳng hạn như chuyện tình cảm và đời sống gia đình chứ gì ?

– Mày hiểu biết tốt vậy , tại sao cứ nhốt mình trong cái vòng lẩn quẩn hoài . Thoáng một chút có phải nhẹ nhàng hơn không . Gia đình Duy Đức muốn tiến tới thì cứ để họ tiến tới . Hai bên là hai bà mẹ , họ dễ dàng thông cảm nhau hơn . Huống chi bây giờ đâu có gia đình chồng nào quá khắt khe khi con dâu mình có hiểu với mẹ ruột . Tao còn chưa nói tới , mẹ mày có em trai mày chi . Nghĩ đi , đừng lo quá chỉ thêm nặng nề .

Hà Phúc xoay tròn ly nước trong tay :

– Gia đình tao là một phần , còn Duy Đức nữa .

– Anh ta sao ?

– Duy Đức vừa nhận lệnh ra nước ngoài tu nghiệp hai năm .

Bảo Ý vỗ lể :

– Thì ra chuyện Duy Đức đi tu nghiệp mày lo nhiều hơn . Mày sợ anh ta thay đổi theo nhịp sống ở xứ người à ?

– ...

– Chỉ vô ích thôi . Lo thì có được gì . Trong tình yêu thì phải tin tưởng lẫn nhau . Nếu Duy Đức thật lòng với mày , thì dù có xa nhau bao nhiêu năm cũng chẳng sợ .

Bảo Ý vỗ nhẹ lên tay bạn :

– Bình tâm một chút đi . Biết đâu lần xa nhau này là thử thách tình cảm của mày và anh ta . Hai năm , thời gian không dài lắm để làm thước đo .

– Tao cũng muốn lạc quan như mày , nhưng không hiểu sao trong lòng cứ mãi lo lắng .

– Yêu nhiều lo nhiều khổ nhiều chứ làm gì . Nếu mày sợ thì cưới nhau đi , cưới xong Duy Đức hẵng lên đường . Nhưng đến lúc coi chừng hồi hận thì muộn đấy .

– Tao không hiểu .

– Chỉ thí dụ thôi nha . Mà và Duy Đức cưới nhau rồi một thời gian sau , mà gặp được một người đàn ông khác thích hợp hơn . Nhận ra đó là một nửa của mình , suy nghĩ lại thì thấy hối tiếc .

– Làm gì có .

– Trên đời này không có gì là không có thể cả . Tao cũng đã từng không tin như mà . Nhưng bây giờ, mọi việc tao đều phải cân nhắc , tao không muốn hối hận . Về nhà gác tay lên trán mà suy nghĩ lời tao nhé .

– Hứ !

Hà Phúc nguyệt bạn :

– Người du học ở nước ngoài , phong cách và triết lý cũng khác đi .

– Ủ , mà cứ ngạo tao đi , rồi mà sẽ thấy .

– Tao chẳng thấy gì ngoài một Bảo Ý xinh đẹp và dễ thương cả .

– Mà khen tao đó hả ?

Hà Phúc chống cằm :

– Đẹp hơn , dễ thương hơn , nhưng tính cách thì không đổi tí nào .

Vẫn vui nhộn , vẫn nghịch ngợm vẫn ngang bướng .

– Hơ ! Điệp khúc này vừa xuống máy bay là nghe từ miệng mẹ tao rồi đấy .

– Thế còn bác trai ?

– Cha tao ư ? Đừng nhắc , trước khi đến đây , tao đã bị mắng một trận ra trò .

– Sao vậy ?

Bảo Ý thở hắt ra :

– Nói nghe chỉ thêm mệt . Bốn năm xa nhà , giờ trở về tao thấy chán hơn .

Hà Phúc nhìn bạn :

– Có chuyện gì à ?

– Ừ .

– Nói tao nghe đi .

– Ông bà già tao bắt tao lấy chồng .

– Hà ! – Hà Phúc tưởng mình nghe lầm .

– Chuyện khó tin nhưng có thật ở thời đại này đây . Người chồng của tao , tao chưa một lần biết đến , chỉ được nghe qua lời nhắc nhở của người lớn . Ông nội tao và ông nội của người ấy hứa với nhau , và bây giờ đến lúc phải thực hiện .

Hà Phúc cau mày :

– Hứa hôn ư ? Sao có thể ...

– Buồn cười lắm không ? khi nghe cha mẹ tao nói , tao cứ tưởng họ đùa , nhưng đó là sự thật .

– Mày cũng chấp nhận sao ?

– Đâu dễ dàng thế . Tao phản đối bằng cách kéo dài thời gian ở bên Anh . Còn cha tao thì cứ gọi điện liên tục , buộc tao phải về . Ông còn hăm dọa sang Anh đón tao nữa đó .

– Vậy ...

– Tao không muốn cha mẹ tao buồn càng không thể chấp nhận cuộc hôn nhân định đoạt này . Ậm ừ , thế rồi tao rời Anh sang Hồng Kông rong chơi một thời gian cũng chán , thêm tao không còn chỗ để đi nên đành quay về .

– Hai bác là người đi trước trong cuộc sống hôn nhân , tại sao lại ép mày cơ chứ ?

– Cha mẹ tao cũng có nghĩ cho tao , nhưng lời hứa của ông nội tao quan trọng hơn . Hai người đâu thể làm sai .

– Thế còn bên kia , người đàn ông được hứa hôn ấy có ý kiến gì ?

– Nghe nói anh ta đã có người yêu và không được gia đình chấp nhận . Sức khỏe của ông nội anh ta ngày càng yếu nên mới thúc giục .

– Gay go cho mày rồi , Bảo Ý ạ .

– Tao chưa biết tính sao đây nè .

Hà Phúc đưa ý kiến :

– Sao mày không gặp gia đình và ông nội của anh ta thử xem . Biết đâu với trấn trở của mày , họ suy nghĩ lại và từ bỏ ý định . Mày thoát nạn và cháu của họ không khỏi đau khổ .

Bảo Ý ngã người ra ghế :

– Đợi mày nhắc sao . Vừa xuống máy bay về đến nhà là tao xin phép sang nhà bên ấy ngay .

– Nhìn mặt mày , không cần hỏi tao cũng biết kết quả .

– Tao không thể mở miệng được , Hà Phúc ạ . Mới gặp mặt tao , tao hy vọng họ không thích tao nhưng hoàn toàn trái ngược lại . Bác trai , bác gái vui vẻ , cởi mở đón nhận tao như người trong gia đình . khi biết tao ghé thăm , hình như ông xua tan được căn bệnh trong người . Nhìn ông tràn đầy sức sống , ông nói chuyện với tao , cười đùa với tao ... mong ước nhỏ nhoi cho những ngày cuối đời của ông làm tao chùn lòng . Tự nhiên trong trái tim tao dấy lên một tình cảm thiêng liêng , nên tao không nỡ làm bác trai , bác gái và ông thất vọng . Tao ...

– Ai ở trước tình cảnh ấy cũng sẽ như mày , không thể vô tâm . Rồi mày có cách nào khác không ? Còn anh chàng kia ?

– Tao chưa gặp vì anh ta đi công tác ở nước ngoài .

– Đợi anh ta về , mày nói chuyện thử xem .

– Tao nghĩ cũng vô ích . Nếu anh ta có cách thì cũng đâu né tránh như tao .

– Hơ ! Lần này mày khổ rồi . Cố công học cho cao để bây giờ cũng phải về làm dâu làm vợ người ta thôi . Phải chi mày và anh chàng kia yêu nhau thì đâu là vấn đề để đau đầu . Có cưới nhau cũng chẳng sao .

Hà Phúc trêu chọc :

– Mà được chọn từ lúc mới lọt lòng thì có nghĩa gia đình đó không tệ .Thôi , suy nghĩ thêm làm gì , chấp nhận cho xong , biết đâu số phận mày về làm bà này bà nọ với người ta .

– Địa vị của tao sao ưng một ông chồng mà tao không ham tí nào .

– Quy luật từ xưa đến giờ là vậy , có thay đổi cũng không được .
Đằng sau sự thành công của một người đàn ông là người phụ nữ .

– Mày thích lắm phải không ? Vậy thì cứ yên tâm làm người phụ nữ sau lưng Duy Đức đi . Lo lắng nhiều làm gì .

– Tất nhiên rồi .

– Còn tao , tao chưa chấp nhận hiện tại đâu . Để xem người đàn ông kia thế nào rồi quyết định sau .

– Nghĩa là ...

– Nếu anh ta là người tao đang tìm kiếm thì có thể xem xét lại .

– Ồi trời ! Làm cho căng cuối cùng cũng vì tình cảm mà yếu lòng .

Bảo Ý đính chính :

– Mà nói sai , tao đang thể hiện tình người thì đúng hơn .

– Ừ , xem ra mày nặng nề không thua gì tao đâu nhỉ !

– Bây giờ cười ngược lại được rồi đó .

– Tao đâu vô lương tâm .

Hà Phúc giờ ly lên cụng :

– Thôi , cứ nghĩ về chiều hướng tốt , như thế sẽ nhẹ nhàng hơn .

Lâm Bảo Ý thuộc tuýp người vô tư mà , phải không ?

Bảo Ý hưởng ứng :

– Ừ . Chúc mọi điều tốt lành !

Hai ly nước chạm với nhau , rồi nghe tiếng cười trong trẻo của hai cô gái . Hà Phúc hất mặt :

– Mày chưa có anh chàng nào theo đuổi là thật đó hả ?

– Không phải , là tao chưa rung động trước một ai . Mày nói không ai theo đuổi thì hóa ra tao vô duyên sao ?

– Ờ há , đẹp và giỏi như Bảo Ý , không có người đàn ông nào đeo đuổi thì chắc họ đui hết .

– Mày đừng đưa tao lên cao rồi té đau không ai đỡ nha .

Hà Phúc nói nhỏ :

– Này ! Những chàng trai bên Anh cũng dễ thương lắm mà Bảo Ý .

Bảo ý so vai :

– Dễ thương với mày chứ đâu dễ thương với tao .

– Mày quá kén chọn , để bây giờ bị gả chồng là đúng lắm .

– Phải mày không đó ? Giờ này còn cười cợt được à ?

Thấy bạn giận dữ , Hà Phúc che miệng :

– Ồ ! Xin lỗi .

Bảo Ý khoát tay :

– Bỏ đi . Đừng nói đến chuyện không vui nữa . Bốn năm mới gặp lại , vẫn còn nhiều chuyện khác mà .

– Cũng phải . À ! Mày có dự định xin việc ở đâu chưa ? Hay đến chỗ cha mày ?

– Mà rõ tính tao mà Hà Phúc . Tao không thích làm việc với người thân .

– Thế ...

– Vài ngày sau , tao mới bắt đầu tìm kiếm . Nơi nào thích hợp , tao sẽ đầu quân .

Hà Phúc đề nghị :

– Đến chỗ tao đi .

– Mà đang làm cho công ty nào ?

– Công ty trà Bảo Nguyên , vốn 100% Việt Nam , không liên danh .

– Ở đó còn chỗ sao ?

– Đang cần một nhân viên nghiên cứu thị trường tài giỏi như mày . Nếu mày có ý tao sẽ giới thiệu với tổng giám đốc . Ông ấy tuy còn trẻ , nhưng là một người sớm thành công trên thương trường .

– Nghe mày ca ngợi sếp của mày , tao cảm thấy tò mò . Nhưng hãy để tao chọn lựa nhé . Tao muốn chọn công việc hơn là công việc chọn tao .

– Tùy mày .

Hà Phúc định nói thêm với bạn lời gì đó thì điện thoại di động của cô có tín hiệu . Cô xin lỗi Bảo Ý rồi mở máy :

– Alô .

– ...

Ông chủ !

– Cô Hà Phúc này ! Về việc cô xin nghỉ đàn tối mốt , tôi nghĩ không được rồi .

– Sao ạ ?

– Thứ nhất không có người thay cô , thứ hai là tối mốt có một bữa tiệc sinh nhật . Chủ nhân buổi tiệc yêu cầu nghe tiếng đàn piano .

– Vậy ...

– Cô cố gắng sắp xếp đi nhé !

– Nhưng mà ông chủ ...

– Xin đừng làm tôi khó xử .

Người ở đầu dây bên kia tắt máy . Hà Phúc bực bội :

– Thật là ... người ta đã xin nghỉ trước đó ba ngày rồi mà . Ông chủ này chẳng có chút thông cảm gì cả . Giờ phải làm sao đây ?

Bảo Ý quan tâm :

– Gì nữa à ? Sao mặt mày chù ụ thế ?

– Ông chủ nhà hàng nơi tao đánh đàn piano không cho tao nghỉ vào tối mốt .

– Sao ?

– Nhưng tao không nghỉ không được .

– Có gì quan trọng phải không ?

– Công ty của Duy Đức chiêu đãi , anh ấy muốn giới thiệu tao với mọi người .

– Ra mắt bạn bè với chồng sắp cưới cũng là việc quan trọng ... mày cần phải đi .

Hà Phúc thở ra :

– Nhưng ông chủ có cho tao nghỉ đâu . tao đang lo đây nè . Ông ấy bảo tối mốt có buổi tiệc sinh nhật và chuê nhân yêu cầu được

thường thức tiếng đàn piano .

– Ở nhà hàng , chỉ mình mày đánh đàn à ?

– Có ba người . rất tiếc họ đều có sô , tao đã không thể nhờ họ được . Ôi ! Lần này đành lỡ hẹn với Duy Đức thôi . Buồn thật !

– Nếu tao đồng ý giúp mày thì sao ?

– Mày ?

Hà Phúc chồm lên :

– Thật không ?

– Mày nghĩ tao nói chơi à ?

– Tao ...

– Là thật đấy ! Tao muốn có cảm giác được người ta chú ý đến như thế nào .

Hà Phúc mừng rỡ :

– Vậy thì hay quá ! Tao quên mất mày cũng là một tay piano cừ khôi .

– Quá khen !

– Cám ơn mày nhà Bảo Ý .

– Không cần . Mày đi với Duy Đức vui vẻ là tốt rồi .

– Ôi ! Có một người bạn thật tuyệt vời . Sáng mai tao sẽ gọi cho ông chủ biết .

Bảo Ý trêu :

– Nhìn mày kia , hạnh phúc để lộ ra tận miệng luôn .

– Không sao cả . Tao đang như người mù đi trong đêm gặp ánh sáng mà . Giờ mày thích nói sao thì nói , miễn hoàn thành tốt nhiệm vụ giúp tao là được rồi .

Bảo Ý thở hắt ra :

– Kể như xong . Phen này lợi dụng cơ hội , cứ mỗi lần hẹn hò kéo mình ra . Luôn luôn như vậy thì chết chắc .

– Hì ... hì ... Coi như mày tạo phước cho con cháu sau này .

– Phước cái con khỉ ! Thấy tội nghiệp , tao chỉ giúp lần này thôi .
Đừng bày đặt quen đường mà cứ lợi dụng nhé . Bị đòn nghe cưng .

Bảo Ý liếc bạn :

– Xong hết rồi chứ gì ? Không còn gì tao giải quyết nữa phải không ?

– Tạm thời là vậy .

– Thế thì về đi .

– Cô gõ vào mặt đồng hồ :

– Chẳng còn sớm nữa đâu .

Hà Phúc giật mình :

– Ấy chết ! Gần mười một giờ rồi . Đã đến giờ mẹ tao uống thuốc .

Bảo Ý lắc đầu :

– Xem mày , ngoài Duy Đức ra thì không còn nhớ gì cả . Đúng là lậm nặng .

– Tại mày thì đúng hơn .

Hà Phúc nạt :

– Ngồi với mày lúc nào cũng bị cuốn vào những câu chuyện giật gân , lạ lẫm , làm quên hết thời gian .

– Ơ , lại đồ thừa .

– không phải sao ?

– Vậy bốn năm qua không có tao , mà đồ thừa ai ?

– Không có mà , có bao giờ tao ngồi quán đâu .

– Ngoan thế cơ à ? Thôi , là tất cả tại tao . Bây giờ về được chưa ?

– Ừ , nhưng phải gọi vụ tính tiền đã .

Bảo Ý ngăn lại :

– Sành điệu một chút đi .

Cô lấy tờ giấy bạc một trăm ngàn dần xuống ly nước .

– Phục vụ đứng kia họ sẽ thấy .

Hà Phúc phán :

– Mà đúng là dân bên Tây mới về .

Hai cô gái rời khỏi quán . Họ không để ý sau lưng có một cặp mắt mở to vì ngạc nhiên .

Huýt sáo một bản nhạc vui nhộn , Triệu Phong phóng hai , ba bậc

thang xuống lầu . Tối nay có một cuộc hẹn đặc biệt , phải nhanh chân thôi kéo mọi người chờ .

Ngang qua phòng khách , Triệu Phong bỗng sững lại khi thấy bà Hồng Ân – mẹ anh ngồi ở xa lông triệu Phong lừng khừng một lúc rồi cũng đến bên bà :

– Sao mẹ ngồi đây ?

– Không được à ?

– Dạ , không phải . Ý con là ... sao mẹ ngồi một mình ấy . Ba con đâu ?

– Ba con đang nói chuyện với ông trên lầu .

– Ông không được khoẻ mà .

– Con cũng biết ông không được khoẻ ., sao cứ làm ông tức giận ?

Triệu Phong cúi đầu :

– Con đâu muốn .

– Con không muốn vậy ông muốn chắc ?

– Mẹ ...

Bà Hồng Ân nhìn con trai :

– Định ra ngoài sao ?

– Dạ .

– không đi có được không ? Mẹ muốn nói chuyện với con .

– Nhưng ...

– Sao Hả ? việc quan trọng à ?

Triệu Phong nhìn đồng hồ :

– Con đã hẹn với mấy người bạn , có chuyện gì hôm khác hãy nói , được không mẹ ?

– không được , mẹ chờ con mấy hôm rồi . Chờ từ lúc con đi công tác ở Anh tới bây giờ .

Bà Hồng Ân đưa điện thoại :

– Bạn thôi mà , lúc nào gặp nhau không được . Con gọi điện hẹn lại hôm khác đi .

Thật là khó xử đây , nhưng Triệu Phong không thể cãi lời mẹ . Anh

đành cầm máy rồi bấm số :

– Alô .

– Là tao đây Lạc văn .

– Gì thế ? Tao đang trên đường đi đây . Mà cũng mau đến điểm hẹn đi .

– Tao ... có lẽ không đến được .

– Sao ? – Lạc văn la lên – Mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi .

– Thì bọn bây cứ vui chơi đi .

– Nói vậy mà nghe được à ? Hôm nay là sinh nhật mày mà . Nếu mày không tới thì có ý nghĩa gì nữa .

– Tao ... Chậc ! Tao biết nói sao đây .

Lạc Văn hỏi :

– Nhà mày xảy ra chuyện à ?

– Không . nhưng mà tao đang kẹt .

– Vậy ... Hay là bọn tao đợi mày .

– Trễ lắm đó .

– Không sao , miễn mày tới là được .

Triệu Phong không thể từ chối chân tình của bạn :

– OK . Thế nhé !

– Ừ .

Anh gác điện thoại và ngồi xuống đối diện với bà Hồng Ân :

– Con tiếp chuyện với mẹ , khi nào xong con sẽ đi . Vì ...

Bà Hồng Ân tiếp lời :

– Hôm nay sinh nhật của con phải không ? Mẹ chúc mừng con !

– Cảm ơn mẹ .

– Sinh nhật lần này , con biết con bao nhiêu tuổi chưa ?

– Dạ ...

– Ba mươi sáu tuổi , Cái tuổi chẳng chác có suy nghĩ và có chủ định . Hiện con là người đàn ông rất thành công , ba mẹ và ông rất vui và

lấy làm hãnh diện . Thế nhưng vẫn còn một điều con làm cho những người trong dòng họ Triệu thất vọng .

– Có phải mẹ muốn nói đến chuyện hôn nhân của con ?

– Đúng .

– Mẹ ! Không phải con đã bày tỏ ý của mình với gia đình rồi sao ? Con không thể chấp nhận .

– Vì Khả Nhi phải không ? Con đành lòng làm gia đình buồn chứ không nỡ làm Khả Nhi buồn sao ? Con đành làm ông nội và ba mẹ con tức giận chứ không nỡ làm Khả Nhi đau khổ . Con yêu cô ta đến thế sao ?

– Dù không có Khả Nhi , con cũng từ chối cuộc hôn nhân này .

– Tại sao ? Bảo Ý là một cô gái ngoan vừa thông minh vừa xinh đẹp . Con chê con bé ở điểm nào ?

– Con không chê , đơn giản chỉ vì con không yêu .

– Chưa có người đàn ông nào khi gặp Bảo Ý mà không suy nghĩ . Con may mắn hơn là được ông nội đính ước , có được người vợ như Bảo Ý là con có phước lắm rồi . Đốt đuốc đi tìm , con cũng tìm không ra .

– Mẹ có nói quá không đấy . Cô ta là một người con gái hoàn hảo vậy sao ?

Bà Hồng Ân nhướn mày :

– Không tin à ? Thế con biết vì sao mà sức khỏe ông nội con tốt hơn trước không ? Bây giờ ngày nào , ông cũng có thể tập thể dục , đó là đều là nhờ công của Bảo Ý cả .

Triệu Phong nhíu mày :

– Cô ta là bác sĩ à ?

– Không , là một phương thuốc kỳ diệu thì đúng hơn . Từ ngày có con bé đi tới trò chuyện , căn bệnh già của ông con bị đẩy lui dần . Đến ba mẹ cũng không ngờ Bảo ý giỏi đến vậy . Ông nội con đã chứng tỏ không thể thiếu đứa cháu dâu này . Con làm sao đó thì làm .

Triệu Phong nhăn nhó :

– Trong gia đình , không ai hiểu con cả . Bắt đầu của một cuộc hôn nhân là tình yêu . Con chưa gặp Bảo Ý một lần và cũng không một lần có tình cảm . Dù cô ta có được gia đình chào đón , con không chấp nhận là không chấp nhận . Nếu ông và ba mẹ thích cô ta quá thì nhận cô ta làm cháu gái , hay là con gái đi .

Bà Hồng Ân nổi giận :

– Con nói vậy mà nghe được à ? Gia đình này không cần con gái , chỉ cần con dâu và cháu dâu thôi . Ông con đã chọn thì ba mẹ cũng chọn .

– Mọi người đừng ép con .

– Bây giờ ai ép ai đây ? Ông con đã cho con biết , con có vợ hứa hôn từ lúc con chưa qua lại với Khả Nhi . Thế nhưng con nào có nghe , con vẫn yêu đương làm ông nội con buồn đến sinh bệnh . Bản tính bướng bỉnh cứng đầu của con nếu không nhờ cha mẹ của Bảo Ý nói hộ , thì con tưởng bây giờ con còn được làm tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên , ngang nhiên chống đối lại với ông nội con sao ?

– Hai bác Tuấn Minh ư ? Tại sao ...

– Mẹ biết con không cần địa vị , không cần tiền của , thậm chí có thể từ bỏ công ty bất cứ lúc nào . nhưng con có nghĩ , khi con không còn gì cả , Khả Nhi có chấp nhận ở bên cạnh con không ? Ông nội từng nói chuyện với Khả Nhi , cô ta biết con có vợ hứa hôn đấy . Thế cô ta có khuyên con rời khỏi công ty ra đi vì tiếng gọi tình yêu không ? hay cô ta muốn con tiếp tục ở lại làm tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên ?

Lời mẹ nói Triệu Phong chợt nhớ lại . Lúc ở Anh , Khả Nhi cũng khuyên anh không nên rời khỏi gia đình vì như thế anh trở thành đứa

con bất hiểu , đưa cháu đầy tội lỗi . Anh không thể vứt bỏ lương tâm của một con người sang một bên mà sống cho tình yêu của mình . Khả Nhi còn bày cách cho anh để anh có thể có cả hai . Tuy hạ sách ấy anh chưa muốn nghĩ tới , nhưng Khả Nhi cũng là con người biết nghĩ thì có gì sai . Tại gia đình anh dồn ép anh và Khả Nhi quá thôi . Triệu Phong nói :

– Mẹ ! Khả Nhi , cô ấy chỉ nghĩ cho con thôi mà .

Bà Hồng Ân nhếch môi :

– Cô ta chẳng những nghĩ cho con mà còn nghĩ cho cô ta nữa . Mẹ cho con biết , Khả Nhi toan tính cái gì , mẹ đều có thể đoán được . Cô ta không là cô gái đơn giản . Mọi kế hoạch của cô ta , không bao giờ gạt được những người ở trong nhà này .

Triệu Phong bất bình :

– Sao mẹ nặng lời thế ? khả Nhi dù sao cũng là người con gái con yêu .

– Yêu ? Con trai ơi ! Đó không phải tình yêu đâu mà chỉ là sự đam mê nhất thời thôi . Rồi khi một lúc nào đó , con sẽ thấy lời mẹ đúng .

– Con không hiểu , Khả Nhi có gì không tốt mà ông nội và cả ba mẹ đều ghét cô ấy . mọi người làm con thấy buồn vô cùng , vì sự chọn lựa của con không được tán thành .

– Điều đó con cũng biết rồi mà . Mẹ không chê Khả Nhi , nhưng mẹ không thích . Cô ta không thể là mẫu người vợ lý tưởng . Ở Khả Nhi , mẹ nhìn thấy sự tham vọng luôn trỗi dậy trong con người cô ta . Những gì cô ta muốn , một mình con không bao giờ đáp ứng được , mà cả dòng họ Triệu sẽ đáp ứng cho cô ta .

Triệu Phong lắc đầu :

– Khả Nhi không phải là con người như thế .

– Con đang say mê , làm sao con có thể nhận ra . Nhưng thôi , mẹ không muốn tranh cãi với con về Khả Nhi nữa . Mẹ chỉ nhắc nhở con một điều , coi chừng con sẽ hối hận suy nghĩ của con hôm nay . Ông nội của con đã có một quyết định rồi đấy .

– Quyết định gì hả mẹ ?

Bà Hồng Ân nghiêm giọng :

– Nếu con vẫn cứ khẳng khái bảo vệ ý của mình , thì chức vụ tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên mà con đang giữ phải nhường lại cho Bảo ý . Ông con không muốn sự nghiệp cả đời mình bị hư hại trong tay con , chỉ vì cái gọi là tình yêu mà con đang đeo đuổi .

Đúng là một quyết định bất ngờ thật . Triệu Phong từng nghĩ đến vấn đề này , nhưng đó là do anh từ chối để bảo vệ tình yêu của mình ,

chứ anh đâu ngờ ông nội của anh thương chiều anh bao nhiêu , giờ lại cứng rắn bấy nhiêu . Vẫn giữ lời hứa với người đã khuất , cho thấy ông của anh rất coi trọng chữ tín . Thế nhưng lại đi ngược với điều anh muốn . giờ anh phải làm sao đây ? Gia đình như bản thân anh , còn tình yêu với Khả Nhi , anh không thể làm cô đau khổ .

Triệu Phong có cảm giác mọi sự căng thẳng nặng nề mệt mỏi đang vây lấy anh , và anh sắp bị nhấn chìm trong cuộc chiến gia đình .

Trong lòng Triệu Phong đầy mâu thuẫn và trăn trở ngổn ngang . Anh chẳng có kế sách nào để vẹn toàn đôi bên . Không làm cho cha mẹ và ông nội buồn , không làm người phụ bạc ... Ôi sao khó thế này !

Từ trước đến giờ , Triệu Phong chưa hề bó tay với khó khăn nào . Thế mà giờ đây có chuyện buộc anh phải chọn lựa . Anh không làm tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên cũng không sao . Nhưng như thế thì anh thấy mình có tội với ông , với cha mẹ , là người thiếu trách nhiệm với gia đình . Một người đàn ông như anh , liệu có xứng đáng không ?

Bao nhiêu vấn đề cứ xoáy trong đầu . triệu Phong bóp trán :

– Mẹ ! Con không muốn làm người có lỗi , càng không muốn làm kẻ phản bội . Mẹ có thể cho con thêm thời gian không ?

– Trong hai con phải chọn một . Con không quyết định thì chờ đến bao giờ ? Cha mẹ có thể chờ , Bảo Ý có thể chờ , nhưng còn ông nội

thì không . Tuổi ông đã cao lắm rồi .

Triệu Phong chợt nói :

– Con sẽ gặp Bảo ý .

– Để thương lượng hay yêu cầu con bé hủy bỏ hôn nhân vì đôi bên không có tình yêu ? Mẹ nói trước , Bảo Ý là một cô gái hiểu biết và có lòng tự trọng . Cho dù con bé có đồng ý , ông con cũng không đồng ý . Con nên bỏ ý định thuyết phục đi .

Bà Hồng Ân đứng lên :

– Mẹ chỉ có bấy nhiêu lời . Con đi đâu thì đi đi , mẹ không làm mất thời gian của con nữa đâu .

Triệu Phong vẫn ngồi yên một chỗ :

– Có phải Bảo Ý cũng giống như con không mẹ ?

– Sao ?

– Nghĩa là chỉ có hai bên gia đình quyết định chuyện hôn nhân , còn bọn con thì chỉ việc tuân lời .

Bà Hồng Ân cau mày :

– Con muốn nói gì đây ?

– Chắc Bảo Ý sẽ có suy nghĩ như con . Cô ấy rất bất bình với việc hôn nhân này .

Giọng Triệu Phong có vẻ thoải mái một chút :

– Theo mẹ thì Bảo Ý là một cô gái tuyệt vời , vậy mẹ có nghĩ cô ấy đã có bạn trai chưa ? Nếu quả thật có mà buộc cô ấy lấy con , chẳng khác nào tàn nhẫn với cô ấy .

– Con lại muốn tìm cách tháo gỡ gút mắc phải không ?

– Mẹ ! Không phải người làm cha làm mẹ luôn muốn con mình hạnh phúc sao ?

– Đó là lẽ tất nhiên .

– Thế tại sao không để bọn con gặp và tự tìm hiểu nhau . Nếu chúng con đúng là duyên là nợ , thì có cãi lại cũng không được . Còn không phải mà cứ ép buộc , chúng con làm vui lòng gia đình nhưng rồi chứng con sẽ khổ . Mẹ à ! Con không cầu xin điều gì hết , con chỉ muốn có thêm thời gian , đừng gấp rút thông báo và tổ chức đám cưới . Con và Bảo Ý cần một khoảng không gian để ngồi lại với nhau , suy tính thật kỹ để không ai làm khổ ai .

– Cái đó thì con nên nói với ông con ấy . Mẹ không quyết định được .

Bị đánh động vào tình cảm của người mẹ thương con , bà Hồng Ân cũng muốn xiêu lòng trước sự phân tích của Triệu Phong .

– À ! Con nên bàn với Bảo Ý trước thì có lẽ tốt hơn . Vì bây giờ Bảo Ý được ông con tín nhiệm nhất .

– Vâng .

– Đừng bao giờ làm tổn thương Bảo Ý nghe chưa ?

– Con biết rồi .

Thử gặp đi , con sẽ thấy lời mẹ không sai .

– Mẹ cứ làm con tò mò .

Triệu Phong đùa :

– Biết đâu khi gặp cô ấy , con có một suy nghĩ khác . Và biết đâu con ...

– Mẹ không muốn gia đình phải sống trong căng thẳng . Cho nên mẹ hy vọng mọi việc đều tốt để mẹ có được dâu ngoan dâu thảo , con có được vợ hiền .

Triệu Phong gãi đầu :

– Mẹ thật là ... lại vậy nữa rồi . Con nói hãy để mọi việc diễn ra theo tự nhiên kia mà . ông nội cứng rắn , không ai có thể thay đổi ý ông . Nhưng con tin ông không nỡ đẩy cháu ông vào đường cũi .

– Đừng bày đặt giở trò với ông đó , nếu không muốn mình mang tội .

– Con không dám đâu .

– Ừ , miệng không dám nhưng trong lòng thì khác . Triệu Phong ! Mẹ là mẹ của con mà . Bộ con tưởng mẹ không biết gì hết sao ?

Triệu Phong cười :

– Con đầu hàng mẹ rồi đó .

– Hừ !

Anh vươn vai đứng lên :

– Mẹ ! Tạm gác mọi chuyện há . Con đến chỗ bạn con một chút đây .

Triệu Phong phóng nhanh ra ngoài :

– Đừng chờ cửa con . Khi nào con về con sẽ tự mở . Mẹ ngủ ngon !

Bà Hồng Ân nhìn theo dáng con trai với cả một sự lo lắng nặng nề .

Ngày nào chưa dứt khoáat được với Khả Nhi là ngày đó bà vẫn chưa yên tâm .

Nhà hàng Hoa Sứ hôm nay khách đến đông hơn thường ngày , và còn đặc biệt hơn thường ngày nữa , vì sự xuất hiện của cô gái đẹp và ngón đàn piano tuyệt vời chẳng ?

Ông chủ nhà hàng cứ cười luôn miệng ,nói luôn miệng . Ông không ngờ rằng cô gái có cái tên Bảo Ý được Hà Phúc đưa đến thế cho cô một đêm lại chơi piano hay như vậy .

Cô thả hồn say sưa theo tiếng đàn quên hết thế giới xung quanh mình . Người ngồi nghe còn muốn say theo dòng nhạc hướng chỉ chính người chơi nhạc .

Bản " Tình yêu tuyệt diệu " vừa dứt , tiếng vỗ tay vang lên rào rào . Có rất nhiều khách yêu cầu đàn tiếp . Nhưng cô gái ngồi bên đàn đứng lên với nụ cười duyên dáng trên môi :

– Tôi xin phép quý vị một vài phút ạ . Trước khi đáp ứng yêu cầu của quý vị , tôi xin gửi đến vị khách đặc biệt có mặt trong nhà hàng tối hôm nay " Lời chúc mừng sinh nhật " .

– Hoan hô !

Tiếp theo tiếng la tiếng vỗ tay hưởng ứng là bài nhạc " Happy birthday " vui nhộn .

Phía dưới , ở một bàn tiệc cũng đặc biệt . Một người đàn ông nói vào

tai người bạn cạnh mình :

– Triệu Phong ! Mà thấy thế nào ?

– Thế nào là thế nào ?

– Cô gái chơi đàn piano hôm nay tuyệt vời chứ ? Cô ta chẳng những xinh đẹp , có tài mà còn rất đáng yêu và duyên dáng .

Người đàn ông nhú mày :

– Nhà hàng này là chỗ quen , người chơi piano trước đây là một cô gái khác kia mà . Còn cô gái hôm nay lạ quá .

Triệu Phong vẫn không rời mắt khỏi cô gái đang chơi đàn trên sân khấu .

– Mà đang thắc mắc phải không Lạc Văn ? Thế mà có muốn làm quen với cô ta không ?

– Quen ! Không dễ đâu mà ời . Tuy cô ta xinh đẹp đáng yêu thật , nhưng trông cô ta có vẻ khó gần gũi .

– Hình như tao biết cô ta đó . Nếu mà muốn , tao sẽ giúp mà .

– Sao ?

Lạc Văn như không tin :

– Mà biết à ? Thế cô ta tên gì ?

– Tao không biết

– Trời ! Mà đang đùa đấy hả ?

– Mà ko tin tao chứ gì ? Được , để tao nói cho mà nghe . Khi mới bước vào nhà hàng nhìn cô ấy , tao đã ngờ ngợ . Rồi ngồi suy nghĩ lại , tao mới nhớ ... hình như tao từng gặp cô ấy ở Anh và ở Hồng Kông . Bây giờ là ở đây , tao không nghĩ có sự trùng hợp nào đâu .

– Có thể người giống người cũng nên . Tiếng " hình như " của mà không khẳng định kia mà .

– Nhưng tao không thể làm . Lúc ở Anh , cô ấy bị đau còn nhờ tao gọi tắc xi . Còn ở Hồng Kông trong một shop quần áo , cô ấy thử đồ và tao có nói chuyện .

Lạc Văn hỏi :

– Cô ấy nói bằng tiếng gì ?

– Ở Hồng Kông , cô ấy nói chuyện với tao bằng tiếng Hoa .

– Có nói tiếng Việt không ?

– Cô ấy bảo cô ấy chỉ học lóm được một vài câu thôi .

– Thì đúng rồi đó , lúc này mà không nghe cô ấy nói tiếng Việt sao ?
Nếu là người Hoa , giọng không rõ ràng như vậy .

Triệu Phong lắc đầu :

– Cảm giác của tao , cô ấy chỉ là một người .

– Thôi đi mà ơ , coi chừng lộn cảm giác với Khả Nhi đó . Yêu nhiều quá rồi cứ tưởng tượng .

– Thật mà ! Nếu mà không tin thì đợi cô ta hết giờ , rồi nhờ ông chủ gọi cô ta đến đây .

– Như thế càng không hay . Nhà hàng có quy định , khách không được mời nhân viên . Làm thế người ta sẽ hiểu lầm .

– Vậy ...

– Bỏ đi ! Chuyện có quen biết một cô gái hay không không quan trọng . Việc bây giờ là cùng uống cho vui để chúc mừng sinh nhật mà .

– OK .

Lạc Văn giờ cao ly rượu :

– Chúc mừng sinh nhật !

– Cảm ơn .

– Nè ! Hôm nay sinh nhật mày , bộ Khả Nhi không biết sao ?

– Từ chiều đến giờ , tao không liên lạc được với cô ấy .

– Có gọi về nhà hay gọi cho bạn bè Khả Nhi không ?

– Hơn mười cuộc điện thoại gọi đi , nhưng không ai biết cô ấy đi đâu , cả mẹ cô ấy nữa . Bà nói Khả Nhi ra khỏi nhà lúc bốn giờ . Điện thoại di động thì bỏ quên . Tao lo quá !

Lạc Văn trấn an :

– Khả Nhi lớn rồi , có lẽ cô ấy đi đâu đó chơi với bạn thôi . Mày đừng quá lo lắng .

Triệu Phong thở hắt ra :

– Hôm nay vừa không liên lạc được với Khả Nhi , vừa bị mẹ tưng cho một bài dài tràng giang đại hải . Tao mệt quá .

– Lại chuyện hôn nhân của mày phải không ?

– Ủ. Cô gái mà gia đình tao chọn đã về rồi .

– Về ? Cô ta đi đâu mà về ?

– Du học , cho nên tao đâu gặp được cô ta .

– Nếu gặp trước thì mọi chuyện đâu khó khăn nan giải như ngày hôm nay , phải không ?

– Mà nói vậy là sao ?

– Thì có thể mà sẽ yêu cô gái ba mẹ mày chọn mà không phải là Khả Nhi .

Triệu Phong hớp một ngụm rượu :

– Cũng phải . Nhưng chuyện con tim làm sao mà biết được . Dù cô gái kia có tốt như thế nào đi nữa , tao không yêu thì làm sao mà cưới . Ba mẹ ép tao còn đỡ nặng nề hơn là ông nội . Tao càng chống đối , ông nội tao càng tức giận , mà mỗi lần ông tức giận thì sức khỏe ông yếu đi . Giờ tao không biết làm sao . Ông mà có bề gì , thì tao không còn đường để sống .

– Tao hỏi mày nè , mày có thật sự cần Khả Nhi không ? Nghĩa là không thể thiếu cô ấy trong cuộc đời mình .

– Tao không biết nữa .

– Nghĩ cho kỹ đi . Nếu mày thấy Khả Nhi chưa phải là cuộc đời mình thì đừng do dự . Người yêu mày có thể tìm kiếm , không có cô này thì có cô khác . Nhưng người thân thì không , cha mẹ ông bà chỉ có một mà thôi . Lời góp ý của tao là như thế .

– Phản bội tình yêu để có gia đình ư ?

– Còn hơn mày là người mang tội suốt đời , và bản thân mày cũng không tha thứ cho mày nếu có chuyện gì xảy ra với ông mày .

– Tao ...

Lạc Văn đặt tay lên vai bạn :

– Tao hiểu hoàn cảnh của mày . Nhưng việc mày từ bỏ tất cả , tao không tán thành . Hãy cứ đối diện với hiện thực đi , biết đâu sẽ có một cách hoàn hảo hơn . Cô gái gia đình mày chọn là người có học thức và hiểu biết , tao tin cô ta biết cách xử sự mọi vấn đề .

– Bây giờ ông nội tao tin nhiệm cô ta hơn tao . Sức khỏe của ông khá lên là đều nhờ cô ta . Tao không làm được gì cả . Nghe mẹ tao nói , đề nghị của cô ta ông tao chưa một lần từ chối .

– Mày thấy chưa , bảo vệ lập trường càng tốt , nhưng khôn ngoan càng tốt hơn . Nếu ngay từ đầu mày không căng , biết nhỏ nhẹ phân

tích thì hôm nay đâu căng thẳng . Ông mày rất thương mày , mày phải tận dụng điều đó chứ .

Triệu Phong vò đầu :

– Tao thật sai .

– Giờ nhận ra chưa muộn đâu .

– Tao phải làm sao đây ?

– Một mặt tạo niềm tin lại với ông , một mặt lập quan hệ tốt với cô gái mà gia đình mày chọn . Có được sự cảm thông từ cô ấy , thì không có gì là khó giải quyết cả . Biết đâu cô ấy là người giúp mày tháo gỡ gút mắt , và biết đâu mày không muốn tháo gỡ nó ra thì sao .

Triệu Phong liếc bạn :

– Trái tim tao dễ đi hoang vậy ư ?

– Chuyện đó có trời mới biết .

– Con người sống trong hạnh phúc , lời nói khác đi thấy rõ .

– Mày ngưỡng mộ tao hay mỉa mai tao đấy ? Nếu tao chưa có bên dưng thì tao cũng muốn khám phá những khó khăn thú vị như mày . Cuộc đời càng sống gió , càng trở nên thú vị .

– Có mà điên . Tao nghĩ trên đời này không ai điên như mày .

Lạc Văn cười , anh hất mặt :

– Nè ! Hôm nào có dịp nhớ giới thiệu cô vợ tương lai của mày cho tao biết mặt với nha .

– Hừ ! Mày còn trêu chọc tao .

– Được lòng ba mẹ mày , được ông nội mày tín nhiệm thì không phải là cô gái đơn giản .

– Đúng là không đơn giản . Cô ta chẳng cần dùng một thủ đoạn nào mà cả gia đình tao đều yêu mến . Có lúc tao suy nghĩ mà thấy lòng mình chùn lại .

– Thay đổi rồi sao ?

– Hai bác Tuấn Minh , be mẹ của Bảo Ý là những người tốt và đầy lòng nhân hậu . Họ đã nhiều lần đỡ cho tao để tao khỏi bị ông mắng . Họ đối xử với tao như người thân trong gia đình , họ sống giản dị không khoa trương dù họ rất giàu . Tiếp xúc với họ , mày sẽ thấy thích ngay .

– Cho nên con gái của họ mới tuyệt vời trong mắt người thân của mày .

Lạc văn nương mảy :

– Cô ấy tên Bảo Ý à ?

– Ừ .

– Cái tên ấn tượng nhỉ ! Tao hy vọng con người cũng ấn tượng luôn ,
để anh chàng Triệu Phong chết trong trận .

– Còn khuya .

Hai người bạn lại tiếp tục cụng ly . Trên kia sân khấu , tiếng đàn
piano bây giờ cũng dứt . Bảo Ý rời khỏi chỗ ngồi của mình và đi vào
bên trong . Ông chủ nhà hàng đi theo :

– Cô Bảo Ý !

– Ông chủ !

– Cô định về đây à ?

– Vâng . Có gì không thưa ông ?

– Cô làm tốt lắm .

– Cám ơn lời khen của ông .

– Cô Bảo Ý này !

Ông chủ hỏi :

– Cô có muốn hợp tác với tôi không ?

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của ông chủ nhà hàng , nhưng Bảo Ý vẫn trả lời :

– Tôi thích chơi piano thật , nhưng tôi không nghĩ dùng nó để làm công việc . Hôm nay tôi có mặt ở đây là vì muốn giúp một người bạn . Mong ông thông cảm !

– Không có gì . Tôi chỉ thấy tài năng của cô cần được mọi người biết đến , và vì ngưỡng mộ nên tôi mới đề nghị mời cô về nhà hàng .

– Cảm ơn ông . Thật sự hôm nay tôi rất vui khi được tán dương đấy .

– Nếu lúc nào cô muốn giải khuây bằng tiếng đàn piano thì cứ tìm đến đây .

– Vâng .

Bảo Ý cười :

– Nhất định là vậy . Thôi , chào ông tôi về .

– Chào cô !

Trước khi quay lưng , Bảo Ý còn khen một câu :

– Nhà hàng của ông lịch sự lắm , không thua những nhà hàng ở Anh mà tôi đã từng biết .

– Cám ơn cô .

Bảo Ý đi ra cổng , còn đang dáo dác tìm một chiếc tắc xi thì cô bỗng giật mình khi nhìn thấy Triệu Phong và một người đàn ông nữa từ trong nhà hàng đi ra .

– Trời ơi ! Đúng là trái đất tròn mà . Hết gặp ở Anh , Hồng Kông và bây giờ thì ...

Còn chưa biết phải làm sao thì Bảo Ý nghe tiếng nói bên cạnh mình .

– Xin chào !

Bảo Ý giả vờ không nghe cho qua chuyện , nhưng có được đâu .

– Cô ơi

Triệu Phong khều nhẹ vào tay Bảo Ý , buộc cô phải quay lại :

–

Anh gọi tôi hả ?

– Ủ .

– Bộ tôi quen anh sao ? Bảo Ý làm tỉnh .

– Cô không nhớ tôi ư ?

– Anh ... hình như tôi chưa từng biết anh .

– Chúng ta gặp nhau ở Anh và Hồng Kông ấy .

Triệu Phong nhắc :

– Ở Anh , tôi đón tắc xi cho cô , còn ở Hồng Kông , tôi và cô từng nói chuyện .

Bảo Ý than thầm , anh ta còn nhớ rất rõ chứ đâu có quên . Thôi được , đùa một chút đi đã :

– Xin lỗi anh nha , tôi không hiểu anh nói gì cả .Tôi sinh ra và lớn lên ở Việt Nam . Tôi chưa từng rời khỏi đây thì làm sao anh gặp tôi ở Anh , Hồng Kông hay một đất nước nào đó mà anh đã đến .

– Nhưng cô giống cô gái tôi gặp lắm .

– Vậy à ? Có thể người giống người cũng nên .

Bảo Ý nghiêng đầu :

– Anh đang tìm kiếm cô gái đó à ? Cô ta đã gây ấn tượng cho anh sao ?

– Không hẳn vậy .

– Thế thì nhận nhau làm gì ?

– Có lẽ vì tôi quá tò mò .

Bảo Ý nhún vai . Vừa lúc đó có chiếc xe tắc xi trờ tới , cô vẫy tay , giọng hấp tấp :

– Tôi phải về đây . Chào anh nha !

Không hiểu sao Triệu Phong gọi với theo :

– Tên cô là gì ?

– Bảo Ngân .

Bảo Ý chui vào xe , che miệng cười . Một lần nữa cô đã gạt được Triệu Phong , người đàn ông cũng đầy cá tính . Riêng Triệu Phong thì lẩm bẩm :

– Bảo Ngân ... có phải là cô gái kỳ lạ không ?

– Mày kỳ lạ thì có .

Lạc Văn đẩy xe đến bên bạn :

– Người ta đã không nhận quen biết , mày thì suy nghĩ làm gì . Về thôi .

– Chờ tao lấy xe đã .

Lạc Văn nhìn theo bạn :

– Trời mới hiểu nổi mày , Triệu Phong ạ . Có vấn đề mà bảo là không .

Hôm nay tâm trạng nhẹ nhàng thoải mái , đột nhiên Bảo Ý muốn thể hiện mình một chút . Làm gì đây ?

Từ ngày về nước đến giờ , cô chưa có niềm vui trọn vẹn hay một việc làm đích thực nào đó . Cứ vì vấn đề hôn nhân mà cô phải đi tới đi lui tốn bao nhiêu lời mới thuyết phục được " ông nội bên chồng " nhượng bộ cho thêm thời gian với điều kiện : Vào công ty giúp " chồng " .

Vào thì vào chứ , Bảo Ý này sợ ai . Chẳng phải cô đang muốn làm việc đó sao ?

Nghĩ đến ngày mai vào công ty ra mắt nhân viên với cương vị phó

tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên , Bảo Ý thấy sương run người . Cô cười phá lên :

– Ha ha ha ... Phải vậy chứ . Không ngờ ông nội và gia đình " bên chồng " tín nhiệm cô như thế . Được rồi , để xem " ông chồng " chưa biết mặt đối xử với cô sao đây ? Bảo Ý này không ham danh lợi đâu nha , xin đừng hiểu lầm . Tại vì " quá thương " ông nội nên cô đành nghe lời một chút . Ai đó đừng nghĩ cô vì gia sản dòng họ Triệu mà bằng lòng . Dòng họ Lâm của cô cũng có của dư của để vậy .

Bảo Ý cảm thấy thích thú vai trò mới của mình và những gì trôi qua trong thời gian vừa rồi . Cô không dám tin mình dễ bị tình cảm lay chuyển như vậy . Mọi tính toán , suy nghĩ bỗng bay vèo đi khi cô tiếp xúc với ông Triệu Chấn và hai bác Triệu Sơn .

Họ có tính toán và quyết định của họ . Bảo ý chỉ biết ở gần ông Triệu Chấn , cô như đã tìm thấy tình yêu thương của ông dành cho một người cháu . Cho nên cô vì ông chịu thiệt thòi một chút , đó là đồng ý ở bên cạnh và giúp đỡ người cháu nội đích tôn của ông xây dựng và phát triển công ty trà Bảo Nguyên .

Nhiệm vụ có lớn lao thật , nhưng Bảo Ý thấy vui . Ít ra , cô không là một người vô dụng nữa trong mắt người nào đó căm ghét cô .

Hơn ai hết trong lúc này đây , Bảo Ý muốn chia sẻ . Cô ngồi xuống bên cây đàn piano quen thuộc của mình và bàn tay lướt nhẹ trên phím . Cô say sưa trong bản tình ca của Trần Hoàn .

“ Yêu là mộng mơ viết lên trang bao ý thơ .
Yêu là vần thơ viết cho cuộc đời nhưng nhớ
Yêu là thương nhớ suốt canh thâu ta vẫn mơ
Để rồi bơ vơ tình tan vỡ
Yêu là vương vấn vấn vương ta mãi yêu
Yêu là tha thiết thiết tha tình xa cách
Để rồi than trách trách than ta lỡ yêu
Ôm mộng cô liêu
Tình ơi tình ơi tình ơi
Làm chi làm chi để ta đau xót ...
Yêu là thương nhớ nhớ thương em ơi .
Yêu là cay đắng đắng cay khôn nguôi
Biết là tiếc nuối , có sao ta mãi yêu người thôi ...”
Bốp ... Bốp ... Bốp ...

Tiếng vỗ tay kèm theo tiếng nói :

– Hay ! Cô hát hay lắm !

Bảo Ý ngưng ngay tiếng đàn , cô trợn mắt :

– Anh ở đâu chui ra vậy ? Sao tự nhiên vào nhà tôi ?

– Thưa cô , tôi được đón tiếp từ cửa chính .

– Chị Huệ mở cửa cho anh ?

– Có lẽ thế ...

– Anh đến đây làm gì ?

– Tôi đến gặp hai bác Tuấn Minh và cô con gái . Cô Bảo Ý ấy .

– Anh ...

– Tôi tên là Triệu Phong , con trai ông bà Triệu Sơn , cháu nội ông Triệu Chấn .

– À...

– À ! Còn cô ? Tôi phải gọi cô sao đây ? Bảo Ý hay Bảo Ngân ?

Bảo Ý khoanh tay :

– Tôi là Lâm Bảo Ý .

–Ồ , tôi xin lỗi ! Tại cô rất giống cô Bảo Ngân , cô gái đánh đàn piano ở nhà hàng hôm nọ nên tôi lầm tưởng .

– Anh lúc nào cũng lầm tưởng thế sao ?

– Không ! Chỉ trừ những trường hợp đặc biệt thôi . Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau , phải không ? – Triệu Phong hỏi .

– Anh thấy thế nào ?

– Tôi có cảm giác chúng ta quen nhau lâu rồi , mà rất ấn tượng nữa .

– Một cách tán gái ?

– Tôi nói rất thật lòng .

– Còn tôi thì hơi bất ngờ . Tôi đã được người nhà cho biết về anh , nhưng tôi không nghĩ ...

– Người chồng hứa hôn của cô vô cùng đẹp trai phải không ?

Bảo Ý trề môi :

– Nói mà không biết ngượng .

– Có gì đâu . Lời thật mà .

– Hứ ! Anh đến tìm cha mẹ tôi , nhưng rất tiếc ông bà không có nhà .

– Tôi đã nghe chị Huệ nói rồi .

– Anh có vẻ thân với gia đình tôi nhỉ !

Triệu Phong cười :

– Tại cô không biết đó thôi . Lúc cô còn ở nước ngoài , tôi có lui tới với gia đình mà .

– Vậy ư ?

– Hai bác không có nhà cô tiếp chuyện với tôi được chứ ?

– Nếu anh thấy tiện .

– Tôi muốn nói chuyện với cô lắm .

Bảo Ý lịch sự chỉ qua bộ ghế xa lông .

– Thế thì mời anh .

Chị Huệ từ nhà sau mang nước lên :

– Mời cô , mời cậu !

– Cảm ơn .

– Cảm ơn .

Chị Huệ vừa đi ra thì Bảo Ý vào đề ngay :

– Có chuyện gì quan trọng không ? Anh nói đi .

– Cô nôn nóng à ?

– Vì tôi còn có việc phải làm .

– Mới về nước mà cô nhiều việc đến thế ư ? Làm luôn ngày chủ nhật sao ?

– Không liên quan tới anh .

– Công việc của cô có phải đi biểu diễn tài năng của mình bằng ngón đàn piano ?

Bảo Ý nổi nóng :

– Nè ! Anh còn nói nhảm nữa là tôi không lịch sự đó .

Triệu Phong giơ tay :

– OK . Tôi vào vấn đề đây . Ông nội tôi bảo tôi nhắn với cô chuẩn bị ngày mai vào công ty làm việc .

– Tôi đã nghe rồi .

– Dưới cô còn có rất nhiều nhân viên , đừng quá trẻ con nhé .

– Đợi anh nhắc nhở sao . Còn gì nữa không ?

– Ông bảo tối nay ông muốn gặp cô . Xem ra cô cũng có tài lắm .

Bảo Ý nhìn Triệu Phong :

– Anh muốn châm chích gì nữa đây ?

– Tôi hơi ghen tỵ với tình thương ông dành cho cô thôi . Tôi ở bên ông ba mươi mấy năm , không bằng cô chỉ mấy ngày . Một lời nói của cô thì ông không thẳng tay với tôi nữa . Bảo Ý ! Dù sao tôi cũng phải cảm ơn cô . Nhờ có cô mà ông tôi đã khoẻ lại , nhờ có cô mà tôi không bị tống ra khỏi công ty . Nhưng ông không bắt tôi và cô cưới nhau ngay là tốt lắm rồi .

– Anh sợ cưới tôi lắm phải không ? Nên anh mới chống đối và làm ông tức giận rồi sinh bệnh .

– Tôi ... biết nói sao cho cô hiểu đây ?

– Anh không cần nói . Anh muốn bảo vệ tình yêu của anh và không cần đến suy nghĩ của gia đình anh , không cần đến sức khoẻ của ông anh . Như vậy là đúng ư ? Tại sao anh không phân tích để ông vì thương anh mà nhượng bộ .

– Tôi ...

Bảo Ý nói một hơi :

– Anh tưởng tôi cũng dễ dàng lắm sao ? Tôi vừa tốt nghiệp ở nước ngoài xong là cha tôi bắt tôi về ngay . Ban đầu tôi cũng chống đối như anh , nhưng chẳng được kết quả gì . Cuối cùng , tôi nghĩ lại , chỉ có thái độ mềm mỏng mới giải quyết được chuyện này thôi . Tôi bắt đầu từ ông , từ nỗi niềm của ông , từ câu chuyện , từ mong muốn ... Và hôm nay đây , anh thấy đấy . Ông cho chúng ta thời gian . Tôi hy vọng trong thời gian ấy , chúng ta làm cho ông và hai bên gia đình nhìn nhận , hôn nhân không thể ép buộc , có tình cảm thì mới đến với nhau được , bằng không chỉ gây đau khổ cho nhau mà thôi . Anh có đồng ý với tôi không ? Tôi và anh sao này có tình cảm cũng được , không có tình cảm cũng được . Xin đừng cười và mỉa mai những gì tôi làm nhé .

Triệu Phong ngồi lắng nghe , càng nghe anh càng thấy nể phục Bảo Ý rất nhiều . Cái mà anh không làm được thì cô đã làm rồi . Anh không xứng đáng đi so sánh với cô . Từ nhà đến đây , Triệu Phong nghĩ rất nhiều . Anh nghĩ về người con gái mà ông và ba mẹ anh yêu mến . Anh nghĩ về những kế hoạch muốn bàn với cô , những xem ra không còn ý nghĩa .

Một người đàn ông thành đạt như anh , thế mà chẳng có lời nào nghe được một chút để nói với cô gái nhỏ nhắn trước mặt mình . Anh đang lẫn lộn với hình ảnh một cô gái đáng thương ở Anh , một cô gái chưa ngoa ở Hồng Kông , một cô gái dịu dàng chơi đàn piano rất hay ở nhà hàng , và bây giờ một Bảo ý sâu sắc , tinh tế hiểu biết. Anh có bị lừa dối không đây ? Tự ái của một người đàn ông trong

Triệu Phong trối dậy :

– Tôi thấy cô đang cười và mĩa mai tôi thì đúng hơn . Bởi tôi hoàn toàn không giải quyết được chuyện của mình , trái lại còn phải mang ơn cô . Hừ ! Tôi là một người đàn ông vô dụng .

Bảo Ý cau mày :

– Này ! Sao tự nhiên nói năng lộn xộn thế . Điều tôi làm đâu chỉ vì anh mà còn vì tôi nữa . Với lại , tôi đối với ông là tình cảm thật của một người cháu . Tôi không muốn bức ép phải lấy một người tôi không yêu và không ưa .

– Cô không ưa tôi ?

Bảo Ý gật đầu :

– Đúng !

– Tại sao vậy ? Nếu tôi và cô đây là lần đầu tiên gặp nhau , thì tôi nghĩ tôi chưa làm gì có lỗi với cô cả . Cô có thể cho tôi biết lý do vì sao cô không ưa tôi không ?

– Ờ thì ...

Triệu Phong nheo mắt :

– Sao , không lẽ tôi biết bí mật của cô nên ...

Bảo Ý nạt ngang :

– Tôi chẳng có bí mật gì cả .

– Vậy cô nói đi .

– Được . lúc chưa gặp anh thì trong thâm tâm tôi đã ghét anh rồi . Vì có anh mà tôi mới bị cha mẹ ép hôn .

Triệu Phong phá lên cười :

– Ôi trời ơi ! Ý cô là nếu tôi không có mặt trên thế gian này , thì cô không bị ép hôn phải không ?

– Ừ .

– Cô bé ơi ! Năm nay cô bao nhiêu tuổi vậy ? Cô nên nhớ cô ra đời sau tôi đó ? Ai bị ép thì cô biết rồi đó . À , chỉ có thế thôi à ?

– Anh chỉ biết cảm nghĩ của mình mà không nghĩ đến cảm nghĩ của người khác .

– Tôi không biết nghĩ cho ai nào ?

– Ông anh , ba mẹ anh và tôi nữa . Cách phản đối của anh làm cho

ông và ba mẹ anh cảm thấy có lỗi với lời hứa của mình . Riêng bản thân tôi thì anh đã xúc phạm tôi . Có phải anh nghĩ tôi ham tiền của gia đình anh , có phải anh nghĩ tôi là một cô gái xấu xí , không tìm được tấm chồng nên mới chấp nhận cuộc hôn nhân này không ?

– Tôi ...

– Anh xem thường tôi quá , Triệu Phong ạ .

Triệu Phong nghĩ thầm . Những lời nói này không phải anh cũng đã từng nói ra sao ? Vậy ...

Triệu Phong nghiêm mặt :

– Cô là ai ?

– Anh đang mơ hả Triệu Phong ? Thế này giờ anh nói chuyện với ai ?

– Bảo Ý , Bảo Ngân hay cô gái tôi đã gặp ở Anh và Hồng Kông , cuối cùng rồi sẽ rõ thôi .

– Xem ra , con người anh hay nhớ những chuyện đã qua và còn hay tưởng tượng nữa . Vậy thì anh cứ theo ý mình đi nhé . Tôi không tranh cãi đâu , bởi tôi chẳng có bí mật nào để sợ anh phát hiện .

Bảo Ý nhếch môi :

– Những ý nghĩ trước kia của anh về tôi , tôi sẽ không để tâm . Bắt đầu từ hôm nay , xin anh tôn trọng tôi một chút . Tôi vào Bảo Nguyên làm việc vì tôi không muốn ông và hai bên gia đình buồn thôi , chứ tôi không vì gì cả .

Không khí lại trở nên nặng nề .Triệu Phong lúng túng :

– Bảo Ý ! Không phải tôi xem thường cô . Nhưng tại vì cô làm cho tôi khó hiểu quá .

– Và còn kỳ lạ nữa .

Nói xong câu ấy , Bảo Ý mới thấy mình hổ . Trời ơi ! Đã không muốn người ta biết mình là cô gái bí ẩn mà còn ... Bảo Ý xởi lởi :

– Anh thắc mắc về tôi phải không ?

– Ừ .

– Điều ấy đã cho tôi biết anh hoàn toàn không hề để tâm đến những lời ông và ba mẹ anh nói .

– Có chứ . trong gia đình tôi , ai cũng bảo cô là một cô gái tốt và đáng yêu . Mẹ tôi còn hơn thế nữa , bà nói tôi đốt đuốc cũng không tìm được người con gái thứ hai như cô .

Bảo Ý nghiêng đầu :

– Lúc đó anh nghĩ gì ?

– Không tin , nhưng bây giờ thì tin rồi . Quả thật không có người con gái thứ hai giống như cô .

– Nghe giọng nói của anh đầy chất châm chọc . Mà nè ! Tôi không dễ tự ái và cũng không bỏ cuộc đâu nghe .

Triệu Phong tò mò :

– Cô muốn gì ?

– Nhiều thứ lắm . Chẳng hạn như làm anh phải nghe theo tôi nè . Muốn được làm việc chung với người bạn thân nè , muốn ông và ba mẹ của anh đừng làm khó anh nè , muốn gặp mặt người con gái anh yêu để xem cô ta tuyệt vời như thế nào mà anh từ chối tôi ...

– Điều cô muốn được một nửa chưa ?

– Có thể nói là được .

– Tôi nghe lời cô nửa , xem như cô thỏa mãn phải không ?

– Chưa đâu , tôi tham lam lắm . Tôi sợ cả anh cũng không đáp ứng được cho tôi .Hơ ! làm sao đây ? Chết rồi , chết rồi ... ông đẩy tôi làm

phó tổng giám đốc , tôi sẽ lấn lướt anh mất .

– Không sao . Chỉ cần ông tôi vui khoẻ là được rồi .

Triệu Phong tự nhiên thấy buồn cười cho chính mình . Tiếp xúc với Bảo ý , anh quên mất đi phong thái của một người đàn ông thành đạt . Anh đùa mà không một chút khó xử . Thêm cách nói chuyện của Bảo Ý không làm đối phương nặng nề và mất tự nhiên . Cô vô tư nhưng sâu sắc và hiểu lý lẽ . Ở bên cạnh cô , thật thú vị với nhiều tình tiết bất ngờ . Mẹ nói không sai , ai một lần gặp cô cũng không thể nào quên . Nhưng rất tiếc , anh đã yêu Khả Nhi trước rồi .

Bảo Ý huơ tay trước mặt Triệu Phong :

– Này ! Anh không được nằm mơ giữa ban ngày nghe , không khéo lại nói năng lung tung .

Triệu Phong chợt tỉnh :

– Tôi mà nằm mơ ư ? Tôi đang lo ngày mai vào công ty , cách nói chuyện quá liều lĩnh của cô làm cho nhân viên chạy hết ấy .

– Anh yên tâm , tôi không làm mất mặt anh đâu .

– Có mới nói nha .

– Tôi chỉ lo không hài lòng một người thôi .

– Ông tôi à ?

– Không . Ông thì đã hài lòng tôi lâu rồi .

– Chảnh vừa thôi .

– Hì ...

– Không phải ông tôi thì là ai ?

Bảo Ý ngập ngừng :

– Người yêu của anh đó .

– Khả Nhi à ?

– Khi biết tôi là người mà gia đình anh chọn , còn làm phó tổng giám đốc nữa thì chị ấy sẽ phản ứng ra sao ? Anh khó xử lắm phải không ?

Triệu Phong chép miệng :

– Nếu không muốn là một đứa cháu , một đứa con tội lỗi thì tôi không nghĩ đến ngày hôm nay . Cô đã không giận mà còn giúp tôi để ông nội không còn căng thẳng , Khả Nhi không cảm kích mà phản ứng lại thì không đúng .

– Cảm ơn anh hiểu cho tôi . Anh yên tâm đi ! Một thời gian nữa thôi , tôi tin anh sẽ được toại nguyện .

Bảo Ý nói một câu mà lòng cô không muốn tí nào . Những ngày qua tiếp xúc thân mật với gia đình Triệu Phong , Bảo Ý có cảm giác như chính gia đình mình . Cô không nghĩ mọi việc sẽ như hôm nay , càng không nghĩ người đàn ông cô gặp ở Anh và Hồng Kông là người gia đình cô chọn cho cô .

Bảo Ý trần trở với bao ý nghĩ . Ngoài mặt làm như không , nhưng trong lòng thì hoàn toàn không thoải mái chút nào .

Những tưởng thuyết phục được ông Triệu Chấn và hai gia đình thì tạm yên ổn . Nào ngờ sự xuất hiện của Triệu Phong đã đẩy ấn tượng ban đầu vào tình thế khó xử .

Không biết thì thôi , đằng này cô đã rõ mười mươi chuyện tình của Triệu Phong , thêm cô đã vô tình biết được bí mật kế hoạch của Khả Nhi . Cô ta bày vẽ cho Triệu Phong dùng hạ sách với gia đình . Hừ ! Chuyện đã đến nước này rồi , nếu Triệu Phong nghe theo lời người yêu thì xem chừng tất cả sẽ không cứu vãn được . Đến lúc đó thì đừng quay lại trách Bảo Ý này . Tôi đã muốn tốt cho hai người , hai người không nên quá đáng nhé !

Bảo Ý mím môi , cô thấy cô cần có trách nhiệm bảo vệ công ty và bảo vệ dòng họ Lâm . Không thể để người mang lòng dạ xấu có

được một cách dễ dàng . Tự nhiên Bảo Ý hết thông cảm nỗi với Triệu Phong .

Ngồi yên theo dõi diễn biến trên nét mặt Bảo Ý . Triệu Phong quan tâm :

– Cô căng thẳng à ?

– Không .

– Nhưng tôi thấy ...

Bảo Ý bực bội :

– Tôi đã nói là không , anh còn tiếp tục thắc mắc làm gì ?

– Ờ ...

– Anh hãy lo cho người yêu của anh đi . Để tâm đến cô ta một chút , đừng để cô ta nghĩ không thông rồi làm càn , đến lúc muốn cứu vẫn không cứu vãn được . Anh biết ông nội anh mà , không hạ sách nào lay chuyển được ông đâu .

Lời Bảo Ý , Triệu Phong thấy chột dạ . Anh có cảm giác như cô biết hết chuyện của anh và Khả Nhi vậy . Trời ơi ! Thật không ổn rồi . Bảo Ý đúng là cô gái không đơn giản chút nào .

Còn đang hoang mang với những gì Bảo Ý nói thì Triệu Phong giật

mình một lần nữa :

– Xong chuyện rồi phải không ? Thế thì anh có thể tự nhiên làm gì thì làm . Tôi mệt quá , cần đi nghỉ đây .

Không đợi cho Triệu Phong phản ứng , Bảo Ý đứng dậy đi thẳng lên lầu . Giờ này cô không còn lịch sự nữa . Vì cứ nghĩ đến cuộc đối thoại hôm nào của Triệu Phong và Khả Nhi ở Anh là Bảo Ý tức giận không kiềm được . Nếu như anh không phải là cháu của ông Triệu Chấn thì cô chẳng cần bận tâm .

Triệu Phong nhìn theo Bảo Ý , anh không nén được tiếng thở dài .
Nắng mưa , kỳ lạ , khó hiểu thật .

Chủ nhà không tiếp nữa còn ở đây làm gì ? Triệu Phong đi tìm chị Huệ rồi lững thững ra về mà trong lòng không chút nào yên ổn . Phải tìm hiểu cô nàng Bảo Ý này mới được .
Công ty TNHH xuất khẩu trà Bảo Nguyên .

Chiếc xe hơi đời mới bốn chỗ chạy qua cánh cổng lớn và dừng lại ở sân . Anh Bình tài xế nhanh nhẹn mở cửa .

Trên xe bước xuống ông Triệu Sơn , tổng giám đốc Triệu Phong và một cô gái trẻ xinh đẹp . Họ vội vã đi vào bên trong tòa nhà công ty .

Phòng họp công ty bây giờ đông đủ . Nhân viên đang bỏ nhõ nhau :

– Chuyện gì xảy ra vậy ? Tổng giám đốc mở cuộc họp gấp thế này , tôi thấy hồi hộp quá .

– Công ty kinh doanh bình thường , có gì đáng nói đâu .

– Hay tổng giám đốc tuyên bố đám cưới đây ? Cũng có thể lắm à . Vì tổng giám đốc của chúng ta cưới vợ được rồi , và ai là người con gái may mắn đây hả ?

– Tôi thấy hình như tổng giám đốc có tình cảm với thư ký Khả Nhi .

Một cô gái thúc vào hông một cô gái :

– Có phải tổng giám đốc và Khả Nhi yêu nhau không , Hà Phúc ?

– Tôi không rõ lắm , nhưng chắc là vậy . Muốn biết rõ hơn thì hỏi anh Lạc Văn , giám đốc kinh doanh kia . Họ là bạn thân đó .

Lập tức những câu hỏi tò mò chuyển sang Lạc Văn ngay . Anh đã không muốn có ý kiến nên cố tình né sang một chỗ rồi , thế mà vẫn không yên .

– Giám đốc ! Anh nói đi !

– Nói gì ?

– Tin tức của cuộc họp khẩn cấp hôm nay .

– Tôi ... tôi nghĩ không phải việc tổng giám đốc cưới vợ đâu . Là chuyện của công ty ấy .

– Công ty ? Công ty có chuyện gì ?

– Nếu các cô muốn biết thì chờ ít phút nữa đi . Tổng giám đốc cũng sắp tới rồi .

Lạc Văn vừa dứt lời thì cánh cửa phòng họp được mở ra . Bước vào là ông Triệu Sơn , tổng giám đốc Triệu Phong và một cô gái mà họ chưa từng thấy bao giờ . Còn Hà Phúc nhìn thấy thì giật mình ngay :

– Trời ơi ! Không trùng hợp đến vậy chứ .

Tất cả nhân viên đồng loạt đứng dậy cúi đầu :

– Chào ông Triệu Sơn , chào tổng giám đốc !

Triệu Phong làm cử chỉ chào lại , anh nói :

– Được rồi , mọi người ngồi xuống đi . Chắc mọi người đang thắc mắc vì sao tôi mở cuộc họp khẩn cấp hôm nay , phải không ?

Khán phòng yên lặng , mọi người đang hướng về vị giám đốc trẻ của mình . Triệu Phong nhìn một loạt khắp các dãy ghế rồi dừng lại ở cái ghế trống gần chỗ anh đứng :

– Thư ký Khả Nhi đâu ?

– Dạ tôi đây . Xin lỗi , tôi đến trễ .

Sau câu hỏi của Triệu Phong , Khả Nhi từ ngoài chạy vào . Cô vừa thở vừa nói :

– Xin lỗi ...

Ông Triệu Sơn cau mày :

– Cô không được thông báo là hôm nay có cuộc họp sao ?

– Dạ có . Cháu xin lỗi ạ .

Ông Triệu Sơn quay sang Triệu Phong :

– Anh nên phổ biến lại nguyên tắc làm việc trong công ty cho thư ký của anh đi nhé .

– Vâng ạ .

– Tiếp tục đi , đừng để mọi người phải chờ .

Triệu Phong ra dấu cho Khả Nhi :

– Cô vào chỗ mình đi Khả Nhi !

Đợi cho Khả Nhi ngồi xuống , anh hắng giọng :

– Để tôi giới thiệu với mọi người . Đây là cô Lâm Bảo Ý – phó giám đốc , người sẽ đồng hành với chúng ta ở công ty bắt đầu từ hôm nay .

– Ồ...

Nhóm nhân viên nữ lao xao :

– Phó tổng giám đốc còn trẻ và xinh đẹp quá .

– Là người đồng hành làm việc với tổng giám đốc , thật là xứng .

Từ lâu , có nhiều người trong công ty không mấy ưa bản tính đỏng đảnh kênh kiệu của Khả Nhi . Được tổng giám đốc ưa ái thì không xem ai ra gì . Nay có sự xuất hiện của cô gái trẻ , lại là cấp trên của Khả Nhi nữa , họ không bỏ qua cơ hội trêu tức :

– Phó tổng giám đốc , tôi ủng hộ cô .

Bảo Ý cười tươi :

– Cám ơn , cám ơn mọi người .

Triệu Phong vỗ tay :

– Cho xin năm phút yên lặng để tôi giới thiệu tiếp , rồi sau đó làm quen với nhau . Bảo Ý ! Cô chú ý nhé , vì chúng ta làm việc với nhau lâu dài đấy .

– Vâng .

Triệu Phong chỉ đích danh những người quan trọng trong công ty .

– Đây là Lạc Văn – giám đốc kinh doanh .

– Xin chào !

– Cô Khả Nhi – Thư ký công ty .

– Chào chị !

Khả Nhi nhìn Bảo Ý thoáng giật mình .

– Sao lại là cô ta nhỉ ?

Triệu Phong chỉ tiếp :

– Cô Hà Phúc – phòng kinh doanh . Cô Mai Lan , Thùy Trang – phòng kế hoạch .

Nhận ra bạn , Bảo Ý chỉ gật đầu cười .

Qua một loạt giới thiệu của Triệu Phong . Bảo Ý giờ tay ra :

– Xin chào tất cả mọi người , mong được hợp tác vui vẻ .

Mọi người vỗ tay :

– Hoan hô phó tổng giám đốc !

Cách mọi người đón nhận Lâm Bảo Ý làm Khả Nhi tức tối . Sao khi không Triệu Phong đưa cô ta vào đây nhỉ ? Đã thế còn để cô ta làm phó tổng giám đốc nữa . Thật là ...

Tiếng ông Triệu Sơn rõ ràng :

– Thấy mọi người đón nhận Bảo Ý , tôi mừng lắm . Xin hãy thật lòng giúp đỡ con dâu tương lai của tôi trong công việc nhé .

– Con dâu tương lai ? Nghĩa là phó tổng giám đốc cũng là bà tổng giám đốc ư ? Ôi , sao mà hay thế này ! Chúc mừng tổng giám đốc ! Chúc mừng phu nhân !

Triệu Phong và Bảo Ý không biết nên cười hay nên khóc. Tại sao họ không dự đoán trước điều này nhỉ ? Ông Triệu Sơn làm bất ngờ và có lẽ người bất ngờ nhất chính là Khả Nhi . Một khi ông Triệu Sơn đã công khai chuyện gia đình ở công ty , thì chắc không có sự thay đổi nào nữa .

Khả Nhi mím môi . Được dòng họ Triệu không chấp nhận cô cũng không sao . Hãy đợi đó đi , để xem Triệu Phong và Bảo Ý có cưới nhau được không .

Đứng trước bao nhiêu nhân viên công ty trà Bảo Nguyên , Bảo Ý thấy khó xử làm sao . Tuy họ ủng hộ cô , nhưng Bảo Ý biết họ đang có gì đó với Khả Nhi nên thừa cơ hội này làm cho Khả Nhi mất mặt cũng nên .

Rắc rối rồi đây . Chắc chắn cô không thể hòa đồng với Khả Nhi . Chậc ! Bác Sơn ơi bác Sơn , kế hoạch của bác chẳng khác nào làm Khả Nhi ghét cháu thêm . Cháu vào đây là chỉ muốn bảo vệ và giúp đỡ Triệu Phong thôi . Cháu không hề muốn tranh giành hay ...

Để nhóm nhân viên không còn ồn ào bàn tán gây một không khí khó thở cho anh , Bảo Ý , Khả Nhi , Triệu Phong đành kết thúc buổi ra mắt của phó tổng giám đốc :

– Thôi , mọi người hãy trở về với công việc của mình đi .

Nhân viên đứng lên lần lượt ra ngoài . Họ không quên để lại một câu nói :

– Thì ra tổng giám đốc đã có người từ trước . Vậy cứ làm mọi người làm tưởng tổng giám đốc yêu thử ký Khả Nhi .

– Cô ta , ai chọn cho được chứ . Hàng ngày chỉ giỏi ỏng ẹo dựa hơi .
Biết tổng giám đốc có vợ tương lai rồi , xem cô ta còn lên mặt với ai
nữa .

– Muốn làm tổng giám đốc phu nhân hả ? Đâu có dễ !

– Tôi thấy cô Bảo Ý xứng với tổng giám đốc hơn nhiều . Cô ấy rất
xinh đẹp lại dễ thương .

Họ có quyền tự do ngôn luận , làm sao bịt miệng họ được . Đợi cho
nhân viên ra hết , phòng họp chỉ còn lại ba người . triệu Phong nhăn
nhó :

– Ba ! Sao ba lại nói chuyện ấy trong lúc này ?

– Sao lại không được ? Trước sau gì Bảo Ý cũng là vợ con , là dâu
dòng họ Triệu . Mọi người biết thì công việc sẽ tốt cho Bảo Ý hơn mà
. Hay con sợ tổn thương người yêu của con ?

– Ba ...

Ông Triệu Sơn nghiêm giọng :

– Ông con cho thêm thời gian , không có nghĩa là chịu thua con đâu .
Hãy mau mà giải quyết chuyện riêng tư của con đi . Đừng bao giờ
làm Bảo Ý bị tổn thương đấy . Con bé vì con như thế đủ rồi .

Ông quay lưng :

– Thôi , con đưa Bảo Ý đi xem phòng làm việc , ba qua đây chuyển sản xuất rồi về luôn .

Ngang qua chỗ Bảo Ý , ông Triệu Sơn đặt tay lên vai cô :

– Chúc cháu mọi việc tốt lành !

– Dạ , bác đi ạ .

Bóng ông Triệu Sơn vừa khuất , Bảo Ý cất giọng chanh chua :

– Sao còn đứng đó ? Mau đưa tôi đi xem văn phòng làm việc của tôi thôi , ngài tổng giám đốc .

Triệu Phong nổi quạu :

– Cô vui rồi chứ ?

– Được làm việc tất nhiên là vui rồi . Tôi không ngờ nhân viên , họ vui vẻ và thân thiện đến như vậy . Tôi tin tôi và họ sẽ cộng tác tốt .

– Hừ ! tôi nói Cô năn nỉ ông nội tôi cho tôi thêm thời gian chỉ là cái kế để cô được vào Bảo Nguyên . Làm trò hay lắm !

Bảo Ý tròn mắt :

– Anh nói gì vậy ?

– Cô đừng giả vờ nữa . Những gì tôi nghĩ về cô thật sai lầm . Tôi tưởng cô là một người tốt , là một cô gái đáng yêu . Nào ngờ cô thật đáng sợ . Cô dựa vào ba tôi để cho mọi người trong công ty biết cô là vợ sắp cưới của tôi thì tôi sẽ từ bỏ tình yêu của tôi sao ? Không bao giờ cho dù cô được ông và ba mẹ tôi đón nhận cô .

– Anh ...

Bảo Ý mìn môi , cô vung tay tát mạnh vào má Triệu Phong :

– Anh không có quyền sỉ nhục tôi .

Triệu Phong ôm mặt giận dữ :

– Cô làm cái quỷ quái gì thế ? Sao cô dám ...

– Tại sao tôi không dám chứ ? Không phải anh đã nói tôi dựa vào thế lực của ông và ba mẹ anh sao ? Giờ tôi bắt đầu dùng nó đó , anh làm gì tôi .

– Cô ... cút khỏi nơi này ngay cho tôi !

Bảo Ý ngang ngạnh :

– Nếu như tôi không đi ? Anh nên nhớ một khi tôi rời khỏi công ty thì anh khó mà yên đấy .

– Cô dọa tôi ?

– Tại anh buộc tôi phải làm như vậy . Nhưng mà tôi không nói suông đâu , anh thử đi sẽ biết . Trong câu chuyện này , tôi không có lỗi , người có lỗi là anh và Khả Nhi .

– Sao ?

– Anh và cô ta đang tính toán cái gì thì anh tự biết lấy .

Bảo Ý lạnh lùng quay lưng . Triệu Phong lăm bắm :

– Tính toán cái gì ? Những lời nói của cô ta ẩn ý gì thế ? Chẳng lẽ ...

Anh vội theo :

– Này !

Nhưng Bảo Ý không còn ở đó nữa . Triệu Phong đuổi theo thì thấy cô nhỏ đang hỏi chuyện Lạc Văn . Có lẽ muốn biết về văn phòng của mình cũng nên . Anh đành lững thững về văn phòng . Chưa kịp ngồi xuống ghế , Khả Nhi ào vào như một cơn lốc.

– Triệu Phong ! Anh giải thích đi !

– Giải thích cái gì ?

– Tại sao cô ta vào công ty mà còn là vợ sắp cưới của anh nữa ?

Triệu Phong uể oải :

– Em đi mà hỏi ông và ba của anh ấy .

– Em không đùa đâu nha .

– Chứ anh biết gì mà em hỏi anh .

Khả Nhi cau mày :

– Anh không biết cô ta ?

– Em muốn nói đến Bảo Ý ?

– Bảo Ý ? Nghe thân thiện nhỉ ! Hèn gì lúc nãy cô ta lên mặt hết sức .
Có ba anh làm hậu thuẫn , thêm đám nhân viên chạy theo , từ nay ở
công ty , em còn địa vị gì nữa .

Triệu Phong khó chịu :

– Khả Nhi !

– Khi còn ở Anh , anh hùng hồn dữ lắm . Nào là anh không đồng ý , nào là nếu ông anh ép quá thì anh sẽ bỏ đi . Hừ ! Giờ em thấy rồi đó . Cô ta trẻ , xinh đẹp lại được lòng mọi người nên anh đã suy nghĩ lại . Anh chấp nhận từ bỏ em mà nghe theo gia đình .

– Khả Nhi , đừng nghĩ lung tung nữa ! Thật ra , việc hôm nay , cả anh và Bảo Ý đều bất ngờ . Anh không nghĩ ba anh lại công bố trước công ty . Lúc ấy , chẳng lẽ anh đi đính chính làm ba mất mặt trước nhân viên sao ?

Khả Nhi la lên :

– Anh đừng biện hộ nữa ! Nếu anh yêu tôi , anh nghĩ cho tôi thì anh đâu làm tôi bị tổn thương . Ở công ty , bao nhiêu người biết tôi và anh yêu nhau . Thế mà ... bây giờ cô vợ sắp cưới của anh xuất hiện . Anh bảo tôi phải làm sao ?

– Em bị tổn thương , còn anh không mệt mỏi và căng thẳng sao ? Đâu phải em không biết anh có vợ hứa hôn . Ông nội và ba mẹ làm căng , nếu không nhờ Bảo Ý thì anh nghĩ ông không nhường bước và cho thêm thời gian đâu .

– Nói vậy cô ta là người ơn à ?

Triệu Phong thở ra :

– Đúng thế .

– Anh tin cô ta , còn tôi thì không tin cô ta tốt đến thế . Cô ta đang có một kế hoạch rõ ràng . Ông và ba mẹ anh sống gần một đời người như vậy mà vẫn không nhìn ra sao ? Cô ta đang muốn thâm tóm công ty . Hừ ! Luôn miệng bảo tôi không được , không đồng ý tôi , nhưng lại đi nghe lời một đứa con gái quá trẻ con bày vẽ . Coi được không ?

Triệu Phong lớn tiếng :

– Khả Nhi ! Em không được hỗn hào !

– Tôi chỉ nói lên sự thật thôi . Anh không nhận ra gì sao ?

Khả Nhi chợt cười :

– Mà làm sao anh nhận ra được trong khi anh cũng đồng ý kia mà . Triệu Phong ! Anh tàn nhẫn lắm . Anh là đồ giả dối , là thứ người bạc tình thấy mới nói cũ . Anh ...

– Đủ rồi ! Em đừng ồn ào nữa !

– Ồn ào ư ? triệu Phong ! Anh không còn yêu tôi nữa thì nói đi . Tôi chịu đựng được mà .

– Khả Nhi ! Quả thật anh đang rất căng thẳng . Anh và Bảo Ý vừa gây nhau ở phòng họp . Em đừng làm cho anh rối lên thêm .

– ...

– Em có hiểu không ? Anh và em đến được với nhau hay không là đều nhờ vào Bảo Ý cả đấy .

– Tại sao phải nhờ vào cô ta ?

– Bảo Ý không yêu anh , cô ấy cũng bị gia đình ép buộc , không có cách nào khác hơn nên mới dùng kế sách để ông nội anh nhượng bộ ? Hy vọng rằng có thêm thời gian ông anh sẽ hiểu và thông cảm .

– Thế sao cô ta vào công ty làm gì ?

– Nếu Bảo Ý không vào công ty thì ông anh đâu đồng ý nhượng bộ .

– Tại sao chúng ta không dùng kế sách mà chúng ta đã từng vạch ra ? Đến lúc đó , ông và ba mẹ anh không đồng ý cũng không được .

– Anh không muốn lừa dối gia đình . Làm như vậy tội lỗi lắm .

Khả Nhi khẳng định :

– Anh mà không nghe em thì chúng ta không bao giờ đến được với nhau . Suy nghĩ kỹ đi nhé !

Triệu Phong nhẹ giọng :

– Khả Nhi ! Anh không thể nghe theo em được . Anh cần sự chấp nhận của gia đình ...

Khả Nhi cắt ngang :

– Vậy thì anh cứ chờ đi . Chỉ việc hôm nay ba anh giới thiệu vợ tương lai của anh với nhân viên công ty , thì em đã biết số phận em rồi . Dòng họ Triệu của anh đâu dễ dàng bước chân vào .

– Khả Nhi à !

– Anh tin họ thì anh sẽ phải hối hận ? Bảo Ý không hề đơn giản chút nào đâu .

Triệu Phong nhíu mày :

– Em biết cô ấy ư ?

– Anh có nhớ người con gái chúng ta gặp ở nước ngoài không ?

– Nhớ chứ .

– Anh không nhận ra à ?

– Anh từng hỏi Bảo Ý , nhưng cô ấy phủ nhận . Cô ấy nói chưa từng gặp anh .

– Vậy là anh tin ?

– Tuy khuôn mặt Bảo Ý có giống thật , nhưng lời nói cử chỉ của cô ấy anh thấy không giống . Với lại , Bảo Ý không nói được tiếng Hoa .

– Anh đừng quá ngây thơ mà tin người . Ông và ba mẹ khó như thế nào cô ta còn lấy lòng được , huống chi người đàn ông lý tưởng như anh . Coi chừng đó !

Triệu Phong phì cười :

– Em sợ à ?

– Sợ gì ?

– Mất anh .

Khả nhi trề môi :

– Không dám đâu ! Em chỉ lo cho anh lo sự nghiệp của dòng họ Triệu thuộc về người khác thôi .

– Em có thể yên tâm . Gia đình Bảo Ý không cần tiền của anh .

– Vậy cô ta cần anh ?

Triệu Phong trêu :

– Bảo Ý là một cô gái không chê vào đâu được . Nếu em cứ mãi gây khó khăn cho anh giống như ngày hôm nay , thì không chừng anh nghĩ đến cô ấy thật đó .

– Em thách anh , có cho anh cũng không dám .

– Đừng xem thường anh chứ !

Tuy ngoài miệng nói thế , xuôi theo thế nhưng Khả Nhi biết Triệu Phong chưa hoàn toàn thuộc về cô . Trái tim anh vẫn còn sự lựa chọn nếu không anh đâu đồng ý để Bảo Ý chung vai với anh ở công ty .

Khả Nhi không ngờ khó khăn lại càng khó khăn thêm . Kế hoạch từng bàn tính , bây giờ Triệu Phong đã không chịu . Điều đó cho thấy anh không thể xem thường tình cảm gia đình . Mẫu người đàn ông như Triệu Phong có con gái nào mà không thích . Đứng đắn , đang hoàng không lẳng nhăng lại thành đạt và giàu có . Được Triệu Phong để mắt tới và yêu thương , Khả Nhi có phước lắm rồi . Nhưng như vậy vẫn chưa đủ , cô cần phải có Triệu Phong và tiền đồ của anh . nếu không thì những gì cô làm trong thời gian qua trở thành công cốc .

Đầu tiên cô phải gây mâu thuẫn với Bảo Ý . Làm Triệu Phong không tin tưởng cô ta nữa , kế tiếp thì đến gia đình ... Một khi Bảo Ý không còn chỗ đứng nữa thì coi như kế hoạch cô để hoàn thành .

Khả Nhi chợt nhớ đến Minh Vũ , người đàn ông cô từng quen biết .
Hiện anh ta đang là giám đốc công ty trà Nguyên Long .

Minh Vũ theo đuổi cô , nhưng rất tiếc anh không mạnh mẽ và quyết
đoán như Triệu Phong . Nếu anh giống Triệu Phong thì có lẽ cô
không cần vạch kế hoạch cho mình .

Khả Nhi sẽ lợi dụng tình cảm của Minh Vũ mà đánh đổ Bảo Ý . Một
kế hoạch hoàn hảo . Bảo Ý ơi , Bảo Ý ! Cô chờ đó ! Những gì của
Khả Nhi này , không ai có thể lấy đi được trừ phi tôi từ bỏ .

Khả Nhi đắc ý đến độ để lộ nụ cười ra ngoài . Triệu Phong hỏi :

– Em đang toan tính gì nữa đây ?

Khả Nhi giật mình :

– Ờ ... không có !

– Đừng nói anh không cảnh báo em trước nha . Hành động thiếu suy
nghĩ sẽ không cứu vãn được gì đâu .

– Em biết mà .

Khả Nhi giả lả ôm cánh tay Triệu Phong :

– Anh ! Tối nay chúng ta đi chơi nha .

– Để xem công việc ra sao đã rồi anh sẽ phân cho em .

Anh đẩy Khả Nhi ra :

– Về nơi làm việc của mình đi . Anh không muốn mọi người bàn tán đến tai ông thì không hay .

– Em nghe lời anh . Nhớ gọi cho em đó !

– Ừ .

Khả Nhi ra ngoài , khép cửa phòng lại . Triệu Phong ngả người ra ghế . Anh nhớ đến Bảo Ý mà ray rứt . Lúc này ở phòng họp anh mắng cô như vậy có quá đáng không ? Nếu cô quả thật có ý gì thì cô đâu phản đối cuộc hôn nhân . Chỉ cái gạt đầu thôi thì anh cũng khốn đốn rồi . Còn đằng này , cô tìm đủ mọi cách để không làm tổn thương tình cảm của anh . Vậy mà anh lại đi nghi kỵ cô . Chắc ! Ông mà biết được chuyện này kể như không xong .

Bưng ly nước uống cạn một hơi , Bảo Ý dần cái ly không xuống bàn :

– Hừ , Triệu Phong ! Anh không biết điều thì đừng trách Bảo Ý này nhé .

Hà Phúc nhìn bạn :

– Tổng giám đốc chọc giận mày à ?

– Anh ta tưởng anh ta ngon lắm sao ? Nếu ông và ba mẹ anh ta không nói giúp thì tao không vào công ty để anh ta có có mắng mỗ đâu . Hừ ! Vì Khả Nhi mà mắng tao à ? Được , anh ta đã muốn thế thì tao không nường tay đâu . Triệu Phong , hãy chờ đó đi !

– Bảo Ý ! Đầu đuôi câu chuyện là thế nào ? Tại sao mày tức giận dữ vậy ?

– Làm sao không tức giận cho được . Mày thử nghĩ xem , bác Triệu Sơn giới thiệu tao là vợ sắp cưới của Triệu Phong , cả tao bất ngờ cũng không kém nói chi ai .

– Ừ , tao cũng định hỏi mày ấy . Tại sao có một sự trùng hợp đến không ngờ thế ? Lúc thấy bác Triệu Sơn , tổng giám đốc , mày bước vào là tao giật mình rồi .

– Đúng , bản thân tao còn không thể ngờ được nữa là . Thì ra người đàn ông tao từng gặp ở Anh quốc và Hồng Kông mà tao đã kể cho mày nghe , chính là Triệu Phong – người được ông tao hứa hôn cho tao .

– Sao hay vậy ? Lòng vòng thì ra chỗ quen biết nhau không . Lúc gặp mày , Triệu Phong bất ngờ chứ ?

– Có lẽ cũng bất ngờ . Hôm tao đàn thay cho mày ở nhà hàng , Triệu

Phong có đến đó và gặp tao ở đấy . Anh ta hỏi và hơi nghi ngờ tao , cũng may tao khôn lanh một tí , nếu không bể đĩa hết .

– Triệu Phong không biết mày là cô vợ hứa hôn mà gia đình đã chọn à ?

– Làm sao biết được . Cái ngày anh ta tìm đến nhà tao , phải cãi dứ lăm , anh ta mới bỏ cuộc không hỏ tới nữa . Nhưng tao nghĩ trong lòng anh ta không khỏi nghi ngờ . Tao là hóa thân của ba cô nàng kia .

– Thế mày sợ không ?

– Tại sao tao phải sợ , đó đâu phải là những bí mật động trời .

– Vậy quan hệ của hai người ?

– Có lẽ không có gì nếu hôm nay anh ta không mắng tao xối xả . Anh ta bảo tao dối ngọt ông và ba mẹ anh ta là vì muốn vào công ty làm việc , và muốn chứng tỏ với mọi người tao chính là vợ sắp cưới của anh ta chứ không là ai khác .

Hà Phúc kêu lên :

– Sao Triệu Phong hồ đồ thế ?

– Vậy mới có chuyện để nói . Triệu Phong đã làm tao bị tổn thương .

Hà Phúc ạ . Tao muốn giúp cho anh ta , vậy mà anh ta không hiểu .

Hà Phúc bắt bình :

– Nếu như anh ta không chịu hiểu thì cứ mặc anh ta giải quyết chuyện của anh ta đi . Mà không cần phải nhọc lòng . Con người như thế , mà quan tâm làm gì .

Bảo Ý thở dài :

– Bây giờ muốn không quan tâm cũng không được nữa rồi .

– Mà đã yêu triệu Phong à ?

– Vớ vẩn !

– Thế ...

Bảo Ý kể cho Hà Phúc nghe chuyện cô đã từng nghe thấy từ cuộc đối thoại giữa Triệu Phong và Khả Nhi . Cô nói :

– Mà biết đó , tao không để cho Khả Nhi gạt ông và hai bác Tiểu Sơn , dù hoàn toàn đó là vì tình yêu với Triệu Phong cũng không được .

Hà Phúc hỏi :

– Mà ỳ ngăn lại bằng cách nào ? Ai chứ Khả Nhi dám làm thật đó . Ở công ty này cô ta thuộc dạng mặt dày mà . Tao không hiểu sao Triệu Phong có thể yêu được cô ta .

– Thì nời nào vung nấy thôi .

– Mà ỳ nói thế là vợ dũa cả nắm rồi .Tổng giám đốc Triệu Phong không thuộc loại người giống như Khả Nhi . Ông ta là một ông chủ tốt , là một người đàn ông thành đạt và đứng đắn . Chỉ tiếc yêu làm cô gái đầy tham vọng và mưu toan thôi .

– Mà ỳ có bệnh vực cho anh ta không đó ?

– Hà Phúc này công bằng lắm . Mà ỳ có thể tin tưởng tao . Mà ỳ không nghe thấy nhân viên công ty , hầu như đa số không ưa Khả Nhi .

– Giữa họ có mâu thuẫn gì ? – Bảo ý tò mò .

– Thì cũng cái thói đồng đánh hay lên mặt dựa hơi Triệu Phong , coi ai không ra gì , nên người ta mới ghét . Khả Nhi tưởng mình đã nắm chắc cái ghế phụ nhân tổng giám đốc . nào dè , mà ỳ xuất hiện với vai lớn hơn , có lẽ cô ta đang ắm ức lắm . Nhưng mà có tức tối cũng chẳng được gì đâu . Tao còn cầu mong cho cô ta vỡ mộng kìa . Mà ỳ và Triệu Phong xứng đôi hơn .

Bảo Ý liếc bạn :

– Đừng đùa thế chứ ? Tao và Triệu Phong sẽ là đôi oan gia đấy .
Hắn ta chắc chắn sẽ không ngừng châm chích tao . Mới có một ngày
mà tao đã thấy nản lòng rồi nè .

– Mà mày muốn bỏ cuộc à ? Lâm Bảo Ý đâu phải người như thế .

– Chứ tao là người thế nào ?

– Lạc quan , tự tin , vui vẻ và đáng yêu .

Hà Phúc bẹo má bạn :

– Nói chuyện này giờ vẫn chưa thấy mày cười . Cười lên đi , không
cười nhìn mặt mày lạnh lùng và khó chịu quá .

Bảo Ý chành miệng :

– Hi hi ...

– Thôi thôi , đừng nhát ma tao chứ ! Nụ cười của mày thấy ghê quá .

– Không cười cũng nói , cười cũng nói . Mày khó chịu hay tao khó
chịu đây ? Cục tức này giờ chưa tan hết bảo làm sao cười đẹp cho
được .

Bảo Ý với tay bưng ly nước của bạn lên uống . Cô chống cằm :

– Biết làm sao hơn . Tao đã chọn thì tao phải chịu .

– Vậy thì đừng than vãn . Muốn có kết quả tốt thì âm thầm làm đi .
Với mày , đâu chỉ có chuyện hai bên gia đình , chuyện của mày ,
Triệu Phong , Khả Nhi , mà còn trách nhiệm với công ty nữa . Họ đã
tin tưởng mày thì mày không được để họ thất vọng . Mày phải là
chính mình , phải làm tốt, cho Triệu Phong thấy anh ta từ chối cuộc
hôn nhân là anh ta sai .

– Tao không có ý tranh giành Triệu Phong với Khả Nhi .

– Thế mày vì ai mà chấp nhận đương đầu với khó khăn ? Lòng tốt
của con người cũng có giới hạn thôi .

Hà Phúc trầm giọng :

– Tao ví dụ , một ngày nào đó triệu Phong yêu mày mà không yêu
Khả Nhi nữa thì mày tính sao ?

– Tình yêu đâu phải muốn bỏ là bỏ . Không dễ dàng chút nào . Yêu
một người rồi quay sang yêu một người khác . Hơ ! Nên nói sao đây
nhỉ ?

– Trong tình yêu cũng có sự ngộ nhận . Tưởng rằng mình yêu và
không thể xa người ấy , nhưng khi gặp một người khác tự nhiên phát
hiện ra người đó chính là một nửa của mình .

– Thì đã muộn .

Hà Phúc lắc đầu :

– Không . Tình yêu là tiếng nói trái tim là sự tự nguyện không ép buộc . Cho nên một khi không còn yêu nữa đối phương cũng phải chấp nhận , vì họ hiểu trái tim có lý lẽ riêng của nó . Trừ những người cố chấp đã biết không thuộc về mình mà vẫn cứ níu kéo ảo vọng .

– Tao không hiểu về tình yêu đâu .

– Tâm trạng của mày hiện giờ lơ lửng . Có thể mày có một chút ý nghĩ một chút cảm mến về Triệu Phong .

– Không thể nào .

– Chưa khẳng định được đâu . Thêm một thời gian nữa rồi mày sẽ thấy . Không chừng cả mày và Triệu Phong cùng nhận ra một lúc .

Hà Phúc nhìn mông lung , bất chợt cô buông giọng :

– Mày cũng nên cảnh báo “ ông chồng ” hứa hôn của mày xem lại đi , coi chừng Khả Nhi không yêu anh ta thật lòng đâu .

– Mày có lộn không ? Hai người luôn tìm cách để được ở bên nhau kia mà . Với lại , chuyện của hai người đó , tao không muốn xen vào .

– Bực bội à ? Tại sao mày như thế , mày có biết không ? Trái tim mày chuẩn bị có tiếng nói rồi đó .

– Tao ...

– Nếu mày không suy nghĩ lời tao thì có thể mày sẽ hối hận . Tao chợt nhận thấy Khả Nhi cần những gì Triệu Phong có , chứ không phải cần Triệu Phong . Cô ta đang đóng kịch với rất nhiều người đàn ông , để xem người nào cho cô ta cuộc sống như một bà hoàng thì cô ta sẽ chọn người đó .

Hà Phúc hất mặt :

– Mày quan sát nơi này thử đi thì mày sẽ có câu trả lời .

Lời Hà Phúc làm Bảo Ý cảm thấy khó hiểu , nhưng cô vẫn làm theo .

Lúc này trong quán rất đông khách , thế mà Bảo Ý vẫn nhận ra cặp tình nhân lộ liễu nhất . Vai kề vai má kề má ., trông thật chường mắt . Nhưng điều làm cô ngạc nhiên hơn là người con gái đang ở bên cạnh người đàn ông kia là Khả Nhi – cô người yêu của “ ông chồng ” hứa hôn của cô . Bảo Ý mím môi :

– Thế này là thế nào ?

– Bộ mặt thật của cô thư ký bên cạnh Triệu Phong đấy .

– Quá đáng thật ! Cô ta có thể ngang nhiên lừa dối Triệu Phong như thế sao ?

Bảo Ý tức giận đứng dậy thì bị Hà Phúc kéo lại :

– Mà y định làm gì ?

– Sang bên đó vạch bộ mặt giả dối của cô ta .

Hà Phúc can ngăn :

– Không nên khuấy động bây giờ .

– Chứ ...

– Mà y nên bình tĩnh . Nếu đã biết con người của Khả Nhi không thật lòng , thì mà y nên tìm cách để Triệu Phong hiểu ra vẫn chưa muộn đâu .

– Hừ ! Tìm cách làm gì ? Anh ta ngu muội thì anh ta ráng chịu .

– Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng thì khác có phải không ? Nghe tao đi , lúc này mà y có giáp mặt cô ta cũng chẳng ích gì . Thêm đôi co ở quán không hay lắm đâu , người ta sẽ bàn tán đấy .

– Mặc kệ người ta . Nhìn cảnh cô ta ngang nhiên ngã ngớn với người tình là tao không chịu đựng được .

– Mà y càng nông nổi thì càng không tôn trọng Triệu Phong .

Hà Phúc điềm đạm khuyên giải :

– Mà y có nghĩ , để người ta biết tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên bị người tình cấm sừng thì sẽ như thế nào không ,

– Tao ...

– Giữ thể diện cho Triệu Phong một chút đi . Danh dự của anh ta là do mà y quyết định . Tao chỉ có thể chỉ ra cho mà y thấy thế thôi . Tao tin Bảo Ý bạn tao biết suy nghĩ .

Bảo Ý ngao ngán :

– Hà Phúc ! Tao phải làm gì đây ?

– Tao từng thấy Khả Nhi và người đàn ông đó đi chung với nhau rất nhiều lần rồi . Lúc ấy tao cứ nghĩ họ là bạn nên không bận tâm . Cho tới hôm nay chuyện có liên quan đến mà y rồi , tao không thể không lên tiếng .

– Mà y nói tiếp đi !

– Anh Duy Đức biết người đàn ông kia . Ông ta là giám đốc công ty trà Nguyên Long .

– Sao ?

– Ở đây không chỉ liên quan đến vấn đề tình cảm mà còn công ty nữa . Tao không dám khẳng định , nhưng mày phải cẩn thận và đề phòng . Bên Nguyên Long không đơn giản đâu .

Hà Phúc nói thêm :

– Trước khi mày vào công ty thì có lần công ty bị hụt hai hợp đồng xuất khẩu lớn . Nghe nói Nguyên Long là người được .

– Sao mày không trình báo với Triệu Phong .

– Chứng cứ đâu ? Vả lại , tao đâu nghĩ Khả Nhi thân với Minh Vũ như vậy .

– Giám đốc công ty trả Nguyên Long tên Minh Vũ à ?

– Ừ người đàn ông này không thua gì Triệu Phong . Chỉ tiếc anh ta không có tính quyết đoán thôi , còn nghe lời cha nhiều .

– Được rồi , cảm ơn mày đã cho tao biết sự thật . Để tao theo dõi rồi bàn lại với bác Sơn .

– Không có gì . Giúp được mày và nhìn thấy mày không nặng nề là tao vui rồi .

– Hà Phúc này ! Tao làm phiền mày nữa nha .

– Nói đi !

– Mày sưu tập tư liệu về vấn đề kinh doanh của công ty trong mấy lúc gần đây cho tao . tao cần tìm ra phương hướng tốt hơn nữa cho công ty .

– OK . Có một người có thể giúp mày nữa đấy .

– Giám đốc kinh doanh Lạc Văn .

– Ừ .

– Nhưng anh ta là bạn thân của Triệu Phong .

– Bạn thân thì sao ? Lạc văn là một người có tài cương trực , thông minh và nhạy bén . Tao làm ở phòng kinh doanh học hỏi anh ấy rất nhiều điều . Lạc Văn không thích xen vào chuyện của người khác , anh ấy đáng tin cậy lắm . Huống chi bây giờ mày là con dâu tương lai của dòng họ Triệu , là vợ sắp cưới của Triệu Phong , chắc chắn Lạc văn sẽ giúp mày .

– Để tao suy nghĩ đã . Chuyện tao điều tra về Khả Nhi và giám đốc công ty Nguyên Long , càng ít người biết càng tốt .

– Tao hiểu rồi .

Bảo Ý mím chặt môi :

– Để xem , khi biết được sự thật , Triệu Phong sẽ phản ứng thế nào ? Khả Nhi mưu toan hay là tao .

– Mà vẫn còn giận Triệu Phong à ?

– Hứ ! Hơi sức nào đi giận người dưng .

Hà Phúc trêu :

– Càng giận thì càng thương nhiều đấy .

– Thương cái đầu mày .

Hà Phúc tủm tỉm :

– Nhìn thái độ và cách nóng nảy của mày , nếu mày nói mày không quan tâm đến Triệu Phong thì chẳng ai tin đâu . Chúc mừng mày , trái tim mày không đến nỗi giá băng .

– Bắt đầu lung tung rồi đấy .

– Bốn năm du học ở Anh chẳng thềm để mắt tới người đàn ông nào , cho thấy mày và Triệu Phong có duyên nợ với nhau . Ông của mày

biết trước nên mới hứa hôn cho mày .

– Duyên nợ gì ? Người yêu của anh ta rành rành ra đó .

– Mày cũng biết Triệu Phong và Khả Nhi chưa chắc là một đôi .

Bảo Ý khoát tay :

– Dù là vậy , tao không thích là người đến sau .

– Tình yêu , đâu ai phân biệt sau trước . Cho dù người đến trước không duyên không nợ thì cũng đành chịu . Nếu thượng đế đã tạo mày và Triệu Phong một đôi thì có tránh né cũng đâu có được .

– Giỏi triết lý quá há ! Tao thấy mày từ bỏ kinh doanh , làm chuyên gia tình yêu cũng đủ sống rồi . Hi ...

– Cảm ơn . Có lẽ tao chưa đến lúc nói chuyện tình yêu đâu .

Bảo Ý nhìn đồng hồ :

– Bây giờ về được rồi há .

– Còn sớm mà .

– Thôi đi chị . Từ hôm về nước đến nay tao chưa có ngày nào ăn cơm với gia đình đấy . Muốn tao bị giữa nửa hả .

Hà Phúc cười :

– Tao đâu đến nỗi ác với bạn bè thế . Về thì về . Tháng ngày còn dài , quây mào lúc nào chẳng được .

Bảo Ý gọi người tính tiền nước thì bị Hà Phúc chằm chọc :

– Ủa ! không sống theo kiểu Tây nữa sao ?

– Tao làm việc ăn lương tháng đó , con quỳ . Khi nào làm chủ mới sành điệu một chút .

– Hi !

Hai cô gái rời khỏi quán cà phê thì thành phố đã lên đèn từ lâu .

Trần Thị Thanh Du

Sắc Màu Hạnh Phúc

Phần II

Bảo Ý đẩy cửa văn phòng tổng giám đốc :

– Triệu Phong !

Nhưng bóng dáng Triệu Phong đâu không thấy mà chỉ thấy Khả Nhi đang đứng cạnh bàn làm việc của Triệu Phong . Bảo Ý ngạc nhiên :

– Chị làm gì ở đây ?

Khả Nhi lúng túng :

– Tôi ... tôi mang hợp đồng vào cho Triệu Phong .

– Anh ta đâu ?

– Tôi không biết nữa .

Bảo Ý nhú mày , cô bước đến ngồi vào cái ghế Triệu Phong thường ngồi :

– Trong giờ làm việc mà biến đi đâu vậy nhỉ ?

Triệu Phong lúc này có vẻ rảnh rang ghê . Công ty hàng đông công việc , cần tìm thì chẳng thấy mặt mày đâu .

– Có lẽ tổng giám đốc ra ngoài có việc .

Bảo Ý soạn soạn mở giấy tờ tùm lum trên bàn :

– Càng ngày tôi càng thấy tổng giám đốc của chúng ta bê bối và hớ hênh . Giấy tờ quan trọng như thế này bày biện ra đây rồi bỏ đi .

Không nói không được mà . Lỡ có chuyện gì xảy ra thì làm sao .

Khả Nhi giả lả :

Chắc tại tổng giám đốc gấp quá ...

– Triệu Phong vẫn thường như thế sao ?

– Không ! Thường thì anh ấy rất cẩn thận .

Bảo Ý nhìn máy vi tính , cô kêu lên :

– Trời đất ! Cả số liệu anh ta cũng phơi bày ra đây . Không được , không được rồi !

Cô nhìn Khả Nhi bằng khuôn mặt nghiêm nghị :

– Chị liên lạc gọi Triệu Phong về ngay cho tôi .

Khả Nhi xanh mặt :

– Tôi ...

– Sao hả ? Anh ta không có di động hay chị không biết số của anh ta ?

Bảo Ý cầm điện thoại đưa cho Khả Nhi :

– Tôi sẽ đọc cho chị gọi . Nào , 0908...

Khả Nhi vội vã ngăn lại :

– Khoan đã ! Điện thoại của Triệu Phong đã hết pin . Anh ấy đưa tôi sạc và còn để ở chỗ tôi .

– Vậy à !

Bảo Ý thấy buồn cười cho sự giả dối của Khả Nhi . Chị ta tưởng cô không biết gì hết sao ? Triệu Phong cho dù có lơ đãng , bê bối cách sống nhưng không đến nỗi phơi bày hết bí mật của mình . Hừ ! Khả Nhi , chị đáng sợ thật đó , lợi dụng lúc Triệu Phong ra ngoài , vào đây để tìm hiểu thông tin dữ liệu . Nếu cô không kịp thời vào đây thì sao nhỉ ?

Bảo Ý muốn lột mặt nạ của Khả Nhi ngay nhưng cô cố kềm lại :

– Được rồi nếu không còn chuyện gì nữa chị ra ngoài đi !

Khả Nhi vừa quay lưng , Bảo Ý với theo :

– Mai mốt , nếu không có Triệu Phong ở văn phòng thì tất cả những gì liên quan đến công ty , chị mang sang chỗ tôi nhé . Tôi có thể giải quyết được .

– Vâng .

Cánh cửa phòng khép lại sau lưng Khả Nhi thì Bảo Ý cầm điện thoại bấm số ngay .

– ...

– Tôi đây .

– Bảo Ý ! Chuyện gì thế ?

– Anh đang ở đâu vậy ?

– Tôi đang theo dõi kiểm định loại trà chuẩn bị xuất đi .

– Bao giờ xong ?

– Độ khoảng hai giờ nữa .

Triệu Phong quan tâm :

– Có chuyện gì à ?

– Vâng . Nhưng mà thôi , tôi sẽ gặp anh sau .

Giọng Triệu Phong hấp tấp :

– Khoan , Bảo Ý ! Tôi có việc cần bàn với cô . Hãy chờ tôi ở công ty nhé !

– Việc công hay việc tư ?

– Cả hai .

– Vậy

– Chờ tôi nhé !

Chỉ nói thế Triệu Phong cúp máy . Bảo Ý lắc đầu ngả người ra ghế xoay tròn .

– Bày đặt úp mở . Làm người ta phải suy nghĩ . Triệu Phong ! Anh muốn gì đây hả ?

Làm việc với nhau gần hai tháng , mối quan hệ có cải thiện hơn trước . Nghĩa là ít gây nhau chứ không phải là không gây .

Bảo Ý thấy cô và Triệu Phong là đôi oan gia mà thượng đế sắp sẵn .

Chỉ cần kê nhau hay bất đồng ý kiến thì hai người trở mặt nhau ngay . Lần lúc chuyện tranh cãi của hai người làm nhân viên công ty phải một phen hoảng vía . Sau trận cãi vã thì hai người ngượng ngùng khi nhìn mặt nhau .

Bảo Ý đâu muốn thế . Không hiểu vì sao mấy lúc gần đây , cô đi ăn

cơm với khách hàng hay đi đâu về trễ một tí thì Triệu Phong liền bắt bẻ . Anh bảo cô tìm cách dung dăng dung dẻ với mấy tay doanh nghiệp trẻ . Nghe mà tức không chút .

Triệu Phong lúc nào cũng có Khả Nhi bên cạnh . Cô một mình thì có quyền tìm bạn bè chứ . Chẳng lẽ anh muốn cô là chiếc bóng sau lưng anh sao ? Như thế anh quá ích kỷ , biết nghĩ cho mình mà không biết nghĩ cho người khác .

Anh phản đối cuộc hôn nhân do hai bên gia đình định đoạt và anh đã có người yêu . Cô giúp anh toại nguyện . Giờ thì quay lại trách cô nói cô nhiều chuyện , có ai hiểu nổi không ?

Triệu Phong ! Thật ra , anh đang nghĩ cái gì vậy ? Anh yêu Khả Nhi thì không nên quan tâm tôi . Anh có biết tôi rất khổ sở không , khi mà mỗi ngày hình bóng anh cứ len lỏi vào tim . Tôi dù được cha mẹ chọn , nhưng tôi không thể là kẻ thứ ba . Tôi tôn trọng tình cảm của anh dành cho người con gái anh yêu . Nhưng Triệu Phong ơi ! Tôi phải làm sao đây khi mà hành động của Khả Nhi có thể làm tổn thương đến anh .

Vì tình cảm của anh , nếu để Khả Nhi tiếp tục lừa dối anh thì lương tâm tôi không cho phép . Vì chị ta sẽ phá hủy cả tiền đồ và cơ nghiệp của ông anh . Còn nếu tôi cho anh biết sự thật , liệu anh có chịu đựng được không ? Tôi không nỡ nhìn thấy anh đau khổ . Bao đêm tôi thao thức và tự hỏi lòng mình . Tôi không quyết định được Triệu Phong ạ .

Cộc ... cộc ... cộc ...

Tiếng gõ cửa đưa Bảo Ý thoát khỏi dòng suy nghĩ . Cô sửa lại tư thế ngồi :

– Mời vào !

Người đẩy cửa là Lạc Văn :

- Ủa ! Tôi có đi lộn phòng không ?
- Anh không đi lộn . Chỉ có tôi là ngồi lộn thôi .
- Đâu , cô ngồi cũng hợp lắm chứ .
- Vậy sao ?

Bảo Ý hỏi :

- Anh tìm Triệu Phong à ?
- Vâng .
- Triệu Phong xuống kiểm tra dây chuyền sản xuất rồi . Có chuyện gì không , anh Lạc Văn ?
- Tôi muốn báo cho Triệu Phong hay về việc thu mua trà ở Lâm Đồng .

Bảo Ý nhú mày :

- Việc này sao tôi không nghe nói ?
- Triệu Phong chưa nói với cô sao ?

Bảo Ý lắc đầu :

- Anh ta chỉ giỏi kiếm chuyện chứ nói gì .

Lạc Văn phì cười :

- Cô và Triệu Phong , tôi không hiểu nổi . Một đảng là tổng , một đảng là phó , vậy mà cứ choảng nhau hoài .
- Tôi nào muốn , tại anh bạn thân của anh mà ra cả . Châm chích , móc họng ... Toàn là tìm cách gây .
- Nhưng hình như hai người gây nhau quen hay sao ấy . Ngày nào không gây , tôi thấy thiếu không khí sôi động .
- Anh còn nói ...
- Đùa với cô cho vui thôi . Tôi hiểu thằng bạn thân của tôi mà . Triệu Phong đâu phải là người thích gây . Tại mấy lúc gần đây có một số

vấn đề nên nó không được thoải mái lắm . Gây với cô là để giải tỏa stress đấy .

– Trời đất ! Nếu thế , anh ta không tìm ai khác mà lại tìm tôi . Khả Nhi đấy chi .

– Tôi làm sao biết , cô đi mà hỏi Triệu Phong ấy . Có thể chỉ có cô mới làm cho nó không căng thẳng .

– Anh cũng biết nói đùa đó , Lạc văn .

– Cô không tin ư ? Thế thì tùy cô vậy .

Bảo Ý lắng chuyện :

– Hãy nói cho tôi nghe về việc thu mua trà đi .

– Chuyện là vậy . Gần đây công ty chúng ta luôn bị công ty khác chặn hợp đồng , cả về nhập và xuất .

– Vấn đề này tôi biết .

– Triệu Phong nghi ngờ có nhân viên bán đứng công ty , nên mọi việc tiến hành cẩn mật hơn .

– Nói thế tôi không được biết là do tôi cũng bị nghi ngờ ?

– Không phải .

– Vậy ...

– Triệu Phong và tôi đang điều tra . Chắc chắn nay mai sẽ có kết quả .

Bảo Ý lẩm nhẩm :

– Điều tra ? Người ở cạnh mình còn điều tra ở đâu chứ .

Lạc Văn nhìn Bảo Ý :

– Cô có nghi ngờ ai không ?

Bảo Ý thở nhẹ :

– Có . Nhưng ...

– Sao ...

– Tôi biết nói thế nào đây ?

– Cô bây giờ vì quyền lợi của công ty mà lên tiếng . Có người không trung thành thì phải xử lý ngay , nếu không hậu quả khó lường .

Bảo Ý chép miệng , vẻ mặt cô trở nên quan trọng :

– Anh làm bạn với Triệu Phong từ khi nào ?

– Năm trung học .

– Vậy là cũng mười mấy năm . Thế còn Khả Nhi ?

– Tôi biết cô ấy từ lúc cô ấy vào công ty .

Lạc Văn chau mày :

– Nhưng cô hỏi thế có ý gì ?

– Mọi vấn đề gì cũng đều có nguyên nhân cả . Anh cứ trả lời tôi đi rồi anh sẽ rõ .

– Khó hiểu quá . Cô làm tôi thấy ngán hơn Triệu Phong đấy .

Bảo Ý cười :

– Coi thế chứ tôi không đáng sợ như anh nghĩ đâu . Tôi dễ chịu hơn Triệu Phong mà .

– Cả hai người không dễ chịu thì đúng hơn .

Bảo Ý hỏi tiếp :

– Anh là bạn thân của Triệu Phong , nghĩa là anh có chứng kiến tình yêu của bạn anh và Khả Nhi ?

– Đúng .

– Thế anh biết chuyện Triệu Phong có vợ hứa hôn không ?

– Có . Anh ta kể cho tôi nghe và ám ức lắm . Do Triệu Phong không nghe lời mà ông nội tức giận đến đổ bệnh . Sau đó nhờ cô , ông mới khoẻ lại và Triệu Phong có vẻ cảm kích cô lắm .

Bảo Ý nhếch môi :

– Cảm kích ư ? Tôi không cần biết điều đó , bởi bản thân tôi không

muốn sự ép buộc , cho nên tôi mới thuyết phục ông với hy vọng tình cảm của Triệu Phong không bị tổn thương . Thế nhưng đã có người không hiểu không biết trân trọng mà đi hành động một cách ngu ngốc .

– Cô ...

– Tôi chợt thấy thương cho Triệu Phong và cũng giận anh .

– Bảo Ý ...

– Tôi không cam tâm khi nhìn thấy Triệu Phong bị lừa dối .

– Cô muốn nói ...

– Tôi phát hiện chính Khả Nhi phản bội lại Triệu Phong . Chị ta thu nhập tin tức và mang ra ngoài .

Lạc văn không tin :

– Không thể nào .

– Tôi cũng đâu muốn tin nhưng đó lại là sự thật . Dựa vào tình yêu của Triệu Phong , Khả Nhi tự do ra vào văn phòng của anh ấy . Lúc này , nếu tôi không vào tìm Triệu Phong thì tôi đâu biết chị ta tự động rà máy tìm kiếm tư liệu . Đã thế còn bảo Triệu Phong ra ngoài không tắt máy vi tính .

– Khi bị cô bắt gặp , phản ứng của Khả Nhi ra sao ?

– Còn sao nữa . Lúng túng , lo sợ và nói dối .

Lạc Văn lắc đầu :

– Thật tôi không thể ngờ .

– Còn một vấn đề mà anh không ngờ được nữa kìa . Khả Nhi có quan hệ rất mật thiết với giám đốc công ty trà Nguyên Long .

– Sao ?

Lạc Văn kêu lên :

– Điều cô nói là thật chứ .

– Chính mắt tôi nhìn thấy , chẳng lẽ sai ? Tôi không dám cho Triệu Phong biết , sợ anh ấy không chịu đựng nổi cú sốc này . Người con gái mình yêu phản bội lại mình , tôi không dám tưởng tượng ra cái cảm giác ấy .

– Bảo Ý ! tôi không biết nói sao nữa . Nhưng chẳng lẽ im lặng .

– Tôi nói ra chủ đích là muốn hợp tác với anh . Chúng ta sẽ khuyên Khả Nhi quay đầu lại , tất nhiên là vì Triệu Phong . Nếu chị ta không nghe thì chỉ còn cách buộc chị ta thôi việc để không làm tổn thương Triệu Phong nữa .

Lạc văn thở dài :

– Tôi không thể tưởng tượng mọi việc trở nên như thế . Bảo Ý ! Cả công ty lại mang ơn cô rồi .

– Sao anh nói vậy . Tôi cũng là thành viên của công ty , nên tôi phải có trách nhiệm bảo vệ công ty .

– Xem ra tôi ủng hộ Triệu Phong cưới cô thì đúng hơn .

– Đây , Lạc văn ! Không phải lúc giỡn đâu nha . Mau mau vặn ốc cứu người bạn thân của anh đi . Để anh ta tìm tôi gậy nữa là không yên đâu .

– OK . Chuyện này ngoài tôi và cô , còn ai biết nữa không ?

– Hà Phúc . Nhưng anh đừng lo , Hà Phúc là bạn thân của tôi . Chính nhờ ấy giúp tôi tìm ra nguyên nhân vấn đề đây .

Lạc văn gục gặc :

– Thì ra là vậy .

– Tôi còn nhờ nhờ ấy tìm tư liệu kinh doanh của công ty mấy năm qua và tôi chợt có một ý nghĩ .

– Nói tôi nghe thử xem .

Bảo Ý có vẻ bí mật :

- Chưa thể được .
- Đến lúc nào lặn ?
- Sau khi việc thu mua trà ở Lâm Đồng thành công . OK ?

Lạc Văn tiu ngưỡ :

- Cô OK thì tôi cũng OK chứ sao . Lời phó tổng làm sao dám cãi .
- Miệng lưỡi anh không thua gì Triệu Phong .
- Thì tôi với hắn là bạn thân mà . Hì ...
- Nhưng anh không đáng ghét bằng Triệu Phong .
- Cô khen tôi ấy hả ?Thôi cô ơi , để Triệu Phong nghe , hắn dám đuổi việc tôi lắm đó .
- Anh ta có quyền sao ?
- Cô đừng nói chơi hắn là tổng giám đốc mà .
- Tôi sẽ bảo hộ cho anh .
- Cám ơn cô . Chỉ cần hai người không choảng nhau là tôi mừng rồi .
- Hì ... hì ... biết sợ là tốt đấy .

Lạc văn chợt nhớ :

- À , cô Bảo Ý này ...

Reng ... reng ... reng ...

Lạc văn chưa nói hết câu thì có chuông điện thoại . Bảo Ý làm một của chỉ xin mỗi rồi nhắc máy :

- Alô .
- ...
- Alô .
- Cho tôi gặp Triệu Phong

Bảo ý ngờ ngờ giọng nói , cô chợt reo lên :

- Ông nội !
- Cô ...

– Cháu là Bảo Ý đây .

–Ồ , cháu dâu ngoan !

Bảo Ý hỏi thăm :

– Ông khỏe hả ông ?

– Ông khỏe nhưng buồn lắm .

– Sao vậy ạ ?

– Từ ngày cháu đi làm , cháu quên ông luôn . Nếu biết trước như vậy , ông không đồng ý cho cháu vào công ty .

– Ông ơi ! Cháu xin lỗi . nhưng ông đừng buồn cháu nha . Dạo này công việc nhiều lắm .

– Thành Triệu Phong không giúp cháu sao ?

– Dạ , có chứ . Việc ai người ấy làm , làm không xuể .

– Triệu Phong đâu rồi ?

– Dạ , anh ấy ra ngoài rồi ạ .

– Khi nào nó về , bảo nó đưa cháu về nhà gặp ông nghe chưa ?

Bảo Ý ngập ngừng :

– Có việc gì hả ông ?

– Có việc mới gọi các cháu được sao ?

– Dạ , không phải . Nhưng cháu sợ không xong công việc .

– Bỏ đó , ngày mai làm tiếp . Không được cãi lời .

– Dạ .

– Ông chờ hai đứa đấy !

– Dạ .

– Thôi cháu tiếp tục công việc của mình đi . Ông gác máy đây . Nhớ không được gắng quá sức .

Bên kia , ông Triệu Chấn đã cúp máy mà Bảo Ý vẫn còn cầm ống nghe trên tay . Gần hai tháng nay mãi lo việc công ty nên không ghé

thăm ông được . Giờ ông giận dữ rồi , phải chuẩn bị năn nỉ thôi . Bảo Ý uể oải . Vui lòng ông ai làm vui lòng mình ? Phải chi Triệu Phong ... mà thôi . Anh ta làm gì hiểu được .

Lạc Văn quơ quơ tay :

- Này ,cô không sao chứ ?
- Anh nghĩ tôi có gì ?
- Không . Tự nhiên thấy cô ngẩn ngơ ra .
- Ông gọi chúng tôi về nhà .
- Ông nội chồng quý cháu dâu nhỉ !
- Xin đừng trêu tôi . Đang oải muốn chết đây nè . Trước mặt ông phải thân thiện với Triệu Phong , tôi không thích tí nào .

Lạc Văn nheo mắt :

- Có thật không ? Tâm tư cô để lộ ra cả ngoài rồi đấy .
- Anh ...
- Chúc vui vẻ nhé ! Không làm phiền cô nữa đâu .
- Lạc văn ! Lúc này anh định hỏi gì ?
- Tôi nghĩ Triệu Phong đã hỏi cô rồi .

Bảo Ý xụ mặt :

- Lại úp úp mở mở . Tôi không thèm suy nghĩ đâu .

Tin ... tin ... tin ...

Triệu Phong cứ ngồi trên xe mà nhấn kèn . Bảo Ý bực bội mở cửa bước xuống :

- Anh tưởng anh là ai vậy ? Nhấn còi xe như vậy hàng xóm người ta nghĩ sao ?
- Cô mới lạ . Tôi gọi cổng liên quan gì đến họ ?
- Gọi cổng sao không nhấn chuông cổng ?
- Tôi không thích .

– Ngang ngược .

– Vậy mới xứng với cô chứ .

– Hừ !

Bảo Ý định đưa tay nhấn chuông thì cánh cổng mở ra .

– Chị Ngọc !

– Cô cậu đã về !

– Cám ơn chị

Bỏ mặc Triệu Phong lái xe vào sân , Bảo Ý đi vào nhà một nước .

Đóng cổng , chị Ngọc đến chỗ Triệu Phong trong lúc anh đang loay hoay lấy bó hoa lys từ trong xe ra :

– Cậu chủ ! Hình như cô Ý giận cậu ?

– Cô ta thích giận thì để cô ta giận .

– Không được đâu , ông mà biết được thì khó đấy .

– Chứ chị bảo tôi phải làm sao ? Ngồi trên xe từ công ty về đây , không thèm nói tiếng nào . Tôi nhấn kèn gọi cổng thì cô ta cho là ồn ào . Thật , tôi không biết cô ta đang nghĩ gì nữa .

– Sao cậu không hỏi cô Ý . Không chừng công việc ở công ty làm cô Ý mệt mỏi rồi nổi quạu cũng nên .

– Tôi hỏi biết đâu cô ấy không trả lời mà còn trở lại gây gổ . Tôi quá phiền và căng thẳng nên không muốn đôi co , gây gổ trong lúc này .

– Chậc ! Cô cậu cứ giống như mặt trăng và mặt trời vậy . Thế thì làm sao cưới nhau .

– Ai bảo tôi cưới cô ấy ?

– Tôi cũng đâu có nói . Tôi đồng ý lấy anh . – Bảo Ý bất ngờ xuất hiện .

– Ủa ! Cô còn ở đây à ?

– Nhờ ở đây nên mới biết bản thân tôi luôn làm anh phiền và căng

thẳng . Được rồi , hôm nay tôi sẽ nói rõ ràng với ông . Tôi không làm việc ở công ty nữa . Chuyện của anh , anh tự lo lấy đi .

– Lại tự ái !

– Đúng , tôi tự ái nên mới chịu đựng làm việc chung với anh gần hai tháng nay đấy , con người vô lương tâm và ích kỷ .

Triệu Phong trợn mắt :

– Này ! Sao máng tôi ?

– Máng anh như vậy là còn nhẹ đó .

– Tôi làm gì có lỗi với cô à ?

– Anh không có lỗi với tôi , nhưng mà anh đã đi sai đường . Thôi , đừng chọc cho tôi nói nữa .

Bảo Ý quay lưng thì bị Triệu Phong ngăn lại :

– Đi đâu thế ?

– Về .

– Cô đùa với tôi chẳng ? Bộ muốn ông tôi nổi giận lên nữa hả ?

– Không liên quan đến tôi .

Triệu Phong nhìn chị Ngọc rồi xuống giọng :

– Coi như tôi năn nỉ cô đi . Ông gọi hai đứa về mà chỉ thấy mình tôi thì tôi biết nói sao đây .

– Dễ mà . Cứ bảo tôi xin nghỉ việc rồi nên không cần thiết phải đến đây .

– Bảo Ý !

– Đừng gọi thân mật thế , tôi nghe không quen .

Triệu Phong gãi đầu :

– Thế cô muốn gì ? Nói đi !

– Chẳng muốn gì cả .

– Cô ...

Chị Ngọc lên tiếng :

– Cô Ý ! Hôm nay xin đừng làm khó cậu chủ .

– Chị thấy ai làm khó ai ?

– Được , cho là cậu chủ làm khó cô đi . Nhưng hãy vì thành ý của cậu ấy mà bỏ qua .

Bảo Ý nhú mày :

– Thành ý gì ?

– Cậu chủ tổ chức sinh nhật cho cô , bây giờ mọi người đang đợi cô ở trong nhà .

– Sinh nhật ư ?

– Phải . Ông hôm nay vui lắm . Cô và cậu chủ vào nhà đi . Hai người không nên bắt đồng nhau mà làm ông mất vui .

Bảo Ý ngập ngừng . Triệu Phong nắm tay cô :

– Vào đi !

Cô đi theo đà kéo của Triệu Phong . Vừa vào đến phòng khách thì Bảo Ý đã choáng ngợp bởi những sắc hoa . Ai đó đẩy cái bánh kem hai tầng ra . Ánh sáng ngọn nến long lanh .

“ Chúc mừng sinh nhật !”

Bảo Ý thật sự xúc động . Cô không ngờ mọi người trong gia đình họ Triệu tổ chức sinh nhật cho cô – Một đêm sinh nhật đầy ý nghĩa .

Làm sao nói hết được tâm trạng trong lúc này đây ? Bảo Ý ôm hôn ông Triệu Chấn .

– Cám ơn nội .

– Cháu yêu , chúc mừng sinh nhật !

Bảo Ý biểu lộ sự xúc động với từng người . Cuối cùng là Triệu Phong . Bảo Ý đứng nhìn anh bằng ánh mắt long lanh . Nếu ai thấy được ,

sẽ thấy trong đó có ngọn lửa thương yêu đang nhen nhóm :

– Cảm ơn anh đã nhớ đến sinh nhật của em .

Triệu Phong trao bó hoa lys trên tay cho Bảo Ý . Không kiềm được , anh ôm cô vào lòng :

– Happy birthday ! Chúc em luôn vui vẻ xinh đẹp và đáng yêu .

Trong phút giây này đây , cả Triệu Phong và Bảo Ý hình như nhìn được một phần nỗi lòng của nhau . Họ đón nhau bằng tình cảm thật .

Tiếng vỗ tay vang lên làm họ ngượng ngùng buông nhau ra . Ông Triệu Chấn nói :

– Cháu thôi nên đi cháu dâu !

Bảo Ý mè nheo để khỏi lấp sự lúng túng vì mọi người đang nhìn cô và Triệu Phong bằng đôi mắt khác lạ :

– Nội cùng thôi nên với cháu nha .

Ông Triệu Chấn từ chối :

– Thôi đi , nội già rồi . Muốn có người đồng hành thì nói với Triệu Phong ấy . Thằng đó giúp cháu được .

– Nội ơi !

Triệu Phong chen vào :

– Anh sẽ cùng thôi nên với em .

– Không ép buộc đâu nha .

– Tình nguyện mà .

Bảo Ý và Triệu Phong chu môi thổi tắt hai ngọn nến , là con số tượng trưng cho tuổi của cô .

– Cảm ơn .

Triệu Phong ra dấu cho chị Ngọc :

– Chị mang bánh ra sau cắt phần cho mọi người đi nhé .

– Vâng .

Bà Hồng Ân kéo Bảo Ý ngồi xuống bên mình :

– Vui không ?

– Dạ , vui lắm . Cháu quả thật không biết cảm ơn như thế nào đây .

– Nếu cháu vui là được rồi . Đừng bao giờ nói những câu khách sáo khi mà cháu không còn xa lạ với gia đình này .

Bảo Ý cúi đầu :

– Vâng ạ .

– Tất cả là do Triệu Phong bày ra . Lúc trưa nó gọi điện về nhờ bác và chị Ngọc giúp đỡ chứ .

Bảo Ý định hỏi Triệu Phong sao tự nhiên anh tốt với cô như vậy , nhưng nghĩ sao lại thôi . Có lẽ anh cần cô giúp gì nữa chẳng . Việc Khả Nhi chẳng hạn ? Nếu thế thì anh đừng mong ở cô . Việc đã liên quan đến công ty thì không bao giờ cô đồng ý .

Bảo Ý ngồi trò chuyện vui vẻ với ông Triệu Chấn , ông Triệu Sơn và bà Hồng Ân . Tuyệt nhiên cô không đá động gì đến Triệu Phong nữa .

Bảo Ý biết cách pha trò làm những người lớn cười đến ra nước mắt . Thế đấy , nhưng Triệu Phong không cảm thấy buồn . Chỉ cần Bảo Ý vui vẻ là anh cũng vui rồi . Hiện tại anh không có quyền đòi hỏi gì ở cô . Chính anh đã phản đối cuộc hôn nhân , còn nhờ cô giúp đỡ để được đến với Khả Nhi . Nhưng mấy lúc gần đây , anh không muốn nhờ Bảo Ý làm điều đó nữa .

Triệu Phong không muốn anh và cô là hai con đường , hai cuộc sống khác nhau . Chỉ một thời gian ngắn gần gũi thôi , anh cảm thấy anh cần cô ở bên cạnh , không phải riêng về công việc mà cả những lúc vui buồn : Từng nụ cười , từng ánh mắt dần đi vào trái tim anh rồi . Thế nhưng anh lại không thể mở lời với cô . Bởi vì anh và Khả Nhi

vẫn còn liên hệ là những người yêu nhau .

Triệu Phong suy nghĩ rất nhiều . Muốn giữ Bảo Ý bên cạnh thì anh phải dứt khoát với Khả Nhi . Nhưng bằng cách nào đây ? Anh và Khả Nhi từng yêu nhau , thậm chí đấu tranh để được có nhau . Anh không thể tàn nhẫn chia tay cô chỉ vì anh thay đổi .

Triệu Phong nén tiếng thở dài . Nan giải rồi đây , tất cả vì chuyện trái tim .

Mọi người thì cứ cười cười nói nói . Còn Triệu Phong vẫn im lặng đứng ngoài cuộc vui . Thấy thế ông Triệu Chấn hỏi :

– Sao thế ?

Triệu Phong giật mình :

– Dạ .

– Ông hỏi cháu tại sao cháu im lặng và trầm ngâm ?

– Dạ ...

– Lo lắng điều gì à ?

Thấy mình không nên để lộ tâm trạng ra , Triệu Phong xởi lởi :

– không có ạ .

– Đừng mang công việc về nhà trong lúc này đây . Hãy vui mừng sinh nhật với Bảo Ý đi .

– Dạ .

Bà Hồng Ân quan tâm :

– Con không được khoẻ sao ? Sắc mặt con khó coi lắm .

Triệu Phong kêu thảm . Chết rồi ! Vấn đề sẽ trở nên phức tạp nếu anh không có một lời hợp lý . Triệu Phong đành nói :

– Con xin lỗi . Lúc chiều xuống xưởng , ở đó hơi ngột ngạt nên con khó chịu trong người thôi .

– Mùi trà mà con không chịu được thì sức khoẻ con có vấn đề rồi đó .

Ông Triệu Sơn nhìn con trai rồi nhìn Bảo Ý :

– Công ty có chuyện sao ? Ta thấy hai con có vẻ mệt mỏi và ốm đi nhiều .

– Dạ không .

– Còn giầu .

Ông Sơn quay sang Bảo Ý :

– Cháu nói đi .

– Dạ , quả thật không có gì . Chỉ có một vài vấn đề nhỏ không đáng kể đâu ạ . Có lẽ cháu và Triệu Phong quá ham công việc nên có phần mệt mỏi .

Bảo Ý xoắn hai tay vào nhau :

– Cháu xin lỗi đã làm ông và hai bác lo lắng .

Bà Hồng Ân vuốt tóc Bảo Ý :

– Khờ quá ! Có lỗi gì mà xin . Nhưng cháu và Triệu Phong có ham công việc cũng phải nghĩ đến sức khỏe của mình . Đừng nghĩ sức trẻ rồi lần lượt sẽ hối hận đấy cháu .

– Dạ , cháu hiểu rồi ạ .

– Hai đứa làm việc cùng nhau thì phải nhắc nhở nhau nghe không ?

– Dạ .

Bảo Ý đưa mắt nhìn Triệu Phong :

– Anh mệt thì lên phòng nghỉ đi . Em ngồi chơi thêm với ông và hai bác tí xíu rồi em về .

Triệu Phong trấn an :

– Anh không sao . Hôm nay sinh nhật em , anh đâu thể làm em mất vui chứ .

Chị Ngọc mang bánh kem lên . Triệu Phong để bánh cho từng người . Anh vui vẻ làm như không có gì .

– Mời ông , mời ba mẹ , mời em !

Bảo Ý vẫn nhìn Triệu Phong như để xác định từ “ không sao ” làm anh phải la lên :

– Nè ! Nhìn như thế làm sao anh ăn được . Quay chỗ khác đi !

Bảo Ý trề môi :

– Hừ , ai thèm nhìn anh ăn . Tại người ta ...

Cô chưa nói dứt câu thì có tiếng chuông điện thoại .Triệu Phong nhanh tay nhắc máy :

– Alô .

– Triệu Phong hả ? Cho bác gặp Bảo Ý đi .

– Vâng ạ .

Triệu Phong đưa điện thoại cho Bảo Ý :

– Mẹ em .

Bảo Ý ngạc nhiên nhưng vẫn cầm máy :

– Alô .

– Chúc mừng sinh nhật con gái !

– Mẹ ! Sao mẹ biết con ở nhà hai bác Triệu Sơn ?

– Đó là bí mật của mẹ . Thế nào ? Con vui không .

– Dạ vui . Ông , hai bác và Triệu Phong chu đáo lắm .

– Xin lỗi con , ba mẹ không về kịp để mừng sinh nhật với con .

– Công việc quan trọng mà . Nhưng khi nào về , ba mẹ phải có quà cho con đó .

– Con thích gì ?

– Một tòa lâu đài dành cho công chúa .

– Con đang mơ đấy hả chó con .

– Vâng .

Bảo Ý cười :

– Con nói vui thôi mẹ ơi . Cha mẹ tặng gì cho con , con cũng thích cả .

– Được rồi . Chúc con vui vẻ và hạnh phúc !

– Cảm ơn mẹ .

– Cho mẹ gọi lời thăm ông , hai bác và Triệu Phong nhé .

– Dạ . Chào mẹ !

– Chào con .

Bảo Ý trả điện thoại cho Triệu Phong rồi nói :

– Cha mẹ cháu gọi lời thăm ông và hai bác .

Triệu Phong tiếp theo :

– Có cả anh nữa .

– Sao anh biết ?

– Mẹ nói lớn quá nên anh đã nghe .

– Xấu .

Ông Triệu Sơn hỏi thăm :

– Cha mẹ cháu đang ở đâu ?

– Dạ , Nha Trang ạ .

– Họ khỏe chứ ?

– Dạ khỏe .

Triệu Phong “ xía ” vào :

– Bác trai đi công tác một mình buồn , nên bác gái đi theo .

Bảo Ý lườm dài :

– Anh giỏi quá há !

– Không giỏi thì làm sao bằng em được .

– Dẻo miệng !

Mọi người nói chuyện cười đùa thêm một lát thì ông Triệu Chấn và ông bà Triệu Sơn đi nghỉ trước . Nhưng thật ra họ chỉ muốn nhường

không gian cho bọn trẻ thôi .

Còn lại hai người ở phòng khách , Bảo Ý thấy mắt tự nhiên . Cô cứ bẻ bẻ ngón tay làm Triệu Phong phì cười :

– Đau không ?

– Dạ ... ?

– Anh hỏi em , em có cảm giác bàn tay mình đau không ?

– Ờ ...

Bảo Ý lúng túng bỏ hai tay ra :

– Ngồi với anh , em thấy mình không được tự nhiên à ? Tại sao cứ phải hành hạ mấy ngón tay như thế ?

– Em ...

– Một Bảo Ý tự tin đâu rồi ?

Triệu Phong đột nhiên đứng dậy , anh đi đến trước mặt Bảo Ý và nắm tay cô :

– Anh ...

– Giúp anh một việc nhé !

– Ngay bây giờ à ?

– Ừ . Đi theo anh !

Triệu Phong đưa Bảo Ý đến bên cây đàn piano được phủ vải hồng .

– Anh muốn nghe tiếng đàn của em .

– Nhưng ...

Triệu Phong đẩy Bảo Ý ngồi xuống ghế . Anh kéo tấm vải ra .

– Lâu lắm rồi anh không được nghe đàn piano . Em chiều anh một lần đi .

Nhìn cây đàn mới nhớ . Cũng lâu rồi , Bảo Ý không ngồi và say sưa bên nó . Triệu Phong choàng tay qua vai cô :

– Em đàn đi .

– Anh muốn nghe bài gì ?

– Em đàn bài gì , anh cũng thích cả .

– Dễ chịu vậy sao ?

Bảo Ý lướt nhẹ tay trên phím . Triệu Phong mơ màng buông lời bài hát :

" Em thường hay hỏi anh tình yêu màu gì

Anh trả lời vu vơ là màu mắt em

Rồi giận hờn em nói có sao anh đùa hoài

Người yêu ơi nào ai biết màu tình yêu .

Bao kỷ niệm bên nhau màu xanh nồng nàn .

Bao kỷ niệm năm xưa màu hồng đỏ em

Ngập ngừng dòng lưu bút trái tim ai bồi hồi .

Người yêu ơi , tình anh mãi trao về em thôi .

Đừng hỏi anh tình yêu màu gì

Bởi ai đâu biết trả lời ra sao

Đừng hỏi anh tình yêu màu gì nhé em

Vì khi yêu ai biết tình yêu màu gì ..."

Tiếng đàn ngưng tiếng hát cũng hết . Tâm trạng hai người lâng lâng .

Triệu Phong nghiêng người cho nụ hôn phớt trên má Bảo Ý .

– Cảm ơn em . Chúng ta có vẻ quá ăn ý nhau , phải không ?

Bảo Ý rùng mình . Cô không nghĩ giữa cô và Triệu Phong đang dành tình cảm cho nhau .

Không . Triệu Phong chỉ xúc động nhất thời thôi . Người con gái anh yêu là Khả Nhi . Bảo Ý lách người ra khỏi Triệu Phong .

– Em muốn về .

Triệu Phong như thoát khỏi cơn mê . Anh nhìn đồng hồ trên tay :

– Trời ! Mới đó đã gần mười một giờ rồi . Để anh đưa em về .

Hai người ra xe. Trên đường về, Bảo Ý cố tình nhắm mắt làm như mệt mỏi. Cô không muốn nhìn hay nói chuyện với Triệu Phong nữa. Cô sợ cô không kiềm chế được lòng mình để rồi cô sẽ khổ.

Triệu Phong càng tưởng Bảo Ý mệt thật nên anh chỉ im lặng lái xe. Lúc lái xe ngang qua dãy nhà cao tầng, Triệu Phong vô tình nhìn thấy hình ảnh một cô gái quen thuộc đang đắm đuối nụ hôn với một người đàn ông.

– Khả Nhi !

Triệu Phong đạp mạnh thắng xe làm Bảo Ý giật mình :

– Gì thế anh ?

Triệu Phong không nói, anh mím chặt môi và tiếp tục lao xe với tốc độ nhanh.

Kỳ lạ với thái độ của Triệu Phong, Bảo Ý quay nhìn lại phía sau, đúng là cô gái đang vẫy tay chàng trai :

– Khả Nhi ư ?

Và cô đã hiểu tất cả.

Sáng hôm sau Triệu Phong vào công ty với bộ mặt lạnh lùng và hết sức khó coi. Nhân viên công ty chào anh, anh cũng chẳng thèm để ý tới. Hành động đó đã khiến họ bàn tán.

– Tổng giám đốc hôm nay làm sao vậy ?

– Ai mà biết. Có thể gây cãi với phó tổng giám đốc, hay với Khả Nhi cũng nên.

– Tôi nghĩ tổng giám đốc đang gặp chuyện gì đó, chứ không phải gây cãi đâu.

– Chắc ! Ở công ty có hai sếp mà sếp nào cũng chẳng nhường nhau.

– Mỗi người mỗi câu, giám đốc cũng ôn hòa lắm rồi đó chứ. Có lẽ tại

tổng giám đốc không thích cô vợ hứa hôn , vì bên cạnh đã có cô thư ký xinh đẹp .

– Tôi thấy tiếc cho tổng giám đốc . Phó tổng giám đốc xinh đẹp , duyên dáng thông minh như thế ...

– Cuối cùng họ cũng sẽ cưới nhau thôi . Tổng giám đốc làm khuôn mặt hình sự như thế được bao lâu . Hôn nhân được hai bên gia đình thừa nhận rồi mà .

Mỗi người một câu , lời bàn tán ấy đến tai Khả Nhi . Cô vội đi tìm Triệu Phong .

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Mời vào !

Triệu Phong vẫn không ngẩng lên :

– Là em à ? Chuyện gì vậy ?

– Em hỏi anh có chuyện gì thì đúng hơn . Sáng nay vào công ty nghe nhân viên xôn xao ...

Triệu Phong cắt ngang :

– Anh không có gì cả . Họ nói gì mặc họ .

– Thật không ?

– Em vào tìm anh chỉ hỏi bấy nhiêu đó à ?

– Em chỉ muốn quan tâm anh thôi .

Lời giả dối . Bây giờ Triệu Phong đã biết thêm mặt trái của Khả Nhi .

Cô có lỗi với anh , vậy mà xem như không có gì . Triệu Phong cố tạo cho mình sự tự nhiên :

– Cám ơn em .

– Anh có vẻ mệt mỏi ?

– Hôm qua , anh không ngon giấc .

Khả Nhi hỏi :

– Là chuyện công ty hay áp lực gia đình mà làm anh không ngủ được ?

Triệu Phong nhìn Khả Nhi dè chừng , nhưng anh vẫn trả lời :

– Cả hai .

– Em có thể chia sẻ với anh không ?

– Máy lúc gần đây , công ty đột nhiên chững lại , rồi tuột dốc thấy rõ , làm anh lo lắng vô cùng.

– Anh có biết nguyên nhân không ?

– Anh đang suy nghĩ đây .

– Theo em thì không có sự đồng tình và hợp tác chặt chẽ giữa nhân viên và cấp trên .

– Em muốn nói ...

– Người ngoài cũng nhìn thấy chứ đừng nói chỉ em . lúc chưa có phó tổng giám đốc mới , công ty vẫn trên đà phát triển bình thường . Sau này có rồi thì sao . Công ty liên tục bị cạnh tranh gay gắt , dẫn đến mất hợp đồng với nhiều đối tác lớn . Một lần , hai lần thôi cũng đủ làm công ty điêu đứng .

– Vậy nguyên nhân là do Bảo Ý vào đây à ?

– Em không khẳng định .

– Nhưng mọi người trong công ty đều tiếp đón Bảo Ý kia mà . Thêm nữa , cô ấy chuyên về nghiên cứu thị trường .

– Chỉ học mà không hành thì chưa đủ . Với lại Bảo Ý vào công ty chưa chắc chỉ để làm việc . Biết đâu cô ta còn mục đích khác .

– Mục đích gì ?

Khả Nhi nói mà không để ý đến thái độ của Triệu Phong .

– Trả thù .

– Trả thù ư ?

– Phải . Bảo Ý muốn trả thù anh vì anh đã từ chối cô ta .

Triệu Phong lắc đầu :

– Đó là suy đoán của em , Bảo Ý không phải là người như vậy . Nếu cô ấy căm hận anh , làm gì cô ấy đồng ý giúp đỡ anh .

– Đó là cái bước để anh tin tưởng cô ta .

– Thôi . Anh không tin .

– Thôi được , rồi em sẽ chứng minh cho anh thấy những gì em nói là đúng .

Nhưng Triệu Phong mím nhẹ môi . Trời ơi ! Tại sao Khả Nhi lại đáng sợ như vậy chứ ? Sẵn sàng ghép tội cho người ta mà không cần biết người đó có ơn với mình . Khả Nhi ơi , Khả Nhi ! Tôi nhìn lầm cô rồi . Nếu tôi không biết rõ Bảo Ý thì có thể tôi đã tin cô và cùng hại một người vô tội . Tình cảm mà Triệu Phong từng dành cho Khả Nhi bỗng chốc tan .

Khả Nhi không hề nghi ngờ gì thái độ của Triệu Phong hôm nay . Cô tin là anh mệt mỏi nên trở lại vấn đề chính :

– Anh tính sao về vấn đề của công ty ? Tìm biện pháp đi chứ .

Triệu Phong bóp trán :

– Anh đau đầu lắm Khả Nhi à . Mọi việc thật là khó khăn .

– Triệu Phong ! Anh không được để cho mình bị nản lòng .

– Anh biết chứ , nhưng bây giờ anh chưa tìm được cách nào cả .

Khả Nhi đề nghị :

– Hay em giúp anh !

– Cám ơn em , anh không thể nhờ vả em . Hãy để cho anh có lòng tự trọng của một người đàn ông .

– Anh nói vậy mà nghe được sao ? Em đâu còn xa lạ gì với anh nữa . Huống chi chúng ta cũng sẽ trở thành vợ chồng . Chuyện của anh

là chuyện của em .

Khả Nhi sốt sắng :

– Bây giờ em về văn phòng suy nghĩ và tìm cách . Hãy chờ tin vui của em .

– Khả Nhi !

Nhưng cô đã ra khỏi phòng . Đợi cho cánh cửa phòng đóng lại , Triệu Phong liền nhấc ống nghe lên :

– Alô . Cho tôi gặp giám đốc Lạc văn .

– Thừa tổng giám đốc anh Lạc Văn ra ngoài rồi ạ .

– Có biết bao giờ anh ta về không ?

– Dạ ... thừa tổng giám đốc anh Lạc Văn đã về .

– Bảo anh ta nghe máy .

Tiếng Lạc Văn :

– Tổng giám đốc , tôi nghe đây .

– Tao đã có kế hoạch mới . Mà hãy liên hệ với nhà máy An Sơn ngay cho tao . Tối nay , tao sẽ ra ngoài ấy .

– Cái gì ? Tối nay ư ?

– Ừ . Tao muốn đi càng sớm càng tốt . Tao không muốn thua trong tay Nguyên Long .

– Nhưng chưa sắp xếp người đi với mày .

– ...

– Hay tao gọi Khả Nhi nha .

– Không . Bảo Ý đi với tao . Trong thời gian bọn tao lên Bảo Lộc , việc công ty giao lại cho mày và Hà Phúc đấy . Cẩn thận nghe ! Nhớ không được giao bất cứ hợp đồng nào cho Khả Nhi nữa .

– Mày biết rồi à ?

– Tao chỉ nghi ngờ thôi . Lần này lên Bảo Lộc , thuận lợi tao sẽ tiếp

nhận luôn nhà máy An Sơn . Tuy chúng ta chưa đủ tiền hoàn trả ngay , nhưng chúng ta vẫn có thể làm được . Một nửa cổ phần trong An Sơn , tao từ từ chuyển sau . Thằng bạn hợp tác cũng muốn vậy mà .

– Nếu mày đã tính thì mày cứ làm . Mà phải chắc ăn nha .

– OK .

– Vậy mày cũng nên yên tâm khi công ty đã có tao . Chúc mày thành công . À ! Bảo Lộc nên thơ lắm đó . Tận dụng cơ hội với người đẹp đi .

– Tao không hiểu mày nói gì .

– Còn bày đặt giả bộ . Tao cũng chúc mày châu về hợp phố . Hi hi ...

– Giọng cười đáng ghét .

– Có người tìm không ra đó .

– Trời ! Chỉ có Hồng Tâm mới chịu nổi mày thôi .

– Ha ha ha ...

Lạc Văn hỏi :

– Còn gì nữa không ?

– Mày đi đâu nữa à ?

– Ủ , liên hệ khách hàng .

– Vậy thì đi đi .

Triệu Phong gác máy , anh ngã người ra ghế rồi xoay tròn .

Triệu Phong nghĩ đến ngày mai . Ngày của công việc thu mua đầy hứng thú . Anh nhất định phải lấy lại những gì từ Nguyên Long mà công ty anh đã mất trong mấy tháng qua .

Reng ... Reng ... Reng ...

Đang ngủ ngon giấc bị tiếng chuông điện thoại đánh thức . Bảo Ý quạu quọ :

– Gì đây trời ?

Cô với tay tìm cái máy , giọng nhừa nhựa :

– Alô .

– Bảo Ý , em tỉnh ngủ đi !

– Triệu Phong !

– Em tỉnh chưa ?

– Tỉnh hay không tỉnh thì có sao . Máy giờ rồi ?

– Mới bốn giờ sáng thôi .

– Hả !

Bảo Ý chồm dậy :

– Anh có điên không ? Chưa sáng mà đánh thức tôi làm gì ?

– Đêm qua , anh không ngủ được .

– Chẳng lẽ ngủ không được rồi quay sang phá tôi . Ngài tổng giám đốc à , tôi xin ngài đó . Làm ơn đi , cả tuần nay tôi mất ngủ nhiều rồi .

– Bảo Ý !

– Có chuyện gì thì sáng mai nói nhé .

Triệu Phong ra lệnh :

– Em đừng ngủ nữa , dậy mà chuẩn bị nhanh lên . Chúng ta đi Bảo Lộc ngay .

– Sao ?

– Anh cho em thời gian ba mươi phút . Ba mươi phút sau , anh có mặt trước cổng nhà em

– Khoan đã ... Triệu Phong ! Tôi không hiểu gì cả .

– Không hiểu thì lên xe , anh sẽ giải thích . Thôi nhé , coi chừng không kịp giờ đấy .

Bảo Ý hét lên :

– Triệu Phong !

- Gì nữa ?
- Nếu tôi nhớ không lầm , người phân công đi Bảo Lộc với anh không phải là tôi .
- Đúng . Nhưng hôm qua anh đã thay đổi rồi .
- Sao tôi không được biết ?
- Buổi chiều hôm qua , em có ở công ty đâu mà nói .
- Anh ...
- Đừng bận tâm . Việc ở công ty anh đã bàn giao cho Lạc Văn và Hà Phúc bạn em . Chúng ta đi vài ngày , chắc không có vấn đề gì đâu .
- Nhưng ít ra anh cũng phải bàn với tôi trước . Muốn đi là đi , làm sao tôi chuẩn bị .
- Chỉ cần vài bộ đồ vật dụng cá nhân . Nếu thiếu thì lên Bảo Lộc mua . Vậy đi nhé !

Triệu Phong cúp máy . Còn Bảo Ý thì dập điện thoại trong hăm hực .

- Anh ta tưởng anh ta là ai vậy ? Ôi , theo anh ta có ngày cô sẽ điên mất . Con người đang thất tình , thật chịu không nổi . Cầm hận Khả Nhi , anh ta tìm cô để trút cơn giận . Có ai như anh ta không nhỉ ?
- Bảo Ý ngán ngẩm bước xuống giường . Dù không hài lòng với Triệu Phong , nhưng cô không thể không đi , vì công việc mà .

Việc ký hợp đồng thu mua trà lần này rất quan trọng . Nếu thành công , công ty mới có thể vượt qua chướng ngại Nguyên Long và cứu vãn hai hợp đồng bị vuột mất .

Bảo Ý nghiên cứu kỹ rồi , nhất định trên đường đi , cô sẽ thông qua với Triệu Phong . Cô tin anh ta cũng đồng ý với cô .

Che miệng ngáp , Bảo Ý lê dép đi tìm chị Huệ .

Cộc ... cộc ... cộc ...

- Chị Huệ ơi , chị Huệ ơi !

Chị Huệ mở cửa phòng , mắt nhắm mắt mở :

– Chuyện gì vậy cô Ý ?

– Phiên chị sang phòng tôi xếp vài bộ quần áo vào va li giúp tôi nhé .

– Trời chưa sáng mà cô đi đâu ?

– Bảo Lộc .

Chị Huệ trợn mắt :

– Vào giờ này ư ? Cô có bị mộng du không ?

– Nếu nói mộng du thì là Triệu Phong chứ không phải tôi . Nhưng rất tiếc không phải vậy . Chúng tôi đi ngay bây giờ .

Bảo Ý thúc giục :

– Chị nhanh lên đi , anh ta đến mà đợi thì cả phố này thức hết đấy .

Chị Huệ vừa đi vừa nói :

– Cô và cậu Phong luôn là những người khác lạ . Tôi không thể hiểu nổi .

Bảo Ý dằn dò :

– Đừng lấy váy , hãy lấy quần Jeans và áo thun cho tôi , thêm vào bộ đồ mặc ngủ nữa . Lên Bảo Lộc đi lại vườn trà cho dễ dàng hơn .

– Tôi biết rồi .

– Cám ơn chị .

Bảo Ý phóng nhanh vào toa– lét , chị Huệ ở ngoài làm những gì cô dặn . Khi tất cả đã sẵn sàng thì cũng vừa lúc nghe tiếng chuông cổng . Bảo Ý lăm bắm :

– Anh ta còn hơn hỏa tiễn nữa . Cũng may tôi có chị , nếu không bây giờ vẫn chưa xong .

Chị Huệ giúp Bảo Ý mang va li xuống lầu rồi đi ra cổng . Cánh cổng được mở ra , Bảo Ý nhìn thấy Triệu Phong khoanh tay tựa cửa xe .

– OK . Rất đúng giờ .

Bảo Ý lườm ngang :

– Tôi vì công ty nên chịu lép một tí . Lần sau mà xảy ra vấn đề này thì anh đừng hòng .

Triệu Phong ra dấu cho người tài xế đi theo .

– Anh Bình bỏ va li Bảo Ý vào cốp xe đi .

– Vâng , cậu chủ .

Triệu Phong hất mặt ::

– Chúng ta đi được chưa ?

– Anh sẵn sàng thì tôi cũng sẵn sàng .

– Tốt . Lên đường thôi !

Chị Huệ hỏi :

– Cô cậu đi bao giờ về ?

– Xong công việc thì chúng tôi về ngay . Chị yên tâm ! Tôi sẽ chăm sóc cô chủ của chị trong những ngày ở Bảo Lộc .

Bảo Ý trề môi :

– Tôi đâu còn con nít mà nhờ đến anh .

Cô quay sang chị Huệ :

– Chị vào nhà đi . Ba mẹ tôi về có hỏi thì chị nói tôi đi công tác ở Bảo Lộc với Triệu Phong .

– Vâng . Cô cậu lên đường bình an .

Triệu Phong giơ tay chào chị Huệ rồi mở cửa xe cho Bảo Ý . Sau đó anh cũng chui vào theo .

– Đi được rồi anh Bình .

Chiếc xe lăn bánh là Triệu Phong nói ngay :

– Em tranh thủ ngủ đi nhé . Lên đến Bảo Lộc chúng ta bắt đầu làm việc ngay đây .

– Anh đúng là giết gân . Người ta đang ngủ thì lôi đầu người ta dậy .

Bây giờ bảo ngủ thì làm sao ngủ được nữa .

– Không ngủ được thì nói chuyện với anh vậy .

Bảo Ý vẫn để mắt ngoài cửa xe :

– Tôi không thích .

– Ấm ức lắm phải không ?

– Còn hơn thế nữa .

– Vậy là đang tức ?

– Hừ !

– Anh xin lỗi vì phải bắt em đi với anh . Nhưng chúng ta không thể chậm trễ thêm giây phút nào . Lần này Nguyên Long nhúng tay vào nữa thì xem như chúng ta tiêu .

Bảo Ý nhú mày :

– Anh muốn nói ...

– Nguyên Long cạnh tranh với chúng ta một mất một còn . Ở Bảo Lộc , ngoài những đồi chè chúng ta chuẩn bị thu mua , anh còn đang nhắm tới những đồi chè khác , nên chúng ta bắt tay càng sớm càng tốt .

– Anh sợ Nguyên Long phỗng tay trên ?

– Phải .

– Vậy sao anh không cẩn thận với bí mật của mình ?

Triệu Phong thở hắt ra :

– Mọi chuyện , anh không thể nào ngờ .

– Chỉ giới biện hộ . Tôi nghĩ tại anh không chịu nhìn anh xa một chút .

Con người dày dạn trên thương trường mà lại cả tin . Chuyện lần này xem anh còn dám nữa không .

– Em đang trách anh đó ư ?

– Cũng may vẫn còn cơ hội cứu vãn đây . Nếu không , anh ăn nói

làm sao với ông và hai bác .

– Đừng nhắc lại nữa Bảo Ý . Anh đau lắm rồi . Máy ngày nay , anh nghĩ nhưng vẫn không nghĩ ra tại sao Khả Nhi làm vậy ?

– Đơn giản thôi . Chị ta không thật lòng yêu anh .

– Hành động của Khả Nhi không làm anh tổn thương về mặt tình cảm . Anh chỉ buồn về việc cô ấy bán đứng công ty . Đến bây giờ , anh còn không dám tin đó là sự thật .

Bảo Ý đưa tay sờ lên trán Triệu Phong :

– Anh không sao chứ ?

– Em cho là anh không bình thường à ?

– Còn gì nữa .Người ta phản bội anh mà bảo không tổn thương .

– Anh cũng phản bội lại Nhi vậy .

– Sao ?

– Trái tim anh bắt đầu có hình bóng của một người con gái khác . Anh không biết phải nói với Khả Nhi thế nào thì bất ngờ biết cô ta cặp kè với một người đàn ông khác . Anh thấy nên cảm ơn Khả Nhi về chuyện đó .

– Anh nói anh không còn yêu Khả Nhi nữa . Vậy sao hôm sinh nhật tôi , lúc đưa tôi về , nhìn thấy Khả Nhi ôm hôn một người đàn ông khác , anh lại tức giận ?

Triệu Phong giải thích :

– Anh tức giận là vì người đàn ông Khả Nhi cặp kè là Minh Vũ , giám đốc công ty trà Nguyên Long .

– À , thì ra thế ! Nhưng tôi vẫn không hiểu , hai người yêu nhau và luôn tìm cách để đến được với nhau , tại sao quên tình yêu đó dễ dàng thế ?

– Có thể bọn anh đều ngộ nhận cũng nên .

– Nói nghe hay quá . Yêu một người ,rồi khi không yêu người ta nữa thì cho là ngộ nhận . Vậy tình yêu mang màu gì nhỉ ? Đau khổ là màu gì ? Hạnh phúc là màu gì ? Lấp lửng là màu gì ?

Triệu Phong lắc đầu :

– Đừng bao giờ triết lý trong tình yêu . Trái tim có tiếng nói riêng , chỉ khi yêu thật sự mới cảm nhận được . Cũng như có người nói hạnh phúc màu hồng cũng có người nói hạnh phúc là màu xanh ... Còn anh , hạnh phúc là sự biểu hiện sắc màu .

– Vậy anh đang hạnh phúc à ?

Triệu Phong lấp lửng :

– Cũng chưa hẳn . Người anh yêu chưa chấp nhận anh . Khi nào chấp nhận , anh sẽ nói em nghe .

Bảo Ý xua tay :

– Tôi nghĩ không cần đâu .

Triệu Phong nhướn mày :

– Sao vậy ?

– Anh hạnh phúc hay không hạnh phúc nào liên quan gì đến tôi .

– Em không lo cho anh nữa sao ?

– Tôi thấy chỉ uống phí . Ra sức vậy mà cuối cùng anh và Khả Nhi ...

Triệu Phong nhìn Bảo Ý :

– Một kết quả như thế , em vui hay buồn ?

– Cả hai đều không ở trong tâm trạng của tôi .

– Em nói thật chứ ?

– Ừ .

Triệu Phong buồn buồn :

– Thế thì từ nay , đừng vì anh nữa nhé . Sau chuyến đi Bảo Lộc về , anh sẽ thừa với nội để trả tự do cho em . Gia đình không cần thiết

phải ngăn cản anh và Khả Nhi , vì hai đứa không còn thuộc về nhau nữa .

– Vậy tôi cảm ơn .

– Anh chỉ tiếc thời gian qua , những gì anh đeo đuổi chỉ là hư không .

Bảo Ý hỏi :

– Anh thật chưa bao giờ yêu Khả Nhi sao ?

– Nếu nói không thì không đúng . Nhưng cô ấy không phải là một nửa trái tim anh , không phải là phần đời còn lại của anh .

– Không có chuyện xảy ra thì anh sẽ tiếp tục đón lấy Khả Nhi chứ ?

– Trái tim đã phản bội thì làm sao tiếp tục trong giả dối được . Có hay không có , anh cũng sẽ kết thúc với Khả Nhi . Chỉ có điều sớm hay muộn thôi .

Bảo Ý an ủi :

– Đừng suy nghĩ nhiều nữa . Rồi mọi việc sẽ tốt .

Nói thì dễ nói chứ Triệu phong có bao giờ mất hết hy vọng đâu . Anh biết Bảo Ý có tình cảm với anh , nhưng anh sẽ chờ . Chờ đến lúc cô tự nguyện nói yêu anh .

Triệu Phong rồi sẽ nói lời chia tay với Khả Nhi . nhưng anh hoàn toàn không hối hận khi làm vậy . Trong suy nghĩ của anh bây giờ , người vợ hứa hôn Lâm Bảo Ý là quan trọng nhất .

Thấy Triệu Phong tự nhiên im lặng , Bảo Ý khơi gợi :

– Không còn chuyện gì để nói nữa à ?

– Với anh thì làm sao hết chuyện được .

Bảo Ý gục gặc :

– Cũng đúng thôi . Người nổi tiếng như anh nói cả đời cũng không hết chuyện để nói .

– Sao em cứ mĩa mai và móc họng anh hoài vậy ?

– Tôi sinh ra để là khắc tinh của anh mà .

Triệu Phong nheo mắt :

– Người ta thường nói những người nghịch nhau , đối chọi nhau , sau này sống với nhau rất hạnh phúc .

– Tầm phào !

– Bởi vì thuở đầu họ gây cãi , ngày sau còn gì nữa đâu để cãi . Phải vui vẻ bên nhau thôi .

– Ở đâu có những điều nghịch lý như thế chứ . Không hợp nhau là không hợp nhau . Làm gì có chuyện ban đầu thấy không hợp ngày sau hợp .

– Vậy mà có đó .

– Ở đâu ? Anh chỉ tôi nào ?

– Nhưng mà em không được nổi giận à ?

Bảo Ý ngẫm nghĩ câu không đầu không đuôi của Triệu Phong . Bộ anh tưởng anh muốn nói gì , tôi không biết sao ? Để tôi chấp nhận anh à ? Không dễ đâu . Tôi còn phải xem thành ý và bản lĩnh của anh . Nếu không , chùi khó hát " tình đơn côi " đi nhé .

Triệu Phong nhắc nhở :

– Sao , hứa được không ?

Bảo Ý vờ che miệng ngáp :

– Đợi khi tôi tỉnh táo , được không ? Tôi sợ bây giờ anh nói gì tôi quên mất .

Triệu Phong giấu nụ cười :

– Hiểu mà bày đặt . Để xem em kiên trì với anh tới bao giờ .

Bảo Ý dựa đầu ra cửa xe lim dim mắt . Bị Triệu Phong làm tức , cô không còn buồn ngủ . Nhưng xe chạy gió hiu hiu mát , hai mí mắt sụp xuống từ lúc nào .

Triệu Phong cũng không lên tiếng nữa . Anh khoanh tay nhìn qua bên đường . Trời đã bắt đầu sáng , người người đang nhộn nhịp với cuộc sống mới rất hối hả . Và anh cũng đang hối hả đây . Anh hối hả cho công việc , hối hả cho tình cảm của mình .

Thời gian qua , Triệu Phong sống rất nặng nề . Anh lo lắng , anh suy nghĩ , làm cách nào để thay đổi ý của ông và ba mẹ đừng ép hôn anh . Cũng có lúc anh muốn nghe lời Khả Nhi dùng hạ sách để buộc gia đình chấp nhận tình yêu của hai đứa . Và nếu lúc đó , gia đình anh cưới Khả Nhi thì sao nhỉ ? Chắc có lẽ anh sẽ hối hận suốt đời vì chợt phát hiện ra người vợ hứa hôn Lâm Bảo Ý là phần đời còn lại của anh .

Triệu Phong thấy buồn cười . Loanh quanh lòng vòng , cuối cùng anh cũng chọn Bảo Ý – cô vợ hứa hôn mà anh không bao giờ nghĩ sẽ yêu . Thế mà cô đã chiếm trọn trái tim anh rồi đó .

Tình yêu , người ta không phân biệt thời gian ngắn hay dài . Chỉ cần biết mình yêu là được rồi .

Đang thú vị với sự thoải mái trong tâm hồn , bỗng một bên vai anh đau điếng , Triệu Phong nhìn lại . Ôi trời ! Cô nhỏ ngủ mê đến mức ngã vào anh cũng không hay .

Triệu Phong đỡ cái đầu Bảo Ý xuống chân mình . Anh sửa lại tư thế nằm cho cô . Nghĩ lại cũng thấy mình ác thật . Cô nhỏ đang ngủ mà anh không cho ngủ , một hai dụng dậy để đi với anh . Hơ , mà không như thế , anh đâu được ôm cô trong vòng tay thế này .

Gương mặt Bảo Ý rất gần , anh ngắm hoài không chán , bởi cô rất xinh đẹp và đáng yêu . Trong giấc ngủ , mặt cô vẫn phẳng phất nét bướng bỉnh và trẻ con . Triệu Phong cúi xuống thì thầm :

– Anh yêu em và bắt đầu yêu nhiều rồi đấy , khỉ con .

Triệu Phong hôn phớt lên trán Bảo Ý rồi anh lim dim mắt . Hình ảnh ấy , anh Bình tài xế thấy đáng yêu làm sao . Anh tủm tỉm cười . Đám cưới của cậu chủ và cô chủ sẽ không tránh khỏi . Họ đẹp đôi như thế , ai bảo ông Tư bà Nguyệt xe duyên lắm . Xe vẫn bon bon trên đường . Nhưng trong xe bây giờ chỉ có mình anh tài xế thức thôi .
Bảo Lộc .

Xe dừng lại trước một khách sạn khá lớn . Triệu Phong lay Bảo Ý :

– Đến rồi . Dậy thôi nào , cô bé hay ngủ !

Bảo Ý dụi mắt ngồi dậy :

– Đây là đâu vậy ?

– Bảo Lộc .

– Ai mà không biết Bảo Lộc . Tôi muốn hỏi đây là nơi nào ?

Cô nhỏ này ba gai thấy sợ chưa ? Triệu Phong không biết đến bao giờ , Bảo Ý mới hết gầy hần với anh . Giống như đêm sinh nhật thì tốt biết mấy . Cảm giác yêu thương hạnh phúc luôn tràn ngập .

Không nghe Triệu Phong trả lời , Bảo Ý nhìn ánh bằng đôi mắt khó chịu :

– Anh làm sao vậy ? Không biết nơi nào nữa sao ?

Trái với giọng chua như giấm của Bảo Ý , Triệu Phong mềm mỏng :

– Xe đang ở trước một khách sạn . Bây giờ chúng ta vào nhận phòng , xong thì đi ăn sáng .

– Ăn sáng ?

Bảo Ý để tay lên bụng :

– Tôi cũng cảm thấy đói . Vậy thì nhanh lên .

Cô mở cửa xe bước xuống rồi vươn vai hít thở không khí lành lạnh dịu mát :

– Thoải mái quá !

Anh Bình tài xế phụ Triệu Phong mang va li vào bên trong khách sạn . Bảo Ý chỉ đi tay không theo .

Đứng ở quầy tiếp tân , Triệu Phong hỏi :

– Chứng minh nhân dân của em đâu ?

Bảo Ý mở ba lô tìm kiếm :

– Hình như tôi không mang theo .

– Thế còn passport ?

– Cũng không luôn .

Triệu Phong nhăn nhó kéo Bảo Ý ra xa :

– Phải em không vậy ? Đi đường mà không mang theo giấy tờ tùy thân gì hết . Như thế làm sao đăng ký phòng đây ?

Bảo Ý nổi quạu :

– Ở bụi . Mà tất cả đều tại anh . Muốn đi là xách đầu người ta đi làm không kịp chuẩn bị gì cũng không kịp nhớ gì hết . Giờ thì làm sao ?

Triệu Phong giơ tay :

– OK . Tại anh . Thế này nhé . Cứ nghe anh , để anh giải quyết vấn đề này .

– Bằng cách nào ? Một mình tôi trở về thành phố à ?

– Không .

Triệu Phong nắm tay Bảo Ý quay trở lại quầy . Cô nhân viên tiếp tân niềm nở :

– Chào anh ! Lâu quá không gặp anh .

Triệu Phong ậm ừ :

– Vâng . Hôm nay tôi lên đây công tác . Cô có thể sắp xếp phòng cho tôi không , Diệu Tiên ?

Là chỗ quen biết đây mà . Để xem Triệu Phong làm gì .

– Vâng .

– Nhưng lần này khác một tí nha . Tôi lấy phòng đôi .

Cô tiếp tân mà Triệu Phong gọi là Diệu Tiên thoáng nhìn Bảo Ý :

– Anh đi với bạn gái à ?

– Cô ấy là vợ tôi .

–Ồ !

Nghe Triệu Phong giới thiệu thế , Bảo Ý liền nắm mạnh vào tay anh nhưng anh vẫn làm lơ :

– Chúng tôi vừa đi công tác , vừa hưởng tuần trăng mật .

Trời ơi ! Vậy là quá lắm rồi . Bảo Ý mím môi , cô chưa dám lên tiếng . Cô tiếp tân cười tươi :

– Chúc mừng anh nhưng sao anh lấy vợ không cho chúng tôi hay để chúng tôi cùng chia vui . Dù sao anh cũng là khách trọ quen thuộc của khách sạn này mà .

Triệu Phong gãi đầu :

– Lo bận rộn chuẩn bị đám cưới , tôi quên mất ? Nhưng hôm nay tôi đã đưa cô ấy lên đây giới thiệu với mọi người .

Diệu Tiên gật đầu với Bảo Ý :

– Chào chị , chị dễ thương lắm !

Bảo Ý chào lại mà khuôn mặt như mếu :

– Cảm ơn chị .

Diệu Tiên nghiêng đầu :

– Xem ra vợ anh dễ thương và xinh đẹp hơn Thủy Trúc nhiều đó Triệu Phong . Biết chọn ghê ha !

Triệu Phong giả lả :

– Cảm ơn lời khen của cô . Có dịp , tôi sẽ gặp gỡ hết mọi người trong khách sạn . Giờ cô cho mượn chìa khóa phòng trước đi . Từ thành phố lên đây , vợ tôi cũng mệt rồi .

Diệu Tiên xoè tay :

– Anh chị cho tôi xem giấy chứng minh .

Triệu Phong lấy chứng minh của mình để lên bàn .

– Xin lỗi , chỉ có mình tôi có . Vợ tôi quên mang theo .

Diệu Tiên nhú mày :

– Vậy sao được .

– Cô có thể thông qua không ?

– Tôi ...

– Giúp giùm tôi đi . Vợ tôi không mang theo chứng minh , chẳng lẽ bắt cô ấy phải về lại thành phố . Với lại chúng tôi còn có công việc ở đây .

Diệu Tiên ngập ngừng :

– Khách sạn có nguyên tắc , nhưng thấy anh là chỗ quen ... Để tôi hỏi giám đốc , xem ông ấy giải quyết ra sao .

Triệu Phong khấp khởi :

– Vâng .

Diệu Tiên bấm điện thoại :

– ...

– Giám đốc !

– ...

– Dạ , anh Triệu Phong tổng giám đốc công ty trà Bảo Nguyên đang ở đây ạ .

– ...

– Anh ấy đi cùng vợ , nhưng vợ của anh ấy quên mang theo giấy tờ tùy thân nên tôi không dám ...

– ...

– Vâng ạ .

– ...

– Chào giám đốc .

Diệu Tiên gác máy :

– Giám đốc đang có khách không thể tiếp chuyện anh được . Nhưng giám đốc có dặn , anh là một doanh nhân làm ăn đàng hoàng , phá lệ cho anh một lần .

–Ồ , thế thì tôi rất cảm ơn .

Diệu Tiên đưa chìa khóa phòng :

– Chìa khóa phòng của anh chị đây . Phòng 203 .

– Cảm ơn cô . Làm phiền cô quá .

– Triệu Phong cúi xuống xách va li .

– Đi em !

Nhìn theo Triệu Phong và bảo Ý , Diệu Tiên chép miệng :

– Lâu ngày gặp lại , anh ấy đã có hồng nhan tri kỷ . Thủy Trúc phải hát tình đơn phương rồi .

Lên đến phòng , khi cánh cửa vừa đóng lại , Bảo Ý sừng sộ ngay :

– Anh tưởng anh là ai hả ?

Triệu Phong ngã người xuống nệm :

– Việc xong rồi , em còn nổi nóng làm gì ?

Tại sao anh nói với cô Diệu Tiên gì đó , tôi là vợ của anh ?

– Nếu không làm thế , chúng ta có được phòng sao ? Thôi đi em , đừng quá quan trọng về chuyện đó .

– Nhưng ít ra anh cũng phải bàn trước với tôi .

– Em sẽ đồng ý sao ?

– Hừ !

Triệu Phong rề rà đến bên Bảo Ý :

– Anh thấy chúng ta ở cùng phòng cũng tốt mà . Anh có thể bảo vệ

em , nhưng em không được để người ngoài biết anh nói dối . Nếu không , giám đốc Triệu Phong không còn mặt mũi nào nữa .

Bảo Ý hậm hực :

– Tránh ra ! Anh biết sợ sao ?

– Sợ chứ .

– Vậy sao còn kéo tôi theo ? Tôi sẽ biết hết bí mật của anh ở mảnh đất Bảo Lộc này .

Triệu Phong nhún vai :

– Anh chẳng có bí mật nào cả .

– Thế Thủy Trúc là ai mà cô Diệu Tiên ngang nhiên sao sánh với tôi ?

– Thủy Trúc cũng là tiếp viên của khách sạn .

Bảo Ý hỏi :

– Anh lên Bảo Lộc bao nhiêu lần rồi ?

– Hầu như công ty phần lớn thu mua trà ở đây . Có lúc anh đi , có lúc Lạc Văn đi , không nhất thiết chỉ có anh .

– Anh không lên thường mà trong khách sạn ai cũng biết anh .

–Ồ ! Anh là người đặc biệt mà .

– Phải rồi , đặc biệt nên mới có nhiều cô . Đi đến đâu đều bỏ lại một cô ở đó . Đáng sợ thật !

Triệu Phong cười :

– Em sao vậy ? Hình như đang ghen với Thủy Trúc .

Bảo Ý quay mặt nơi khác:

– Anh đừng nói vớ vẩn . Tại sao tôi phải ghen chứ ? Vậy anh đưa anh lên cao quá rồi đấy .

– OK . Anh suy đoán sai . Và chúng ta dừng lại ở đây , không gây cãi nữa . Anh muốn chúng ta có một tinh thần thoải mái khi bắt tay vào

công việc .

Triệu Phong đẩy vai Bảo Ý :

– Em rửa mặt đi , chúng ta sẽ đi ăn . Anh Bình đang đợi chúng ta ở dưới đường .

Bảo Ý vào phòng tắm mà vẫn còn ấm ức . Cô thắc mắc về cô gái có tên Thủy Trúc , không biết cô ta ra sao , quan hệ như thế nào với Triệu Phong mà vừa đến Bảo Lộc này đã nghe người ta nhắc đến . Hừ , Triệu Phong ! Anh phong lưu hơn tôi tưởng đấy .

Tiếng Triệu Phong léo nhéo bên ngoài :

– Bảo Ý , em xong chưa ? Anh cũng cần phòng tắm .

– Xuống lầu mà tìm Thủy Trúc , nói cô ấy cho nhờ .

– Trời ơi ! Đang ghen như thế mà bảo không ghen . Cô nhỏ này ngang bướng có hạng thật .

Bảo Ý mở cửa phòng tắm đi ra :

– Lắm bầm gì đó ? Rửa tôi à ?

Triệu Phong lắc đầu ngán ngấm :

– Anh chào thua em luôn .

– Có bao giờ anh thắng tôi đâu , trừ phi anh liều mạng thôi .

– Liều mạng . Được rồi , hôm nào anh liều mạng cho em thấy .

Triệu Phong quay lưng , Bảo Ý vừa ngồi xuống nệm mở va li tìm cái khăn thì nghe tiếng anh vọng ra :

– Bảo Ý ! Lấy giùm anh cái áo thun . Áo anh ướt rồi .

– Trời đất ơi ! Làm như mình nợ anh ta không bằng . Cứ Bảo Ý ơi , Bảo Ý à hoài .

– Bảo Ý !

Bảo Ý bực bội :

– Tôi nghe . Áo anh để đâu ?

Hỏi xong câu ấy , Bảo Ý thấy buồn cười . Mới nhận phòng , va li chưa mở thì nằm trong va li chứ ở đâu .

Triệu Phong nói :

- Trong va li ấy .
- Biết rồi .
- Nhanh lên em , trời lạnh đấy .
- Cho chết luôn .

Bảo Ý mở va li của Triệu Phong . Mớ quần áo của anh làm cô đỏ mặt . Anh ta vô tình hay cố ý đây nhỉ ? Bảo Ý cầm cái áo thun đi về cửa phòng tắm .

- Áo anh đây .

Cánh cửa phòng bật mở , Bảo Ý vội vàng lấy tay che mặt la lên :

- Á ! Kinh dị !

Triệu Phong phá lên cười :

- Anh đâu có thoát y .Làm gì em phải che mặt .
- Thật không ?

Triệu Phong nắm hai tay Bảo Ý :

- Nhìn đi !

Cô hé hé mắt , quả thật Triệu Phong rất nghiêm chỉnh trước mặt cô .

- Sao hả ?

Bảo Ý quay ngang .

- Bất đắc dĩ mới ở cùng một phòng , anh cần thiết phải tế nhị như thế nghe chưa ?

Triệu Phong pha trò :

- Xin tuân lệnh !
- Đi ăn đi . Tôi đói bụng dữ lắm rồi .
- Ok .

Triệu Phong với tay lấy cái áo khoác anh cởi ra bỏ trên nệm lúc nãy và cặp đựng giấy tờ . Anh nhắc nhở :

– Chúng ta đi ăn rồi đến tham quan đồi chè , không quay lại khách sạn . những gì cần thiết , em nên mang theo nhé .

Bảo Ý xốc lại ba lô nhỏ trên vai :

– Tôi chỉ có bấy nhiêu .

Triệu Phong chột ngập ngừng :

– Anh hỏi thật . Em làm việc ngay được không ? Hay cần nghỉ ngơi ?

– Đừng lo cho tôi . Trên đường ra đi tôi chỉ ngủ nên không mệt đâu .

Bây giờ tôi chỉ háo hức tận mắt trông những đồi chè xanh tươi .

– OK .

Triệu Phong và Bảo Ý đóng cửa phòng . Sau đó xuống quầy tiếp tân gửi chìa khóa . Nhìn họ đi bên nhau , người ta đâu ngờ rằng họ là một đôi oan gia .

Anh Bình cho xe chạy chậm để Bảo Ý và Triệu Phong có thể quan sát đồi chè xanh ngắt ngút ngàn hai bên đường .

Bảo Ý nào có ngồi yên , cô cứ nhồm lên nhồm xuống rồi liên tục xuýt xoa :

– Đẹp quá ! Anh Bình ơi , chúng ta có thể dừng xe và đi vào đồi chè không ?

– Được chứ . Nhưng cô chờ thêm một chút nữa nhé . Chúng ta đến trạm rồi vào luôn .

Thích thật đấy !

Triệu Phong nói :

– Ở đây chỉ là những đồi chè nhỏ thôi . Vào sâu nữa sẽ là những đồi chè lớn bạt ngàn . Em đi hoài vẫn không hết .

– Sống ở đây với những đồi chè , chắc thú vị lắm . Màu xanh của nó

mát mắt làm sao .

– Em có muốn thử không ? Ở lại đây vài tuần thì em sẽ cảm nhận được .

– Nếu có tiền , tôi sẽ lên Bảo Lộc mở công ty kinh doanh sản xuất trà .

– Để cạnh tranh với anh à ?

– Ừ .

– Đâu cần phải đợi có tiền . Ngay bây giờ cũng được mà .

– Anh đùa chắc ?

Anh Bình xen vào :

– Ý cậu chủ , nếu cô thích làm thì có thể lên đây quản lý nhà máy từ bây giờ .

Bảo Ý nhú mày :

– Nhà máy ?

– Cậu chủ và một người bạn cùng mở nhà máy ở đây để tiện việc thu mua .

– Sao tôi không hề nghe nói tới ?

– Dạ , nơi này là dây chuyền sản xuất , sau đó mới đưa về công ty ở thành phố phân loại , đóng gói , tung ra thị trường và xuất khẩu . Nói đúng hơn , công ty Bảo Nguyên là nơi đăng ký kinh doanh . Lúc trước nhà máy không thuộc về công ty Bảo Nguyên , đôi bên chỉ hợp tác thôi . Còn bây giờ thì phải .

Triệu Phong ngăn lại :

– Anh nói dài dòng quá , cô ấy không hiểu đâu .

Bảo Ý nôn nóng :

– Vậy thì rõ hơn một chút đi .

– Là như vậy , bạn anh là chủ nhà máy , trước đây cung cấp trà cho

Bảo Nguyên . Giờ anh ấy ra nước ngoài định cư nên đã để lại nhà máy và anh đã mua nó .

– Tôi hiểu rồi . Cho nên chúng ta phải làm cả việc thu mua .

– Đúng .

Bảo Ý thắc mắc :

– Thế anh nhận nhà máy từ bao giờ . Ở công ty ...

– Hôm nay chúng ta có mặt ở Bảo Lộc . Việc đầu tiên là ký kết hợp đồng thu mua với người quen trước đây của nhà máy , tìm kiếm thêm nguồn chè mới và cuối cùng đi gặp bạn anh nhận sự bàn giao .

– Anh luôn làm tôi bất ngờ .

– Chuyện này anh định nói với em , nhưng hôm nay nói cũng đâu muộn .

– Vậy ông và hai bác có biết không ?

Triệu Phong lắc nhẹ :

– Anh chưa nói . Với lại một nửa của người bạn trong nhà máy vẫn chưa cần đến . Anh ấy bảo với anh hãy quản lý và tiếp tục phát triển nhà máy . Vì anh ấy cũng không muốn mất nó .

– Tôi nghe không được ổn đấy . Anh là người dày dạn trên thương trường , anh không hiểu bạn là bạn , tiền là tiền sao ? Làm như vậy ...

Triệu Phong cắt ngang :

– Ban đầu nghe bạn anh đề nghị , anh cũng nghĩ như em . Nhưng tình hình hiện tại của công ty không cho phép mua lại một nửa cổ phần trong nhà máy . Em biết rồi đó , Nguyên Long đang đối đầu với ta rất gay gắt . Chỉ cần sơ hở một tí thôi là chết ngay . Vì vậy anh chấp nhận đề nghị của bạn anh . Việc trước mắt , anh thay nó đứng ra quản lý nhà máy và liên hệ ngay với những nhà trồng chè hợp tác

. Qua khó khăn này rồi sẽ tính sao .

– ...

– Em có thể yên tâm . Người bạn này của anh rất đáng tin cậy .

– Đáng tin bằng Khả Nhi không ?

– Em ...

– Ừ , làm sao đó thì làm . Đừng để công ty điêu đứng nữa thôi .

– Anh có bàn với Lạc Văn . Nếu tốt , khoảng năm năm sau , chúng ta mua lại nhà máy luôn . Có nhà máy , không lo người ta làm khó về dây chuyền sản xuất và chúng ta có thể kiểm tra sản phẩm một cách chặt chẽ hơn .

– Cái gì cũng có mặt tốt và mặt xấu , thuận lợi và không thuận lợi .

Anh đã quyết định rồi thì không bàn đi bàn lại nữa .

– Nhưng anh chợt thấy lo .

Bảo Ý nhướn mày :

– Lo gì ?

– Có nhà máy , anh sợ chúng ta mỗi đứa một nơi đấy .

– Cũng tốt vậy , không phải cãi nhau hàng ngày .

Triệu Phong hỏi :

– Em không thích làm việc với anh nữa à ?

– Bây giờ ở đây không thể nói thích hay không thích . Lý do công việc cũng đành chịu thôi . Mà nói trước , có lẽ tôi sẽ đăng ký lên Bảo Lộc .

– Không . Anh sẽ cử Lạc Văn đi .

– Tại sao phải đày người ta ?

– Em nói sai . Cái này là tạo điều kiện cho Lạc Văn ở gần gia đình và người yêu .

– Sao ?

– Em không biết cũng phải . Gia đình của Lạc Văn sinh sống ở đây . Anh cho hấn về nhà máy , không chừng hấn còn cảm ơn anh .

– Thì ra là vậy .

Bảo Ý lại tiếp tục nhìn ra hai bên đường . Xe chạy thêm khoảng vài trăm mét nữa thì dừng lại . Mặc kệ Triệu Phong chào hỏi , chỉ trở gí đó , cô mở cửa xe bước xuống và tung tăng như một đứa trẻ .

Bảo Ý hết chạy đường này rồi chạy đường khác . Cô đi đến tươi cười vui vẻ với những người công nhân hái chè .

– Chào anh , chào chị !

– Vâng , chào cô ! Cô mới từ Sài Gòn xuống à .

Bảo Ý tròn mắt :

– Sao chị biết ?

– Nhìn cách cô ăn mặc , nhìn chiếc xe cô đi , chúng tôi có thể đoán được . Với lại những người đến đây thường là những ông , bà chủ kinh doanh lớn .

– Vậy à ?

– Hôm qua cũng có xuống hai người đàn ông . Họ đề nghị ký hợp đồng thu mua chè với giá rất khá , nhưng chúng tôi không chịu .

– Sao vậy ? Đó là lợi ích của mọi người mà .

– Lợi thì lợi , nhưng với chúng tôi , chữ tín đặt lên hàng đầu . Từ trước đến giờ , những người trồng chè ở đây đều cung cấp cho nhà máy An Sơn . Bảo chúng tôi đi bán cho người khác , làm sao chúng tôi làm được .

Bảo Ý gục gặc :

– Cũng phải .

– Chúng tôi đều nghĩ bây giờ thấy cái lợi trước mắt , chúng tôi đồng ý cung cấp cho người khác , lỡ sau này họ không thu mua nữa và cả

An Sơn , chúng tôi không thể đến thì phải làm sao ? Hơn mười năm rồi , chúng tôi đều làm ăn với An Sơn . Chúng tôi không thể phản bội lại . Người ở An Sơn rất tử tế , chúng tôi tin tưởng họ . Họ không bao giờ đrr người hợp tác với mình khó khăn .

Bảo Ý nghe là thấy cảm mến ngay . Họ không vì lợi ích trong chốc lát mà quay lưng với người hợp tác với mình . Nếu công ty Bảo Nguyên có được những người làm ăn biết trân trọng tình người như thế thì tuyệt vời làm sao .

Người hái chè chọt hỏi :

– Các cô ở công ty nào vậy ?

– Bảo Nguyên .

– Có phải là công ty chịu xuất hàng đi cho An Sơn không ?

– Đúng rồi .

– Tổng giám đốc công ty Bảo Nguyên , chúng tôi đã từng gặp , chỉ có cô ...

– Tôi là nhân viên mới .

– Trợ lý hay thư ký ?

Bảo Ý tủm tỉm :

– Chị đoán hay thì chị đoán thử xem .

– Việc này tôi chịu thua . Cũng có thể cô là thư ký hoặc trợ lý cũng có thể không .

– Tại sao ?

– Cô giống một bà chủ hơn .

Bảo Ý phì cười , cô nghiêng đầu xởi lời :

– Trồng chè có cực không chị ?

– Nghề nào cũng có cái cực của nó . Trồng chè thì đòi hỏi sự chăm sóc chu đáo mới tốt tươi , cho lá xanh được . Nhưng lúc thu hoạch

chè thì rất vui . Cô nhìn thấy đấy , trên những đồi chè , người người thi nhau làm việc .

– Vâng .

Bảo Ý tiện tay bứt một lá chè xanh thì bị la ngay :

– Ấy ! Cô coi chừng mũ dính vào quần áo đấy .

Bảo Ý ngạc nhiên :

– Chè cũng có mũ sao ?

– Có chứ cô . Cuống lá là giọt nước trong nhưng nó màu hơi vàng đấy .

– Tôi không biết .

– Cô cẩn thận nha .

– Vâng .

Bảo Ý phóng tầm mắt ra cánh đồng bạt ngàn . Cô mãi đứng ngẩn màu xanh non lơ của lá mà không hay Triệu Phong đi đến . Những người hái chè cúi đầu :

– Chào ông !

Triệu Phong giơ tay chào lại :

– Xin chào !

Anh khều nhẹ tay Bảo Ý :

– Em đang quậy phá gì vậy ?

– Ở ... không . Tôi muốn hái chè với mọi người nhưng họ không cho .

– Họ làm đúng đó . Em mà táy máy tay vào thì hư hết đồi chè của người ta . Lúc ấy chỉ thêm thiệt hại cho công ty .

– Anh ...

Bảo Ý bậm môi :

– Anh thật đáng ghét . Biết anh cứ châm chọc tôi như vậy thì tôi không đi theo .

– Nào , đừng bày đặt giận dỗi ở đây chứ . Mọi người chú ý đến chúng ta bây giờ .

– Hử !

Quả đúng như lời Triệu Phong nói . Trên những đồi chè này , đâu đâu cũng người . Anh và Bảo Ý là hai người lạ đến đây , chỉ cần một hành động gì là họ để mắt tới ngay .

Một vài người hái chè gần đó quay tụ lại :

– Ông ... có phải ông là giám đốc công ty Bảo Nguyên ?

– Vâng .

– Vậy ông là người hợp tác mới của chúng tôi ?

– Rất đúng ! Mọi người có hoan nghênh không ?

– Chúng tôi có nghe chủ nhà máy An Sơn nói về ông . Lời ông ấy , chúng tôi tin .

Một người trong nhóm chìa tay :

– Hy vọng ông luôn chiếu cố chúng tôi .

– Tất nhiên . Mọi người yên tâm , tôi luôn đồng hành cùng mọi người .

– Thế thì hay quá .

– Nhưng mọi người cũng phải hợp tác chặt chẽ với tôi nha .

– Chúng tôi trân trọng đối tác cũng như trân trọng chính mình .

Triệu Phong vui vẻ :

– Làm việc lâu dài nhé .

Cô gái lúc nãy trò chuyện với Bảo Ý lên tiếng :

– Ông có thể cho tôi hỏi một câu không ?

– Cô cứ tự nhiên

– Cô gái bên cạnh ông là người yêu hay trợ lý của ông vậy ? Tôi có thắc mắc , nhưng không thể đoán .

Triệu Phong nhìn Bảo Ý rồi nhìn cô gái :

– Cô đoán không ra sao ? Cô ấy không phải người yêu cũng không phải trợ lý mà là vợ của tôi.

–Ồ ! Thế tôi nói cô giống bà chủ thì đúng rồi .

– Vâng .

Khuôn mặt của Bảo Ý lúc này thật khó coi . Triệu Phong phớt lờ , anh nắm tay cô :

– Thôi , hãy để mọi người làm việc . Chúng ta đi tham quan những đồi chè khác nha .

Triệu Phong vẫn tay :

– Chào mọi người , hẹn gặp lại !

– Chào ông !

Hai người đi được một khoảng thì Bảo Ý giằng tay mình ra khỏi tay Triệu Phong :

– Anh có vẻ thích thú khi giới thiệu với mọi người tôi là vợ của anh ?

– Thế em không thích sao ?

– Anh đừng có làm tôi nổi khùng lên nữa nha . Đùa giỡn như thế đủ rồi đấy !

– Ai bảo với em là anh đùa giỡn ?

– Chẳng lẽ anh thật lòng ?

– Đúng .

Bảo Ý quay ngoắt người bỏ đi :

– Tôi không muốn nghe anh nói .

– Bảo Ý !

Triệu Phong gọi gì gọi , Bảo Ý cũng không thèm quay lại . Cô đi nhanh ra xe với nỗi ám ức đang trào dâng trong lòng . Hừ ! Yêu Khả Nhi rồi bây giờ quay sang đeo đuổi tôi . Triệu Phong ơi Triệu Phong !

Anh ngon lắm sao ? Tôi nhất định không ... Nhưng không gì đây ?
Chẳng lẽ nói không yêu anh ? Thế vẫn không được . Trái tim cô đã
lên tiếng rồi còn gì . Tự ái sẽ làm mình đau khổ . Triệu Phong ! Anh là
người đàn ông đáng ghét nhất trên đời .

Một ngày , một ngày rồi lại một ngày ...

Triệu Phong và Bảo Ý đi cùng nhau , cùng làm việc với nhau , nhưng
quan hệ của họ thì không cải thiện chút nào .

Hôm nay cũng vậy , sau khi tham quan nhà máy và kiểm tra tiến trình
công việc về , Bảo Ý lao vào phòng tắm để tẩy hết mồ hôi . Sau đó
cô lên giường trùm chăn , không thềm nói tới Triệu Phong lấy một
tiếng .

Cô làm cho lại gan cô mà . Còn Triệu Phong anh quá hiểu bản tính
của Bảo Ý . Thương mà giận nên anh cũng chẳng thắc mắc gì . Anh
đang chờ xem bao giờ cô mới bỏ bớt lòng tự tôn để thừa nhận tình
cảm của mình .

Không quan tâm đến thái độ của Bảo Ý ra sao , Triệu Phong mặc
quần áo chỉnh tề và anh ngang nhiên bấm điện thoại nói chuyện :

– ...

– Diệu Tiên ! Là tôi đây .

–Ồ , Triệu Phong .

– Tôi muốn hỏi hôm nay Thủy Trúc có đi làm không ?

– À có ! Anh muốn gặp hả ?

– Vâng .

– Nhưng Thủy Trúc mới vừa đi đâu đó .

– Vậy ...

– Có gì anh nói đi , khi Thủy Trúc về , tôi sẽ nhắn lại giúp cho .

– Không có gì mà nhắn . Tôi gặp cô ấy sau cũng được . Cám ơn cô

nha .

Triệu Phong gác điện thoại . Anh ngồi xuống cạnh giường lay vai Bảo

Ý :

– Đừng ngủ nữa , cô gái ham ngủ . Ngồi dậy đi ăn với anh nè .

– ...

– Bảo Ý ! Em không đói sao ?

Bảo Ý tung chăn ra :

– Ủ , tôi không đói .

Mặt cô hàm hàm :

– Anh rủ người khác đi ăn với anh đi .

– Ở Bảo Lộc này , anh nào có quen ai mà rủ .

– Cô Thủy Trúc , cô Diệu Tiên gì đó ... Anh là người nổi tiếng , bảo không quen ai , tôi không tin .

Triệu Phong nhăn nhó :

– Em lại vậy nữa rồi ! Sao thích gây gổ thế ?

– Ủ , tôi là người thích gây , thích kiếm chuyện , anh chịu không nổi thì đi tìm người khác đi . Đi đi , tôi muốn được yên !

Bảo Ý kéo chăn trùm kín đầu . Triệu Phong thở ra :

– Cứ mãi như thế này sao ? Em không thấy mệt mỏi ư ?

Triệu Phong đứng lên :

– Được rồi , em không đi thì anh sẽ đi với anh Bình . Chút nữa về , anh sẽ mua cái gì đó cho em .

– Không cần !

Cánh cửa phòng đóng lại sau lưng Triệu Phong , Bảo Ý ném mạnh cái gối theo :

– Đáng ghét , khó ưa . Hừ ...

Còn lại một mình Bảo Ý tức đến mức muốn đập phá hết mọi thứ .

Nếu đây không phải là khách sạn mà là phòng ở nhà cô thì đã thành một bãi chiến trường rồi .

Triệu Phong ! Tại sao tôi lại yêu anh chứ ? Anh cũng biết tôi không thể một lúc đẹp bỏ tự ái và vui vẻ với anh như không có gì . Ai biết lúc trước anh từng yêu Khả Nhi , thậm chí còn xin tôi để tôi giúp anh từ chối cuộc hôn nhân . Anh ác lắm , Triệu Phong ạ . Mỗi lần nhớ đến , tôi không sao kèm được mình . Tôi càng gây gổ với anh , tôi càng yêu anh nhiều hơn . Thế nhưng anh có hiểu cho sự khó khăn của tôi không ? Mà làm sao anh hiểu được chứ . Nếu anh hiểu thì anh đâu hẹn hò với người con gái khác trước mặt tôi .

Bảo Ý ngồi bật dậy . Không , không thể như thế được . Cô cứ lẩn quẩn với bao suy nghĩ về Triệu Phong thì cũng có ngày cô điên mất . Phải tạo sự thoải mái cho mình thôi . Anh ta biết đi tìm niềm vui , còn cô ngồi đây mâu thuẫn à ?

Bảo Ý bỏ chân xuống giường , đang loay hoay tìm đôi dép thì tiếng nhạc chuông điện thoại làm cô chú ý . Lạ quá ! Nhạc chuông này đâu phải điện thoại của mình .

Bảo Ý nhìn khắp phòng và cô phát hiện điện thoại của Triệu Phong để ở bàn . Anh ta bỏ quên điện thoại ư ?

Bảo Ý đi lại , cô ngần ngừ nửa muốn cầm lên nửa muốn không . Bảo Ý định để cho nó reo , không người trả lời thì đầu dây bên kia tự động sẽ tắt thôi .

Nhưng hình như người nào đó gọi đến rất có kiên nhẫn . Bảo Ý mím môi lấy điện thoại áp vào tai .

– Alo.

Đầu dây bên kia là giọng nữ rụt rè :

– Xin lỗi , đây có phải là số di động của Triệu Phong không ạ ?

Quá lắm mà . Hẹn hò ... Bây giờ cô mới biết rõ Triệu Phong đó . Bảo Ý cố kèm giọng nói :

– Đúng rồi ! Chị là ai ? Tìm anh ấy có việc gì ?

– Tôi ... tôi tên Thủy Trúc . Tôi nghe người bạn đồng nghiệp nói Triệu Phong có tìm tôi , nên tôi ...

– Triệu Phong đã ra ngoài rồi . Điện thoại của anh ấy bỏ quên lại phòng .

– Vậy ...

– Chị có muốn nhắn gì không ? Tôi là vợ của anh ấy .

Từ " vợ " thoát ra từ miệng mình , Bảo Ý thấy ngượng ngùng làm sao . Nhưng với những cuộc điện thoại như thế này , cô không thể không nói .

– Chị ơi !

– Ơ ... à .

– Tôi muốn gọi lại cho Triệu Phong tờ ngân phiếu .

– Ngân phiếu ?

– Cô đừng vội hiểu lầm . Triệu Phong có giúp gia đình tôi trong lúc khó khăn một số tiền . Bây giờ gia đình tôi có dư , nên tôi gọi trả lại . Cô là vợ Triệu Phong , tôi gọi cô cũng được .

Bảo Ý từ chối ngay :

– Không ! Chị nợ Triệu Phong thì chị cứ trả tiền cho anh ấy . Tôi không biết gì về khoản tiền này đâu .

Cô nói thêm :

– Khi nào Triệu Phong về , tôi sẽ nói anh ấy đi gặp chị .

– Cám ơn cô .

Bảo Ý tắt điện thoại và cô ném luôn lên nệm . Triệu Phong ! Thật ra anh còn bao nhiêu bí mật mà tôi chưa biết nữa ?

Ở Sài Gòn thì Khả Nhi , lên Bảo Lộc gặp Thủy Trúc . Anh đang trêu tức tôi có phải không ? Anh quen Thủy Trúc một năm trước , chẳng phải một năm trước anh đã có Khả Nhi rồi sao ? Hào hiệp quá ha , cho người ta mượn tiền .

Đàn ông , tại sao phụ nữ phải khổ vì đàn ông cơ chứ ?

Bảo Ý uể oải . Cô mệt mỏi , đã thật sự mệt mỏi rồi .

Ý nghĩ ra ngoài bay vèo đi mất tiêu . Bảo Ý ném tất cả chăn màn , gối xuống sàn . Cô nhào người trên nệm và muốn ngủ một giấc dài cho quên hết mọi chuyện . Đừng để hình ảnh Triệu Phong lảng vảng trong đầu .

Bảo Ý đi vào giấc ngủ trong nỗi tức giận không biết là bao lâu . Đến khi cảm nhận được vật gì đó trên môi thì cô giật mình mở mắt . Hình ảnh đầu tiên mà nhìn thấy là khuôn mặt Triệu Phong rất gần .

– Anh làm gì vậy ? Sao anh ...

Bảo Ý hốt hoảng bật dậy . Nào ngờ trán cô và trán Triệu Phong va nhau :

– Ui da !

– Em có sao không ? – Triệu Phong lo lắng .

– Tráng sao gì ? Dù có sao cũng không liên quan tới anh . Tránh chỗ khác đi , đừng ngồi gần tôi như thế !

Bảo Ý chống tay nhích ra xa . Cô xoa xoa trán :

– Tôi nói anh có nghe không ? Sao còn ngồi nhìn tôi vậy .

Triệu Phong không để ý đến vẻ muốn gây sự nữa của Bảo Ý . Anh mềm mỏng khi thấy trán cô sưng lên :

– Để anh xem đi nào , nếu không ngày mai em khỏi ra đường đấy .

– Mặc kệ tôi , không cần anh quan tâm tới . Đi mà lo cho những người nào cần anh lo kìa .

Bảo Ý định bỏ chân xuống giường đi chỗ khác thì bị Triệu Phong nắm vai lại . Cô trừng mắt :

– Buông tôi ra !

– Không !

– Tôi la lên đó .

– Em la đi , bây giờ anh liệu mạng rồi . Nếu em thích làm cho cả khách sạn này đến xem hai vợ chồng mình thì cứ làm .

– Anh ...

– Thật ra , anh không muốn gì cả . Anh chỉ xem cục u trên trán em thôi , và nói chuyện với em một cách nghiêm chỉnh . Chứ cứ choảng nhau thế này , anh rất mệt .

– Vậy chứ tôi sung sướng lắm sao ? Nhưng mà thôi , tôi nghĩ tôi cũng không cần nói chuyện tôi với anh nữa . Chẳng còn gì để nói với nhau .

– Tại sao không còn ? Anh có nhiều chuyện để cho em biết , để em không phải thắc mắc và suy nghĩ . Nhưng trước hết , em phải ăn cái gì đã . Từ chiều tới giờ , em có ăn gì đâu .

Triệu Phong đẩy vai cô :

– Vào phòng tắm rửa mặt đi rồi ra ăn bún . Anh có mua về cho em kìa .

– Tôi không ăn .

– Đừng có bướng ! Nghe lời anh đi ! Dù có đang giận anh cũng phải ăn , nhịn đói sẽ không tốt cho sức khỏe của em .

– Tôi có chết cũng không nhờ anh lo .

Triệu Phong lắc đầu :

– Em càng ngày càng lì và ngang ngược . Thật ra anh đã làm gì sai , sao em luôn tìm cách gây với anh hoài vậy ?

Bảo Ý nhếch môi :

– Tôi luôn tìm cách ư ? Phải , tôi là thế đó . Con người tôi chỉ vô cớ gây sự .

Cô dùng dùng nổi giận :

– Ngày mai , tôi sẽ về Sài Gòn để anh không còn thấy mệt mỏi và phiền phức .

– Bảo Ý !

Tự ái ngút trời rồi đây .

– Đừng gọi tên tôi !

Bảo Ý bịt tai lại . Triệu Phong nhích tới ôm cô vào lòng . Bảo Ý vùng ra :

– Anh làm gì thế ?

– Bảo Ý ! Em có biết em là một cô gái vừa cứng đầu vừa bướng bỉnh , vừa chanh chua vừa khó chịu không ?

– Còn đồng đánh và đáng ghét nữa chứ ?

– Không . Em thì không đáng ghét chút nào .

Bảo Ý mím môi cố gỡ vòng tay Triệu Phong .

– Anh mau buông tay ra đi . Làm vậy nghĩa là sao ?

– Chỉ có cách này , anh mới có thể cho em biết tình cảm của anh .

Em mà còn chống cự nữa , anh sẽ ôm em tới sáng luôn .

– Anh .. .

Triệu Phong nhẹ giọng :

– Đừng làm khổ nhau nữa , được không em ?

– Tôi không hiểu anh nói gì . Chẳng lẽ tôi giúp anh đến với những người con gái anh yêu là làm cho anh khổ đó sao ?

– Em hiểu hay cố tình không hiểu vậy ? Tình cảm của anh dành cho em là sự chân thật xuất phát từ trái tim mình . Và anh biết em cũng

có cảm tình với anh .

Bảo Ý quay mặt đi nơi khác :

- Anh nói sai rồi . Tôi không có tình cảm gì với anh cả .
- Nếu em không yêu anh thì em đâu làm mọi thứ về anh . Âm thầm điều tra việc Khả Nhi phản bội công ty , và còn tìm cách để công ty phát triển mạnh hơn . Nếu em không yêu anh , em đâu ghen với Thủy Trúc .
- Anh suy diễn hay quá nhỉ !
- Thừa nhận tình cảm của mình đi Bảo Ý . Em cứ trốn chạy thì em vẫn cứ đau khổ .

– ...

- Anh xin lỗi vì đã nhận ra trái tim mình hơi trễ . Nhưng có trễ mà không muộn , phải không em ?

Triệu Phong tựa cằm mình lên vai Bảo Ý :

- Chuyện hứa hôn giữa hai bên gia đình chúng ta không cần chống đối nữa , cũng không cần nặng nề và tạo không khí khó thở cho mình . Anh muốn chúng ta qua lại để ông nội nhìn thấy và sống lâu hơn và cha mẹ cũng không phải khó xử với lời hứa ngày xưa .

Giọng Bảo Ý có phần dịu lại :

- Anh thấy mình không còn vướng bận gì sao ?
- Ừ . Cởi mở tấm lòng và được bày tỏ với em , anh nhẹ nhàng đi nhiều . Nhưng ... ngày nào em còn khước từ anh thì ngày đó anh vẫn còn đau khổ .
- Theo tôi , anh đau khổ không phải từ tôi mà ra .

Triệu Phong cau mày :

- Em muốn nói là do Khả Nhi và Thủy Trúc ?
- Không phải ư ?

Triệu Phong siết mạnh Bảo Ý :

– Anh khẳng định với em , hai người ấy chưa từng làm anh đau khổ .

Khả Nhi tuy là người con gái anh yêu đầu tiên , nhưng không phải anh yêu bằng trái tim mình . Còn Thủy Trúc chỉ là một người bạn và anh chia sẻ với cô ấy trên tình bạn . Duy nhất chỉ có em , em làm anh thấy anh rất cần em và không thể mất em .

– Cần tôi mà cứ trêu chọc châm chích tôi hoài .

– Có làm em nổi giận , anh mới biết tình yêu của em .

– Hừ ! Đúng là miệng lưỡi .

Triệu Phong chợt xoay người Bảo Ý lại :

– Nhìn anh đi !

Bảo Ý chớp mắt :

– Sao tự nhiên bảo tôi nhìn anh ?

– Nhìn vào mắt anh , em sẽ thấy tình yêu anh đọng đầy trong ấy .

– Ôi , Triệu Phong ơi , Triệu Phong ! Anh sến vừa thôi . Anh đừng làm tôi chết vì tức cười chứ .

Triệu Phong thì thầm :

– Anh yêu em , Bảo Ý ạ . Đó là lời thật từ trái tim anh .

– Anh ...

Tuy biết Triệu Phong có tình cảm với mình nhưng cô không nghĩ anh lại tỏ tình trong hoàn cảnh như thế này . Căn phòng khách sạn chỉ có hai đứa , thêm nữa anh đang ôm cô trong vòng tay . Sự va chạm của hai cơ thể , sự gần nhau quá độ làm Bảo Ý lúng túng . Cô cúi gầm mặt im lặng . Triệu Phong gọi nhỏ :

– Bảo Ý !

– ...

– Bảo Ý à ! Em cũng yêu anh phải không ?

– Tôi ...

Triệu Phong nâng cằm Bảo Ý lên . Đôi mắt cô cả một trời yêu thương trong đó . Con tim rung động và réo gọi . Không kềm được lòng mình , Triệu Phong cúi xuống . Rất nhẹ nhàng anh hôn lên trán , lên đôi mắt đẹp và cuối cùng dừng ở đôi môi buống bĩnh dễ thương .

Mới đầu , Bảo Ý không chống cự cũng không đồng tình . Cô ngồi trơ ra do bất ngờ , nhưng sau đó thì lại vụng về hôn trả .

– Thế mà bảo rằng không yêu .

Từ bao giờ , bàn tay nhỏ xinh của Bảo Ý vòng qua cổ Triệu Phong . Họ bên nhau với nụ hôn dài và khát khao . Thời gian như dừng lại với đôi tình nhân . Một lúc sau , Triệu Phong mới dứt đôi môi tham lam của mình ra khỏi môi Bảo Ý . Anh mỉm cười :

– Hạnh phúc thật , Bảo Ý ạ . Em có cảm giác giống anh không ?

Mắc cỡ , Bảo Ý đánh trống lảng :

– Gì cơ ?

– Anh hỏi em , em có hạnh phúc không ?

– Ừ ... Không biết .

– không biết thật à ?

– Ừ .

– Vậy thì anh sẽ giúp em một lần nữa nha .

Triệu Phong chờn vờn cúi xuống . Bảo Ý né người dùng tay che mặt rồi la lên :

– A ! Tôi không giỡn nha !

– Anh cũng đâu có giỡn . Tại em nói em không biết cho nên ...

– Anh nham nhở quá .

– Hi ...

– Và còn liều mạng nữa .

– Anh không liều mạng thì làm sao bắt em nói lên được tiếng lòng mình . Bảo Ý à ! Nhìn nụ cười của em như thế đủ rồi đấy .

Bảo ý liếc ngang :

– Đúng là không biết xấu hổ .

Triệu Phong bỗng nhiên nghiêm chỉnh :

– Bảo Ý này! Anh có một đề nghị .

– Gì nữa ?

Anh cốc nhẹ vào đầu cô :

– Hồn vừa thôi . nói chuyện với anh phải dạ thưa dàng hoàng . Đó là tôn ti trật tự .

Bảo ý khoanh tay :

– Vâng , thưa ngài tổng giám đốc .

Nhìn điệu bộ của Bảo Ý , Triệu Phong nín cười :

– Chúng ta hiểu nhau rồi thì từ đây về sau , em không được " tôi tôi "với anh nữa . Nghe chớng tai lắm .

– Thế ...

– Phải gọi bằng "anh" và xưng "em" mới ngọt ngào .

Bảo Ý bướng bỉnh :

– Nhưng tôi quen rồi .

– Sửa lại ngay thôi . Nào thử xem !

– Tôi ...

Triệu Phong trợn mắt :

– Em còn "tôi" nữa thì anh sẽ hôn em .

– Ờ ... Thôi được . Thì "em" vậy .

– Nghe miễn cưỡng quá .

Bảo Ý chu môi :

– Anh Triệu Phong em muốn uống nước . Anh có thể buông em ra

không ?

Triệu Phong khoái chí nói lỏng vòng tay :

– OK .

Bảo Ý bước xuống giường lấy chai nước uống rồi đi vào toa– lét . Lát sau cô trở ra mặt mày tươi rói trở lại . Cô bắt đầu mè nheo :

– Anh ! Em đói bụng .

– Chết không !

Triệu Phong đến bên bàn , nơi để cái hộp mủ :

– Bún đã nguội lạnh hết rồi .

– Không còn ăn được nữa sao ?

– Loại bún này để nguội ăn không ngon .

– Vậy ...

– Hay để anh ra ngoài mua thứ khác cho em .

Bảo Ý nhìn đồng hồ :

– Đã mười hai giờ hơn , làm gì ai còn bán nữa chứ . Thôi đi !

– Nhưng em không thể nhịn đói .

– Em sẽ uống đỡ sữa .

Vừa nói , Bảo Ý vừa lôi từ trong va li ra mấy hộp sữa . Triệu Phong ngạc nhiên :

– Em mang theo à ?

– Vâng . Phòng những lúc bị bỏ đói .

– Ai bỏ đói em ?

– Anh đó , giống như hôm nay vậy .

– Tại em không chịu ăn mà .

Bảo Ý xụ mặt :

– Người ta đang giận làm sao ăn cho trôi .

– À , anh biết rồi nha ! Mỗi lần em giận là em không chịu ăn gì hết .

Tính nết cũng ghê quá há .

– Anh sợ không ?

– Tất nhiên là không . Nếu sợ thì anh đâu yêu em . Nhưng mà vậy , anh có ý kiến . Mai mốt dù có giận ai đi nữa , cũng phải ăn nghe không ? Hành hạ mình là khờ lắm . Ăn để có sức mà giận tiếp .

– Hứ ! Lại muốn châm chọc em nữa phải không ?

Triệu Phong giơ tay :

– Ô ! Không không . Anh chỉ ...

Bảo Ý ném một hộp sữa vào người Triệu Phong .

– Cho anh đó .

Triệu Phong cầm lên :

– Một hộp em uống đủ không vậy ?

– Em đâu phải là voi .

Bảo Ý ghim ống hút vào hộp rồi hút một hơi :

– Đã quá !

Triệu Phong lắc đầu :

– Em đúng là trẻ con .

– Thế mà vẫn có người yêu trẻ con đấy . Yêu đến đau khổ lận cơ .

– Dám trêu anh hả ?

Triệu Phong bỏ hộp sữa sang một bên . Anh dùng hai tay chọc léc

Bảo Ý :

– Trêu anh nè , trêu anh nè ...

Nhột quá Bảo Ý uốn người :

– Em không giỡn nha .

– Đầu hàng đi , anh tha cho .

– Không .

– Được , để xem em lì đến độ nào . Xin đi , đầu hàng đi .

Mỗi một tiếng là một cái chọc léc . Bảo Ý gặp người xuống :

– Triệu Phong ! Em nôn sữa ra mất thôi .

Lời Bảo Ý quả thật rất có tác dụng , Triệu Phong dừng tay lại ngay .

Anh kéo cô cùng nằm dài ra nệm :

– Em đúng là cứng đầu hơn anh tưởng . Bị như thế mà vẫn không chịu thua .

Bảo Ý cong môi :

– Em thua thì mai mốt anh sẽ tiếp tục ăn hiếp , em không chịu .

– Thì ra là sợ bị anh ăn hiếp .

– Ừ .

Triệu Phong bẹo má người yêu :

– Anh nào nỡ chứ . Có một cô vợ như em , anh yêu không hết nữa là . Yên tâm đi , anh hứa yêu thương em hết cuộc đời .

Bảo Ý háy ngang :

– Ai là vợ anh hồi nào . Nói lung tung !

– Thế à ? Anh không biết ai nói với Thủy Trúc " Tôi là vợ Triệu Phong "

– Anh ...

– nghe Thủy Trúc nói lại , anh mừng và hạnh phúc lắm . Cho nên anh quyết tâm tấn công em , để em phải thừa nhận tình yêu của mình với anh .

– Triệu Phong ! Anh thật đáng ghét đó .

– Nếu không nhờ Thủy Trúc thì không biết cho đến bao giờ anh mới hôn được em . Bảo Ý – tình yêu của anh .

Bảo Ý lăn một vòng để thoát khỏi vòng tay của Triệu Phong . Đôi mày cô cau lại :

– Anh đã gặp Thủy Trúc ?

- Ủ .
- Hai người hẹn hò với nhau ?
- Bậy đi !
- Anh có gọi điện cho chị ấy mà .
- Đúng . Nhưng chỉ để hỏi thăm cuộc sống gia đình thôi . Dù sao Thủy Trúc cũng là bạn của anh .
- Bạn ư ? Em nghĩ Thủy Trúc không phải xem anh là bạn . Trục giác của người phụ nữ cho em biết , Thủy Trúc yêu anh .

Triệu Phong nhún vai :

- Thì sao ? Em cũng biết mình không có quyền cấm người ta yêu mình mà . Anh có biết Thủy Trúc yêu anh thì anh cũng đâu làm gì được . Trái tim có lý lẽ riêng của nó . Rồi một ngày nào đó , Thủy Trúc biết mình đặt tình yêu không đúng chỗ , cô ấy sẽ quên thôi .
- Không dễ dàng đâu anh .

Triệu Phong khóat tay :

- Đừng nghĩ cho mọi việc thêm phức tạp . Hãy vô tư mà đối diện với mọi người thì em sẽ không rơi vào cái vòng lẩn quẩn của cuộc sống . Anh lẩn theo và choàng tay ôm Bảo Ý :

- Nếu nghĩ chỉ nghĩ đến anh thôi nhé , duy nhất một mình anh .
- Ham lắm ! Anh nằm mơ đi . Trong đầu em chẳng bao giờ có tên anh .
- Thế em có ai ?
- Cha mẹ em nè , ông nè , hai bác nè và một người bạn trai ở Anh .
- Em nói thật đó chứ ?
- Ủ .
- Em ngon lắm . Vậy thì đừng trách anh nhé .

Bảo Ý hất mặt :

– Làm gì em nào ?

Triệu Phong bậm môi :

– Anh sẽ ...

Triệu Phong bất ngờ cúi xuống . Đôi môi tham lam tìm kiếm môi Bảo Ý , làm cô chỉ biết ú ớ .

– Nhớ nhé , còn chọc tức anh thì anh sẽ đối xử với em như thế đấy .

– Vậy khi anh chọc tức em ?

– Thì ngược lại .

– Anh khôn vừa thôi .

Triệu Phong gói đầu Bảo Ý lên tay mình :

– Chúng ta cứ như thế này mãi nhé . Yêu nhau trọn đời và đừng bao giờ rời xa nhau .

– Anh sẽ không thay đổi trái tim mình nữa chứ ?

– Ừ .

– Dù em từng dối anh , anh cũng sẽ tha thứ cho em , phải không ?

– Ừ .

Bảo Ý rướn người hôn lên môi Triệu Phong :

– Em tin anh .

Triệu Phong mỉm cười và vỗ nhẹ lên lưng Bảo Ý :

– Chúng ta ngủ đi em , mai còn công việc nữa .

– Ừ , em không muốn ngủ . Nếu ngủ nữa thì sẽ có người bảo em là cô gái ham ngủ .

Triệu Phong vuốt mũi người yêu :

– Cũng ghê há , nhớ hết những gì anh nói .

– Đâu chỉ bấy nhiêu chuyện .

– Anh biết . Nhưng mà em không ngủ thì làm sao anh ngủ . Còn bao nhiêu công việc phải giải quyết trong ngày mai để ngày mốt về Sài

Gòn . Công ty không thể vắng chúng ta lâu .

Giọng Bảo Ý nhẹ tênh :

– Vâng !

– Nếu em vẫn còn thích nơi đây , thì khi nào chúng ta cưới nhau , anh sẽ đưa em trở lên đây chơi một tháng cho thỏa thích .

– Xí ! Ai thèm .

Bảo Ý nghiêng người :

– Thôi , không nói chuyện nữa nhé . Chúc anh ngủ ngon !

– Chúc em ngủ ngon !

Bảo Ý và Triệu Phong giữ nguyên tư thế nằm ấy . Không lâu , họ đều đi vào giấc mộng đẹp .

Rồi công việc ở Bảo Lộc cũng đâu vào đấy . Triệu Phong , Bảo Ý cùng anh Bình lên đường về Sài Gòn .

Xe dừng lại trước cổng , Bảo Ý mở cửa bước xuống , trên tay là cái va li . Cô vẩy vẩy :

– Anh về đi , ngày mai gặp lại ở công ty .

– Không cho anh vào nhà à ?

– Nếu anh vào nhà thì anh sẽ gặp cha mẹ em . Mà anh gặp cha mẹ em thì phải nói chuyện . Vào câu chuyện thì anh không còn thời gian để nghỉ ngơi . Em lo cho sức khỏe của anh chứ không phải không muốn anh vào nhà .

Triệu Phong phì cười về cách nói chuyện của Bảo Ý . Mà cũng đúng thôi , mấy đêm rồi không ngon giấc lại thêm từ Bảo Lộc về đây không phải là một đoạn đường ngắn . Anh thèm ngả lưng lắm rồi .

– Thôi được , anh sẽ nghe em . Hôm khác , anh đến chào hai bác sau .

– OK . Anh lái xe cẩn thận đó .

Bảo Ý chưa kịp quay lưng thì bị Triệu Phong gọi giật ngược :

– Khoan đã Bảo Ý !

– Gì vậy anh ?

Cô quay lại

– Em đến đây .

Bảo Ý đi trở lại xe , cô khom người chỗ Triệu Phong ngồi sau tay lái :

– Anh định dặn dò gì ?

– Không anh chỉ muốn tạm biệt em thôi .

Và rất nhanh , Triệu Phong nghiêng đầu qua cửa kính xe hôn vào má Bảo Ý :

– Ngủ ngon nhé em yêu !

Bảo Ý giậm chân :

– Anh ầu quá ! Lỡ cha mẹ nhìn thấy thì sao ?

Triệu Phong nheo mắt :

– Anh còn cầu cho họ nhìn thấy nữa là . Như thế việc kết hôn không còn là vấn đề nặng nề của người lớn . Anh đang mong em sớm trở thành bà Triệu Phong kia mà .

– Hừ ! Anh thật là ... liều mạng . Biết vậy lúc này , em nhờ anh Bình đưa em về cho rồi .

– Anh vốn là liều mạng mà . Hì ... Anh Bình có muốn anh cũng không cho .

– Hừ !

Triệu Phong mở khóa xe :

– Thôi , anh về đây . Chào em !

– Đến nhà gọi điện cho em nha .

Bảo Ý đứng nhìn theo đến khi xe Triệu Phong mất hút ở đường lớn .

– Có thấy gì nữa đâu .

Bảo Ý giật mình đưa tay chặn ngực

– Chị Huệ ! Chị làm tôi mất cả hồn . Sao tự nhiên lù lù xuất hiện sau lưng tôi vậy ?

– Tôi ra đây lâu rồi chứ , tại cô không thấy thôi .

– Thế ...

– Thấy xe đỗ lại là biết cô về nên tôi vội vã ra mở cổng .

– Vậy chị đã nhìn ...

– Vâng . Cậu Phong đưa cô về . Hai người vui vẻ với nhau làm tôi ngạc nhiên .

Chị Huệ tò mò :

– Cô và cậu Phong không còn đối chọi nhau nữa hả ?

Bảo Ý mím nhẹ môi :

– Vì công việc nên tạm thời không gây . Khi nào buồn cũng sẽ trở mặt nhau thôi .

– Theo tôi thì hai người không gây nhau nữa đâu . Đẹp đôi như thế ...

– Chị biết gì ?

– Không .

Chị Huệ cố tình trêu chọc :

– Tôi chỉ biết hai người từng là oan gia của nhau , giờ yêu nhau thật là một điều thú vị . Ông bà chủ biết tin này chắc mừng lắm đây .

Không phải chịu sức ép từ hai phía nữa .

– Chị ...

– Để tôi đi cho ông bà chủ hay .

Bảo Ý hét lên :

– Chị Huệ ! Chị đứng lại đó !

Chị Huệ dừng chân :

- Cô Ý ! Cô cần gì ở tôi ?
- Chị ... những gì chị nhìn thấy xem như không nhìn thấy . Những gì chị nghe xem như chưa từng nghe và cũng không được nói gì hết cả . Chị rõ chưa ?
- Nhưng ... tôi có nghe thấy gì đâu .
- Thì tôi nói vậy đó , nếu chị không muốn tôi giận .
- Vâng .
- Chị Huệ hỏi :
- Cô Ý à ! Tại sao cô không muốn mọi người biết cô và cậu Phong yêu nhau , có gì xấu đâu . Với lại hai người được hứa hôn kia mà .
- Bảo Ý nghiêm giọng :
- Ai nói với chị tôi và Triệu Phong yêu nhau ?
- Thì .. .
- Chị thấy hết rồi phải không ?
- Tôi ... tôi không cố ý .
- Bảo Ý thở hắt ra :
- Được rồi . thật tình tôi không muốn giấu . Nhưng... chị không hiểu đâu . Vẫn còn những vấn đề cần phải xác định lại . Bây giờ chị mang va li vào giúp tôi đi nhé .
- Vâng .
- Chị Huệ chưa kịp cúi xuống xách va li Bảo Ý thì bất ngờ nghe tiếng bà Bảo Nhi :
- Về rồi à ?
- Mẹ !
- Bà chủ !
- Chưa thấy mặt mà tôi nghe tiếng , thì trong nhà này ngoài con chẳng còn ai .

Bảo Ý chạy lại ôm bà Bảo Nhi :

– Mẹ ơi ! Con nhớ mẹ quá .

– Dóc vừa thôi cô . Nhớ tôi mà chẳng có lấy một cú điện thoại .

Bảo Ý gãi đầu :

– Con đâu biết ba mẹ về rồi . Với lại công việc trên ấy nhiều quá , nên con cũng không có thời gian rồi .

Bà Bảo Nhi nhìn con :

– Công việc nhiều hay vì bạn gây cãi ? Mẹ không hiểu , hai đứa không hợp nhau được , không có lấy một câu ôn hòa , vậy mà còn đi công tác chung . Không biết có được kết quả gì không đây .

– Một kết quả tuyệt vời ngoài sức tưởng tượng mẹ ạ .

– Thế à ? Hơi ngạc nhiên đấy .

Chị Huệ chọt xen vào :

– Bà chủ ! Cậu Phong và cô Ý đâu có gây nhau nữa .

– Sao chị biết ? Hai chúng nó không gây nhau mới là lạ đó .

– Thật mà . Không tin bà có thể hỏi cô Ý .

Bà Bảo Nhi quay sang con gái :

– Có đúng không ?

Bảo Ý trừng mắt với chị Huệ :

– Đừng nhiều chuyện quá . Chị mang va li tôi vào nhà đi .

Chị Huệ tủm tỉm xách va li đi trước . Bảo Ý ôm cánh tay mẹ :

– Chúng ta cùng vào nhà rồi nói chuyện sau mẹ há . Con sẽ kể cho cho cha mẹ nghe công việc của con ở Bảo Lộc .

Bà Bảo Nhi thăm quan sát con gái . Đúng là hôm nay con bé có gì đó hơi là lạ . Gần cả tuần đi công tác với Triệu Phong , khi về đến tâm trạng vẫn thoải mái , khuôn mặt tươi vui không cau có như mọi lần .

Bà nhớ lúc trước , ngày nào đi làm về , Bảo Ý cũng lấm bầm khó

chịu . Hễ ai trong nhà nhắc đến Triệu Phong là con bé sầm mặt xuống ngay , còn bảo không muốn nghe thấy tên ấy . Thế mà giờ đây

...

Phải chăng con gái bà đang dần thay đổi ? Mà thay đổi cũng là vì Triệu Phong. Người đàn ông Bảo Ý phản đối không muốn kết hôn . Hôm sinh nhật Bảo Ý , bà có cảm giác con bé rất vui và hạnh phúc . như thế thì ... bà nhất định tìm hiểu mới được . Nếu Triệu Phong và Bảo Ý chấp nhận nhau , có nghĩa lời hứa năm xưa của ba chồng bà trở thành hiện thực , và hai gia đình đã thân lại càng thêm thân . Vấn đề bao nhiêu năm đã không còn là một gánh nặng . Bà và chồng cùng anh chị Triệu Sơn không mang tiếng ép duyên con . Với những ý nghĩ trong đầu , bà Bảo Nhi như thở phào ...

Hai mẹ con vào đến phòng khách , Bảo Ý giống như một đứa trẻ . Cô ào xuống cúi đầu vào ngực ông Tuấn Minh khi ông đang ngồi xem tivi .

– Cha ! Cha có khỏe không ? Con gái cha nhớ cha vô cùng .

– Có thật là con nhớ cha không ?

Bảo Ý xụ mặt :

– Cha ! Sao cha và mẹ đều giống nhau vậy ? Hai người không chịu tin con mà đi tin người khác .

– Người khác là người nào ?

Ông Tuấn Minh nhướn mày :

– Thì chị Huệ đó . Chị ấy nói ra thì mẹ tin ngay .

Ông Tuấn Minh hỏi tới :

– Chị Huệ nói gì ? Có cơ sở mẹ con mới tin chứ .

– Chị ấy nói ...

Bảo Ý lắc đầu :

- Con không lặp lại đâu . Kỳ cục lắm !
- Nếu con không nói rõ làm sao cha có thể giúp con . Không chừng cha nghe theo mẹ con luôn đấy . Suy nghĩ đi !

– Con ...

Chị Huệ từ nhà sau mang lên hai ly nước trà nóng và một ly nước cam :

- Mời ông bà chủ , mời cô Ý .

Bảo Ý liền cau có :

- Tất cả cũng tại chị đó chị Huệ .

Chị Huệ ngỡ ngác :

- Sao lại tại tôi ?

- Nếu chị không nói lung tung thì cha mẹ tôi đâu có nghi ngờ tôi .

Bây giờ ... chị làm sao đó thì làm đi .

Bảo Ý cắn nhằn , chị Huệ chợt hiểu ra :

- À ! Cô muốn nói việc cậu Triệu Phong và cô ấy hả ? Ông bà chủ sao nghi ngờ được khi mà cô và cậu Phong hòa thuận với nhau .

– Chị ...

- Ông bà chủ thấy tôi nói có đúng không ? Ngày trước , cô Ý và cậu Phong giống như hai thái cực làm ông bà lo lắng cho hôn nhân của hai người không thành , rồi sợ mình làm cho con đau khổ khi phải thực hiện lời hứa năm xưa của ông cụ . Giờ cô Ý và cậu Phong không gây gổ nữa , đó chẳng phải là tin tốt lành với ông bà .

Ông Tuấn Minh gục gặc :

- Đúng , đúng . Là tin tốt lành . Nhưng mà sao chị biết chúng nó không còn gây nhau ?

- Tôi tận mắt nhìn thấy sự thân thiết của hai người mà .

– Ồ .

– Ông bà chuẩn bị là vừa . Nay mai ông bà sẽ có con rể thôi .

Ông Tuấn Minh cười sảng khoái :

– Tôi mong điều này lâu rồi đó chứ .

Chị Huệ vui vui :

– Cậu Phong là một người đàn ông tốt . Tôi cũng luôn hy vọng cậu ấy là cậu chủ của tôi .

Ông Tuấn Minh tròng mắt nhìn con gái :

– Mọi quan hệ được cải thiện tốt như thế , tại sao lại giấu cha mẹ ?

– Con ...

Bảo Ý mắc cỡ :

– Con và Triệu Phong chỉ mới làm bạn với nhau thôi . Không như những gì chị Huệ nói đâu . Cha mẹ đừng ...

– Hai đứa con bắt đầu cho một tình bạn cũng tốt mà . Như thế sẽ dễ hiểu nhau hơn là cứ ngày ngày gây cãi nhau .

Bà Bảo Nhi tiếp lời chồng bằng một nụ cười :

– Quan hệ của con và Triệu Phong tốt hơn trước , cha mẹ mừng lắm . Mẹ hy vọng chúng con có thể yêu thương nhau , như thế ở tuổi vàng ông con đã mãn nguyện .

Bảo Ý im lặng . Cô mới chỉ nói hai người là bạn thì cha mẹ đã vui mừng như thế rồi . Nếu biết cô và Triệu Phong chấp nhận nhau theo tiếng gọi trái tim , thì cha mẹ cô còn mừng và hạnh phúc hơn thế nữa .

Nhìn nụ cười trên môi cha mẹ , Bảo ý thấy lòng mình ấm lại . Phải có lúc cô cho cha mẹ niềm hạnh phúc ấy chứ . Nhớ lại những ngày tháng qua , cô chỉ làm cho cha mẹ buồn và lo lắng . Bản thân cô thật có lỗi .

Bảo Ý tựa đầu vào vai ông Tuấn Minh :

– Cha ! Con xin lỗi . Con hứa từ nay sẽ không làm cho cha mẹ buồn và lo lắng nữa đâu . Hãy yên tâm vì con !

– Được rồi !

Ông Tuấn Minh vỗ nhẹ lên vai con gái :

– Con không cần băn khoăn . Cha mẹ hiểu con mà . Cha mẹ cũng không yêu cầu hay ép buộc con điều gì . Thấy con vui là cha mẹ đã vui .

– Con cảm ơn cha mẹ .

Ông Tuấn Minh và vợ hiểu đó chứ nên ông bà thấy nhẹ nhàng đi .

Triệu Phong – Bảo Ý là duyên nợ của nhau làm sao tách rời nhau được . Nhớ lại nụ hôn mà hai mươi năm trước Triệu Phong hôn Bảo Ý lúc sinh nhật một tuổi của con bé , ông Tuấn Minh tủm tỉm cười .

Tất cả đều không đi ngược lại lời hứa của cha ông .

Mỗi người một suy nghĩ , một nụ cười . Còn chị Huệ thì lảng xảng :

– Tốt rồi , tốt rồi . Cuối cùng cũng được như ý rồi . Để tôi ra sau hâm nóng thức ăn cho cô Bảo Ý .

Bảo Ý ngăn lại :

– Không phiền đến chị đâu chị Huệ . Trên đường về nhà , tôi và Triệu Phong đã ghé quán ăn . Giờ tôi chỉ muốn nói chuyện với cha mẹ tôi một chút rồi sau đó nghỉ ngơi , sáng mai còn làm việc nữa .

– Vậy ...

– Tôi uống ly nước của chị mang cho tôi là được rồi .Cảm ơn chị nha .

Chị Huệ gãi gãi đầu ngập ngừng :

– Cô không giận tôi chứ cô Ý ?

– Không .

– Ôi , vậy thì hay quá !

- Nhưng ngày mai , chị phải nấu cho tôi những món tôi thích ăn .
- Chuyện đó không thành vấn đề . Tôi sẽ nấu luôn phần của cậu Phong .
- Chị biết anh ấy thích ăn những món gì sao ?
- Thì món gì cô thích , cậu Phong cũng thích .
- Tùy chị vậy . Tôi không cản nếu chị muốn mang cái cực vào thân .
- Cực mà nhìn thấy cô và cậu Phong vui vẻ , tôi cũng vui .

Bảo Ý liếc ngang :

- Chị khéo nịnh .
- Hì ...

Chị Huệ quay lưng :

- Không làm phiền ông bà chủ và cô nữa đâu . Tôi ra sau đây .

Chị Huệ vừa khuất ở cửa phòng ăn , ông Tuấn Minh hỏi ngay :

- Thế nào ? Cô cử nhân trường đại học Luân Đôn . Chuyển đi Bảo Lộc tốt đẹp chứ ?
- Vâng . Tốt đẹp ngoài sức tưởng tượng của con và Triệu Phong đây . Cha mẹ biết không , thì ra ngoài việc điều hành một công ty , bây giờ chúng con quản lý thêm cả nhà máy sấy và chế biến trà .
- Rồi Bảo Ý bắt đầu kể lại hành trình đi và làm việc của cô và Triệu Phong ở Bảo Lộc .
- Những người lúc trước cung cấp chè cho nhà máy An Sơn , giờ dù biết An Sơn đổi chủ mới , họ vẫn hợp tác trong sự vui vẻ và nhiệt tình . Con thích họ ở thái độ làm việc và chữ tín đặt lên hàng đầu .
- Sự thành công của con đã để lộ ra hết khuôn mặt , con không cần nói , cha cũng biết .
- Vậy con gái của cha mẹ đâu có tệ , phải không ?
- Ủ . Nhưng cha cũng nhắc nhở con . Không được quá tự cao đấy .

Con giỏi vẫn có người khác giỏi hơn . nếu con không biết khiêm tốn thì con sẽ làm người ta ghét . Đến lúc đó , con đường tương lai gặp trắc trở ngay .

Bà Bảo Nhi phụ họa :

– Những lời cha con nói không sai đâu . Thương trường cũng như chiến trường , không được xem thường đối thủ cũng không được hạ thấp mình . Tuy mẹ không hiểu lắm về công việc của con , nhưng chuyện kinh doanh , nhất là xuất nhập nó không đơn giản . Con thắng lợi hôm nay , con phải nghĩ đến ngày mai có người ganh ghét với những gì con đang có . Cẩn thận con nhé !

– Vâng . Con sẽ luôn ghi nhớ những gì cha mẹ dạy con .

– Giữ mối quan hệ với khách găng và người cung cấp hàng rất quan trọng . Con cho họ niềm tin thì tất nhiên con sẽ được họ tin tưởng và hết lòng vì con . Điều này chắc triệu Phong có chỉ cho con ?

– Vâng .

– Có gắng mà hợp tác với Triệu Phong cho tốt . Đừng để mọi người phải thất vọng .

Bảo Ý tủm tỉm :

– Cha ơi ! Mẹ càng ngày càng giống một nhà doanh nghiệp . Nếu cha cứ cho mẹ đi theo cha thì con nghĩ " phía sau sự thành công của một người đàn ông là có bóng dáng của một người phụ nữ " không còn hữu dụng nữa . Vì có thể mẹ sẽ qua mặt cha mất .

Ông Tuấn Minh cười lớn :

– Có sao đâu . Thành công của người phụ nữ mình yêu cũng là một niềm hạnh phúc mà . con đồng ý với cha không ?

– Như thế thì còn gì khí phách của một đấng nam nhi .

– Con gái ơi ! Con mà còn mang trong đầu những suy nghĩ ấy thì con

sẽ luôn luôn phục tùng đàn ông thôi .

– Con không phục tùng ai hết . Con chỉ làm theo những gì con thích và bản năng của con .

Ông Tuấn Minh phán :

– Quá mâu thuẫn .

Bảo Ý nghiêng đầu :

– Cha tưởng con không thích làm một người phụ nữ thành công sao ? nhưng không phải thành công với người của mình . Con chỉ muốn thử cha xem cha yêu mẹ đến mức nào ấy mà . Hì ...

Bà Bảo Nhi cốc lên đầu con gái :

– Khỉ con ! Dám trêu cả cha mẹ hả .

Bảo Ý rụt cổ :

– Nếu không như thế , làm sao biết cha yêu mẹ nhiều đến như vậy . Cha không hề ganh tỵ với mẹ . Ôi ! Con thật hạnh phúc .

– Con gái ! Mẹ hỏi con câu này . Nếu sau này lấy chồng , con có làm được giống như mẹ không ? San sẻ buồn vui , công việc , cảm thông , yêu thương chăm sóc , ở bên chồng , sẵn sàng cùng chồng đi bất cứ nơi đâu cho công việc .

Bảo Ý chớp mắt :

– Con không biết có được như mẹ không . Nhưng đã là người đàn ông con yêu thì con nguyện cùng người ấy bên nhau , trọn kiếp này không gì có thể chia cắt .

– Triệu Phong mà nghe được câu nói của con chắc nó hạnh phúc lắm . Cả nó cũng không ngờ mình có được cô vợ tuyệt vời như thế . Lúc trước từ chối thật là một sai lầm .

Bảo Ý đỏ mặt :

– Ôi ! Cha mẹ lại ghẹo con . không chịu đâu . Con có nói con yêu

Triệu Phong bao giờ mà cha mẹ bảo vợ này vợ nọ .

– Không có tình cảm với người ta sao mặt mày kỳ lạ thế kia . Đổ hết rồi . Bộ lúc này Triệu Phong cho con uống rượu hả Bảo Ý ?

– Mẹ ...

Ông Tuấn Minh can ngăn :

– Thôi , em đừng trêu con nó nữa . Anh chưa bao giờ thấy Bảo Ý mắc cỡ như hôm nay đây .

Bảo Ý kêu lên :

– Cha mẹ , hai người muốn con ...

Cô chưa kịp nói hết câu thì có tiếng chuông điện thoại . Ông Tuấn Minh ngồi gần đó nhắc ống nghe :

– Alô .

– Dạ , cháu chào bác ạ .

– Triệu Phong ấy à ?

– Dạ . Hai bác khỏe không ạ ?

– Khỏe , cảm ơn cháu . Bác và bác gái đang nói chuyện với Bảo Ý đây . Con bé đang liên tưởng về những thành tích trong chuyến công tác rồi .

– Dạ , cô ấy rất là thông minh . Ở Bảo Lộc , cháu nhờ cô ấy nhiều lắm .

– Chà ! Khen qua khen lại , thật ra ai là người giỏi đây hả ?

– Dạ , là Bảo Ý .

– Cháu không cần nói , bác cũng biết . Nhưng Bảo Ý không phá hỏng công việc của cháu là tốt rồi .

Đầu dây bên kia , Triệu Phong ngại ngại làm sao . Gọi điện tìm Bảo Ý mà gặp phải ông cha vợ . Những lời của ông hình như ông đã biết hết mọi chuyện . Ông Tuấn Minh chợt hỏi :

– Cháu cần gặp Bảo Ý phải không ?

– Dạ ...

– Vậy chờ một chút nhé !

– Dạ ...

Ông Tuấn Minh đưa điện thoại cho Bảo Ý :

– Cửa con nè .

Bảo Ý hơi lúng túng khi nhận điện thoại từ tay cha . Cô áp máy vào tai , giọng nhỏ xíu :

– Alô .

– Em à ! Chúng ta nói chuyện với nhau một chút được chứ ?

– Có chuyện gì vậy anh ?

– Không . Mới chia tay em một tí thời gian thôi mà anh đã thấy nhớ em rồi . Anh ...

– Em đang ngồi ở phòng khách với cha mẹ . Hay anh đợi em lên phòng nha .

– Ừ .

Bảo Ý bịt ống nghe lại ngáp ngừng :

– Cha mẹ ! Con xin phép về phòng .

Bà Bảo Nhi tế nhị :

– Con đi đi . Cúi mà tắm rửa rồi nghỉ ngơi đó .

– Dạ , cha mẹ ngủ ngon !

Chỉ chờ có thế , Bảo Ý phóng lên thang lầu . Bà Bảo Nhi nhìn theo :

– Hình như hai đứa chúng nó không thể rời nhau thì phải .

– Em không mừng sao ?

– Tất nhiên là mừng , vì ngay từ đầu em đâu có chê Triệu Phong .

Em chỉ lo ép duyên con , nó khổ tội nghiệp nó .

– Anh nghĩ bây giờ chúng ta không cần ép chúng nó cũng đồng ý .

Vợ chồng mình có thể yên tâm được rồi .

– Phải .

Hai vợ chồng ông bà Tuấn Minh hôm nay mới thấy nhẹ nhõm đi phần nào vì con gái của ông bà không còn phản đối chuyện hứa hôn cho cô .

– Tới rồi , tới rồi !

Một nhân viên đi vào phòng thông báo .

– Tới ? Mà ai tới ? Tới đâu ?

– Tổng giám đốc và phó tổng giám đốc .

– Sao , họ đi Bảo Lộc về rồi ư ?

– Phải . Tôi thấy hai người từ trên xe bước xuống , nói chuyện rất vui vẻ với nhau .

– Cô có nhìn lầm không đó ? Tổng giám đốc và phó tổng giám đốc xưa nay là hai thái cực mà . Họ có bao giờ đi chung với nhau đâu , dù họ là cặp vợ chồng hứa hôn . Tôi từng nghĩ chuyện họ không bao giờ thành đấy .

– Không tin thì cứ hỏi giám đốc Lạc Văn đi . Anh ấy cũng nhìn thấy kia mà .

Vừa lúc Lạc Văn đi ngang qua , họ kéo anh vào văn phòng :

– Anh vào đây với bọn em một chút .

Lạc Văn nhăn nhó :

– Các cô làm gì vậy ? Sao không bắt đầu công việc đi .

– Còn đến mười phút nữa mà anh .

– Chưa tới giờ , nhưng các cô lôi tôi vào đây để làm gì ?

– Bọn em muốn xác nhận một chuyện . Anh ! Có phải tổng giám đốc và phó tổng giám đốc về rồi không ?

– Đúng .

- Họ còn đi chung với nhau vào công ty ?
- Ừ , có gì đâu lạ .
- Nhưng lúc bình thường , hai người đó hay cãi nhau và nghịch nhau kia mà . Sao hôm nay ...
- Cái đó tôi không biết .
- Có phải chúng em sắp được uống rượu mừng rồi không ?

Lạc Văn nạt :

- Các cô nhiều chuyện quá !
- Anh ! Nếu đó là sự thật thì bọn em chúc mừng cho tổng giám đốc và phó tổng giám đốc , vì hai người đó rất đẹp đôi .

Thoáng thấy bóng Khả Nhi , họ nói thêm :

- Nhưng họ cưới nhau thì sẽ có một người buồn và rất đau khổ .
- Phải , người đó không được tổng giám đốc để mắt tới nữa . Cái ghế tổng giám đốc phu nhân bấy lâu tưởng thuộc về mình , nào ngờ mãi mãi nằm ngoài tầm tay , hỏi sao không đau khổ cho được .
- Tất cả là duyên nợ là tiếng nói trái tim . Hai sếp của chúng ta ở vào trường hợp đó đấy . Thêm nữa , họ có cưới nhau , đó là họ thật lòng với nhau . Còn một người nào khác khổ chỉ vì đặt tình yêu không đúng chỗ .

Lạc Văn hỏi :

- Mà các cô nói ai đau khổ vậy ?
- Còn ai trồng khoai cái đất này nữa . Cô thư ký xinh đẹp từng là bồ của tổng giám đốc . Chúng tôi tội nghiệp cho cô ta .
- Khả Nhi ư .
- Một thời tranh đấu cuối cùng cũng không được gì . Người con gái gia đình tổng giám đốc chọn bây giờ là tổng giám đốc yêu . Nghĩ đúng là duyên nợ .

Sau câu nói ấy của một nhân viên là tiếng gót giày nện trên nền gạch . Lạc Văn quay ra :

– Ai thế ?

– Cô thư ký xinh đẹp .

– Vậy ...

– Cô ta đã nghe hết những gì bọn em và giám đốc nói . Nhưng giám đốc ời , chẳng lẽ giám đốc sợ ?

– Các cô thôi đi !

Lạc Văn nổi quạu :

– Hãy mau làm việc nhanh lên . Tổng giám đốc tới mà thấy các cô tán gẫu thì có chuyện thật đấy .

Đám nhân viên tản ra , ai về bàn của người nấy . Lạc Văn quay lưng kèm theo câu đe dọa :

– Đừng nhiều chuyện nữa nghe chưa . Tôi còn nghe bàn tán thì đừng trách tôi .

Khả Nhi tức điên lên khi nghe các nhân viên và Lạc Văn nói chuyện với nhau .

Có phải Triệu Phong và Bảo Ý phải lòng nhau rồi không ? Họ nhất định cưới nhau như ý gia đình . Nếu thế những gì cô tranh đấu bấy lâu nay đều là con số không . Triệu Phong sẵn sàng rời bỏ cô khi có người con gái khác .

Không được , Khả Nhi không thể dễ dàng chịu thua khi kế hoạch cô sắp thành công . Cô phải lật ngược lại thế cờ , người Triệu Phong yêu là cô . Người Triệu Phong căm ghét là Bảo Ý . Vì Bảo Ý hợp tác với Minh Vũ phản bội lại công ty Bảo Nguyên .

Một chút Triệu Phong vào đây , cô nhất định nói rõ với Triệu Phong để xem Bảo Ý trả lời thế nào ? Hừ ! Định qua mặt cô sao ? Không dễ

đầu . Những gì mà Khả Nhi này muốn có thì nhất định phải có . Bảo Ý ơi , Bảo Ý ! Mà được mọi người ủng hộ bao nhiêu thì mà sẽ phải khóc bấy nhiêu . Hãy chờ đó đi , tao thua mà thì tao không phải Khả Nhi .

Mãi tính toán trong đầu , không để ý nên Khả Nhi đã đâm sầm vào hai người đang đi tới . Cô té lăn ra nền gạch .

– Ui da !

Hai người kia cũng hết cả hồn vì họ bận rộn với những giấy tờ trên tay .

Đau quá , Khả Nhi đổ quạu :

– Đi đứng kiểu gì vậy ?

– Em nói ai ?

Ngẩng lên thấy Triệu Phong và Bảo Ý , Khả Nhi đóng tuồng ngay :

– Triệu Phong và Bảo Ý ! Hai người đi Bảo Lộc về lúc nào vậy ? Xin lỗi ...

Cô chống tay ngồi dậy , nhưng :

– Ui da !

Khả Nhi cố tìm giọt nước mắt :

– Chân em đau quá Triệu Phong ơi .

Bảo Ý ngồi xuống xem xét . nhìn giọt nước mắt trên má Khả Nhi , cô không hề nghi ngờ :

– Có thể chân chị bị trật rồi .

Cô quay sang Triệu Phong khi anh vẫn đứng :

– Anh , mau giúp dìu chị Nhi về văn phòng đi . Em đi tìm dầu .

Thân mật quá nhỉ ! Anh anh em em ! Khả Nhi la lên :

– Ui da , đau quá !

Bảo Ý đẩy vai Triệu Phong :

– Đừng để nhân viên phải chú ý . Văn phòng anh ở trước mặt , dìu chị ấy về đó cho chị ấy nghỉ một chút . Em gặp Hà Phúc mượn chai dầu .

– Bảo Ý à !

– Nếu không có dầu , chân chị Nhi sẽ sưng lên đấy .

Bảo Ý quay lưng , Triệu Phong đỡ Khả Nhi đứng lên . Cô nép vào vòng tay anh giấu đi nụ cười :

– Phải thế chứ !

Triệu Phong đưa Khả Nhi về văn phòng mình , anh để cô ngồi xuống ghế rồi vòng qua ghế của mình đối diện với cô :

– Em xong chưa Khả Nhi ?

Khả Nhi vẻ ngờ ngác :

– Gì hả anh ?

– Em đừng đóng kịch nữa . Anh hiểu em rất rõ đấy , Khả Nhi . Chỉ có Bảo Ý là chưa biết được con người thật của em thôi . Lúc nãy vì tôn trọng em nên anh không nói . Bây giờ thì đủ rồi , em về văn phòng mình đi .

– À ! Vậy mà em vẫn không thể qua mặt được anh . Đúng là chúng ta quá hiểu nhau . Việc ấy cho thấy anh và em không thể rời nhau được .

– Hừ !

– Triệu Phong ! Em nghe đám nhân viên kháo với nhau : Lúc này anh và Bảo Ý thân nhau lắm .

– Không liên quan đến em .

– Sao không liên quan được chứ . Em là người yêu của anh mà . Những điều người ta đồn hay bàn tán , em phải quan tâm .

– ...

Khi anh và Bảo Ý đi công tác Bảo Lộc em đã không hài lòng rồi . Một nam một nữ gần nhau , ai mà biết chuyện gì xảy ra . Bảo Lộc với những ...

– Em thôi cái suy nghĩ điên khùng đó đi . Bảo Ý không giống như em .

– Như em là sao ? Anh muốn ám chỉ em là một cô gái quá dễ dãi , có phải không ?

Khả Nhi nhếch môi :

– Đã bênh vực nhau mà còn ngọt ngào nữa . Em đoán quả không sai .

– Em đoán gì ?

– Em thật khờ khi tin anh và tin Bảo Ý . Cô ta chỉ thừa cơ hội để quyến rũ anh thôi chứ tốt lành gì . Hừ ! Giúp đỡ ... Giúp đỡ bằng cách cướp anh ra khỏi tay em thì có . Cô ta là một con cáo già .

Triệu Phong tức giận :

– Anh không cho phép em nói Bảo ý với những lời đó . Im đi cho anh !

– Nếu em không im thì sao ? Hôm nay , nhất định em phải làm rõ mọi vấn đề , xem những gì người ta nói có đúng không .

Khả Nhi đứng dậy :

– Mấy hôm anh đi Bảo Lộc , em đã thấy có cái gì đó là lạ rồi . Công tác mà cả tổng giám đốc và phó tổng giám đốc đều đi . Đã thế còn giấu luôn thời gian khởi hành nữa . Triệu Phong ! Em đâu phải là một con khờ . Anh nghĩ gì , anh muốn gì , em có thể biết được . Thật tình em không muốn tin đâu , nhưng những cuộc điện thoại em gọi cho anh , anh đều tắt máy , còn khi gọi được thì Bảo Ý nghe . Có phải cô ta ở bên anh hăm bốn trên hăm bốn không ? Thậm chí cùng phòng

nữa .

Cô làm dữ :

– Anh trả lời em đi . Anh và Bảo Ý quan hệ với nhau rồi , phải không ?

Từng câu từng lời của Khả Nhi nghe thật khó chịu và chướng tai . Cô có cái quyền gì chỉ trích quá đáng chứ . Triệu Phong thấy máu trong người dồn lên . Anh cố kiềm nén để không đánh Khả Nhi trong lúc này .

Đúng Khả Nhi là một người phụ nữ đáng sợ , đáng sợ hơn anh tưởng .

Một mặt quen anh , bày kế cho anh để cho gia đình anh chấp nhận , một mặt quen với giám đốc công ty trà Nguyên Long , bán đứng cả công ty anh . Làm anh một phen điêu đứng .

Khả Nhi ! Anh còn có thể dành tình yêu cho cô được không ? Anh đã không muốn làm lớn mọi chuyện bởi vì anh có chút tôn trọng Khả Nhi . Thế nhưng cô nào biết dừng lại . Càng ngày càng quá đáng hơn , Triệu Phong không dám tin có một thời anh yêu người phụ nữ này đó chứ .

Thấy Triệu Phong im lặng giống như bị cô nói trúng tim đen . Khả Nhi làm tới :

– Anh làm sao trả lời em được vì anh là một kẻ phản bội , một người đàn ông giả dối . Còn Bảo Ý là một cô gái chẳng nét na , đã biết anh là người yêu của em mà còn chen vào . Được thôi ,nếu cô ta muốn thì em sẽ cho cô ta trả giá .

Tiểu Phong đề phòng :

– Em định làm gì ?

– Không làm gì cả . Em chỉ để gia đình anh làm và anh nhìn rõ bộ

mặt thật của cô ta thôi . Xem họ còn yêu thương Bảo Ý nữa không ?
Và anh , anh sẽ hối hận khi anh phản bội lại em .

Khả Nhi mở xách tay lấy một sấp hình ném trên bàn làm việc của
Triệu Phong :

– Người con gái mà gia đình anh chọn như thế đó . Đẹp mặt chưa ?

Triệu Phong cầm những tấm ảnh lên , khuôn mặt vẫn không có gì
thay đổi . Anh hỏi :

– Ở đâu em có những tấm ảnh này vậy ?

– Đi uống nước với bạn , vô tình nhìn thấy nên chụp làm kỷ niệm thôi
.

– Sự vô tình của em mà những bức ảnh cũng đẹp thế kia à ? Giống
tay săn ảnh chuyên nghiệp quá !

Triệu Phong để những bức ảnh xuống :

– Em muốn chứng minh điều gì với anh đây ? Nói đi!

– Anh biết vì sao gần đây công ty bị mất quá nhiều hợp đồng chứ ?

Triệu Phong nhíu mày :

– Em biết nguyên nhân à ?

– Đúng . Là do nhân viên công ty mang tin ra ngoài . Họ liên lạc với
người của công ty Nguyên Long để bán tin , hòng vừa trả thù vừa
kiếm lợi .

Triệu Phong đập tay xuống bàn :

– Thật khốn kiếp mà ! Nếu để anh biết người nào làm thì anh không
tha thứ đâu .

Khả Nhi thấy chiêu của mình có hiệu quả , cô dẹo miệng thêm :

– Anh làm gì họ ? Trừng trị họ như thế nào ?

– Đuổi việc họ . Còn là người thân thích thì đừng có mong có bất cứ
một sự nhìn nhận nào ở anh .

Khả Nhi vỗ tay :

– Cách xử lý của anh thật là hay . Vậy thì anh mau tiến hành đi . Phải trừng trị thích đáng mới được . Con người này không thể dung túng , cũng không thể tha thứ .

Nhìn Khả Nhi vui mừng khi anh nói anh trừng trị kẻ phản bội công ty , Triệu Phong thấy buồn cười làm sao . Khả Nhi ! Cô không thể ngờ được đâu .

Khả Nhi lắc mạnh tay Triệu Phong :

– Anh ...

Triệu Phong ngập ngừng :

– Khả Nhi ! Nhưng anh chưa biết đích xác người phản bội công ty thì làm sao mà trừng trị .

– Anh không biết nhưng em biết .

Cô chỉ vào xấp ảnh :

– Người đàn ông này anh có quen không ?

Triệu Phong nhíu mày :

– Hình như là Minh Vũ – giám đốc công ty trà Nguyên Long .

– Chính hắn .

– Vậy Bảo Ý có quan hệ thế nào với Minh Vũ ?

– Người tình hoặc có thể hợp tác với nhau cũng nên .

– Không thể nào ?

– Anh không tin cũng phải thôi . Bởi vì Bảo Ý là người con gái nét na do gia đình anh chọn mà . Thêm nữa , bây giờ anh đang có cảm tình nhờ sự giả dối của cô ta .

Khả Nhi vòng tay ôm lưng Triệu Phong :

– Xin lỗi anh . Đáng lý ra em không nên cho anh biết sự thật đau lòng này , nhưng có ảnh hưởng đến công ty em không thể không nói .

Bảo Ý thật quá đáng khi đối xử với anh và gia đình anh như vậy . Cô ta thật không xứng với sự tin tưởng của mọi người . Và càng không xứng với những gì anh dành cho cô ta .

– Đúng . Cô ta hoàn toàn không xứng đáng với tình yêu của anh . Cô ta làm cho anh ghê tởm với những toan tính và thủ đoạn . Cô ta phản bội anh mà cứ cho rằng mình trong sạch . Bây giờ anh biết cũng chưa muộn mà phải không ?

– Vâng . Chỉ là một phút lạc lòng thôi . Anh đừng đau khổ nhé !

– Không . Anh chỉ hối hận khi tin lầm người thôi . Mà Khả Nhi này ! Từ lúc quen anh đến giờ , trong em có tư tưởng sẽ phản bội anh không ?

Khả Nhi lắc đầu :

– Không hề . Em mãi yêu anh và luôn cần có anh . Em muốn được chia sẻ với những gì anh phải chịu , chứ không như ai ngoài mặt đạo đức bên trong thì đầy sự dối trá .

– Cảm ơn em .

Triệu Phong gỡ tay Khả Nhi ra , anh ngồi xuống ghế :

– Tự nhiên anh cảm thấy hổ thẹn với lòng mình . Em có không ?

Khả Nhi nhìn Triệu Phong :

– Anh không được bình tĩnh sao Triệu Phong ? Bảo Ý ảnh hưởng đến anh như vậy sao ?

– Phải . Anh không được bình tĩnh , nhưng không liên quan gì đến Bảo Ý cả .

– Triệu Phong !

– Đừng làm cho anh nổi giận lên .

– Triệu Phong ! Anh ...

Triệu Phong mím môi , đôi mắt anh thật đáng sợ :

- Anh không chấp nhận sự giả dối , không chấp nhận sự phản bội .
Em ra ngoài ngay cho anh ! Anh không muốn nhìn thấy em nữa .
 - Anh ! Sao anh lại mắng em ? Em không hiểu gì cả .
 - Đừng vờ vịt nữa . Vờ kịch đã hạ màn rồi Khả Nhi ạ . Em đi đi nếu không muốn anh đuổi em .
 - Triệu Phong ...
 - Em có cần biết lý do không ? Để anh gọi anh Nguyễn Long đến đón em nhé .
 - Anh ...
 - Em ngạc nhiên hay không ngờ ? Nãy giờ anh xuôi theo em , thêm những lời cảnh báo là anh muốn em tự nhận ra cái sai của mình để anh còn có thể tha thứ . Vậy mà ... Khả Nhi ơi ! Trong tình yêu không có sự tính toán và dối trá đâu em . Một khi em đã đi quá xa thì khó mà quay lại đây .
- Triệu Phong gom mấy tấm ảnh đưa cho Khả Nhi :
- Em tưởng những thứ này có thể hại được Bảo Ý sao ? Và em tưởng anh là người đàn ông hồ đồ sao ? Nếu em tưởng thế thì em hoàn toàn không hiểu gì về anh rồi . Để anh nói cho em biết nhé , chính anh là người phát hiện ra mối quan hệ của em và Minh Vũ chứ không ai kể cả , dù đã có người biết trước hơn anh .
 - Anh phát hiện ra sao anh không đuổi việc em ?
 - Anh không phải là loại người tàn nhẫn .
- Khả Nhi bậm môi :
- Thế sao bây giờ anh lại nói ra ?
 - Bởi vì em quá ngoan cố , thậm chí độc ác nữa . Bảo Ý không có lỗi gì với em mà em vẫn hại cô ấy , lại còn xúi anh trừng trị thẳng tay .
- Nếu anh tin em , có phải anh tiếp tay hại người vô tội không ?

– Ai bảo cô ta không có lỗi . Cô ta xuất hiện xen vào tình yêu của anh và em nên cô ta phải bị khử đi .

Triệu Phong lắc đầu :

– Ở đây không tại hay bởi gì hết . Mọi việc đều xuất phát từ sự toan tính và lòng ích kỷ của em . Nếu em yêu anh thật lòng , thì em không bán đứng công ty . Lúc em hành động , em có nghĩ đến công ty khó khăn và anh sẽ gặp rắc rối không ?

Anh xua tay :

– Thôi đủ rồi Khả Nhi , em đừng biện minh nữa . Có nói như thế nào , quan hệ của chúng ta cũng không thể trở lại như trước được . Anh xin lỗi em vì anh cũng thay đổi .

– Triệu Phong !

Khả Nhi bật khóc :

– Em nhận lỗi , em nhận là em đã sai . Nhưng anh không thể đối xử với em như thế . Tha thứ cho em nha anh .

– Em hành động , em không nghĩ đến hậu quả , bây giờ cần sự tha thứ sao ? Em đi đi , chắc chắn công ty Nguyên Long sẽ chào đón em đó .

– Không . Em không thể xa anh .

Khả Nhi ôm chầm lấy Triệu Phong :

– Em yêu anh , Triệu Phong ạ .

Triệu Phong khó chịu :

– Đủ rồi Khả Nhi ! Đừng nài nỉ vô ích . Một chút tình cảm còn sót lại trong tôi là tôi khuyên em nên rời khỏi đây . Bằng không tôi sẽ gọi bảo vệ lên mời em .

Ở bên ngoài , lúc Bảo Ý mang dầu đến , định gõ cửa thì nghe giọng khó chịu của Triệu Phong . biết chắc là có chuyện nhưng cô không

thể vào lúc này . Bởi vì có cô , mọi chuyện càng thêm căng thẳng hơn .

Khả Nhi là một con người ranh ma , nếu cô ta làm loạn lên , cả công ty xôn xao thì không hay cho lắm .

Bảo Ý nghĩ đi nghĩ lại , không thể đứng ngoài được , cô đành quay về văn phòng mình rồi nghe ngóng kết quả sau . Trong lòng cô cũng hy vọng Triệu Phong không quá thẳng tay khi Khả Nhi biết nhận lỗi . Cũng là phụ nữ mà , Bảo Ý hiểu chứ . Nhưng cô không tán đồng hành động của Khả Nhi . Làm vậy để rồi phải trả giá thật không đáng .

Cộc ... cộc ... cộc ...

– Mời vào !

Cánh cửa phòng được đẩy nhẹ :

– Chào phó tổng giám đốc !

Bảo Ý ngẩng lên :

– Là mày hả Hà Phúc ?

– Chứ mày tưởng ai ? Tổng giám đốc của mày ư ?

– Nói gì thế ?

– Không đúng à ? Cả công ty đang đồn ầm lên chuyện mày và Triệu Phong sắp cưới nhau , nên tao tìm đến để xác nhận nè .

– Vậy mày đi nhầm chỗ rồi . Đi tìm Triệu Phong hay Khả Nhi mới phải .

– Cả hai người đó đều không có ở công ty .

– Thế họ đi đâu ?

Hà Phúc kéo ghế ngồi :

– Mày không biết gì sao ? Khả Nhi dọn sạch bàn làm việc của mình lúc trưa . Ra đi không trở lại đây .

Bảo Ý hỏi :

– Triệu Phong đuổi việc chị ấy à ?

– Không . Là Khả Nhi cảm thấy xấu hổ với việc mình làm nên tự xin thôi việc . Lúc đi , nước mắt ràn rụa thấy thương lắm . Nhưng mà khóc để làm gì nữa , có cứu vãn được đâu .

Bảo Ý chép miệng :

– Tại sao Khả Nhi lại chọn lựa như thế nhỉ ? Có phải sự nông nổi và kiêu hãnh đã làm cho chị ấy không còn suy nghĩ .

– Chị ta vì lợi ích , ham muốn và tham vọng của chị ta thì đúng hơn . Chị ta không hề yêu Triệu Phong , nếu yêu thì người ta không làm hại người mình yêu . Trả giá cho việc làm nhấn tâm của mình như thế đã quá rõ rệt . Tao mà là Triệu Phong , tao không dễ dàng để Khả Nhi tự xin nghỉ việc đâu .

– Nên khoan dung một chút , Hà Phúc ơi . Thằng tay quá chẳng khác nào mình cũng tàn nhẫn giống như họ . Triệu Phong làm vậy cũng cùng với suy nghĩ của tao . Người có lỗi biết nhận lỗi thì nên giúp người ta quay đầu lại . Huống chi Khả Nhi cũng một thời có tình với Triệu Phong .

– Tao không hiểu nổi hai “vợ chồng” mày . Bị người ta hại suýt chút nữa mất luôn danh dự và sự nghiệp bị lung lay , vậy mà vẫn có thể xem người ta như bạn .

– Thêm một người bạn bớt đi một kẻ thù . Trên thương trường trên phương diện tình cảm hay trong cuộc sống , càng ít kẻ thù càng tốt chứ sao . Tao hy vọng sau lần sai phạm này , Khả Nhi sẽ sớm tìm lại chính mình để không cô đơn trong cuộc sống nữa .

– Mày giỏi triết lý và luôn nghĩ cho người khác . Thế còn chuyện của mày thì sao ?

– Sao là sao ?

Bảo Ý từng từng .

– Bao giờ mày và Triệu Phong cưới nhau ?

– Có yêu nhau đâu mà cưới .

– Đừng làm bộ nữa . Ai cũng nhìn thấy mày và Triệu Phong rất xứng đôi , thêm bây giờ trong tim Triệu Phong chỉ có mày . Ảnh vì mày mà thay đổi , anh ta vì mày mà từ bỏ Khả Nhi .. .

Bảo Ý cắt ngang :

– Nói sai rồi . Triệu Phong không từ bỏ Khả Nhi , mà anh ấy đã tìm được một nửa của mình .

Hà Phúc tủm tỉm :

– Hay ! Và mày là một nửa đó của Triệu Phong , phải không ? Thật tuyệt vời cho một đôi vợ chồng . Từ chối nhau đi vòng vòng rồi cũng chấp nhận nhau . Tao khen cho ông Tư bà Nguyệt giỏi làm cho câu chuyện trở nên kịch tính và cuối cùng là một kết thúc có hậu .

Bảo ý lườm bạn :

– Mày giỏi quá há !

– Không giỏi làm sao là bạn của Lâm Bảo Ý được chứ .

– Hừ !

Hà Phúc nghiêng đầu sát mặt bạn :

– Bật mí cho tao biết đi , hai người yêu nhau từ khi nào vậy ? Tao nhớ trước ngày đi Bảo Lộc , hai người còn gây nhau ầm ùng đây mà . Sau chuyến đi Bảo Lộc về , tự nhiên nghe mọi người bàn tán hai sắp sắp cưới nhau , tao cũng bất ngờ thật đấy .

Cô nheo mắt :

– Nè ! Bộ ở Bảo Lộc hai người đã xảy ra chuyện gì sao ?

Bảo Ý đẩy mạnh vai bạn :

– Cái đầu mày nghĩ đi đâu thế ?

– Vậy là không có hả ?

– Không có gì ?

– Thì ... vượt rào ấy .

Bảo Ý đỏ mặt :

– Mày thật là ... cho mày yêu sớm để mày thành quý .

– Hì hì ...

– Thôi những cách nghĩ quá sức tưởng tượng đó đi nha . Tao và Triệu Phong đã nghĩ về nhau thật , nhưng chuyện cưới nhau chưa thể nói bây giờ .

– Sao vậy ?

– Còn chờ lệnh bề trên nữa .

Hà Phúc cười tươi :

– Thật không ngờ chuyện hứa hôn giờ đã trở thành một tình yêu đẹp . Số kiếp của Lâm Bảo Ý không tránh khỏi làm vợ Triệu Phong .

– Cũng như số kiếp của Hà Phúc không tránh khỏi làm vợ Duy Đức .

Hà Phúc hỏi :

– Mày đã nhìn thấy sắc màu hạnh phúc chưa ?

Bảo Ý mơ màng :

– Rồi . Chính người đàn ông tao yêu mang đến đấy .

– Tao cũng thế , những cái không ngờ đã trở thành cái bất ngờ . Mày đâu nghĩ mày yêu Triệu Phong phải không ? Giờ thì sao ? Trong tim hai người đều có nhau . Còn Khả Nhi , tưởng chừng như làm vợ Triệu Phong , thế mà đành ra đi , còn bị người khác cấm giận nữa . Chuyện đời thay đổi biết đâu nói được . Cho nên Bảo Ý à , chúng ta cần phải trân trọng những gì chúng ta đang có . Sắc màu hạnh phúc là sự kết hợp của hai người trong tình yêu thương .

– Tao hiểu . Vì vậy tao không để mất một người bạn như mày .

Hà Phúc tiếp lời :

– Và một người yêu tuyệt vời như người yêu của chúng ta .

Hai cô gái cùng cười . Hà Phúc nói :

– Mày thu dọn giấy tờ đi chứ .

– Chưa hết giờ mà .

– Nhìn đồng hồ thử xem .

Bảo Ý kêu lên :

– Ôi , gần sáu giờ rồi !

– Đấy , mày nghĩ còn sớm chắc . Nếu tao không gõ cửa phòng thì mày ngồi đến tối phải không ?

– Có ngồi cũng không phải là hôm nay . Mày giúp tao một tay nào .

Tao đang có hẹn đấy .

– Với Triệu Phong à ?

– Không , với ông của anh ấy . nhưng sao Triệu Phong không gọi tao nhỉ ?

– Triệu Phong đi với Lạc Văn từ sớm .

– Chắc ! Anh ấy lại quên rồi .

– Mày gọi cho Triệu Phong thử xem . Hãy là người phụ nữ quan tâm nhắc nhở khi người yêu mình quên điều gì .

– Nếu hai người quên cả thì sao ?

– Bỏ tay .

– Vậy cũng nói .

Bảo Ý lườm bạn , cô cầm điện thoại bấm số .

– ...

– ...

Trời ơi ! Sao chẳng thèm nghe máy thế này .

– ...

– ...

– Anh hả . Đang ở đâu vậy ?

– Uống nước với Lạc Văn và bàn một số công việc . Em chưa về sao ?

– Thấy số của công ty mà còn hỏi em . Việc có quan trọng lắm không ? Ngày mai bàn được chứ ?

Triệu Phong trêu :

– Nhớ anh và muốn gặp anh à ?

– Em không đùa đâu nha . Hôm nay chúng ta có hẹn với ông đấy .

Triệu Phong giật mình :

–Ồ , anh quên mất !

– Nếu không muốn ông giận thì mau về nhà nhanh lên . Tạm xin lỗi với anh Lạc Văn đi .

– OK . Anh sẽ ghé công ty đón em .

– Không cần . Anh cứ về thẳng nhà . Em quá giang Hà Phúc vậy nhé .

Bảo Ý cúp máy , cô nhanh tay cho giấy tờ vào tủ rồi quay sang bạn :

– Phiên này chở tao đến nhà Triệu Phong nhé .

– Được thôi . Nhưng trả tao bao nhiêu tiền công ?

– Mà muốn bao nhiêu ?

– Để tao nghĩ xem .

Bảo Ý kéo tay bạn :

– Vừa đi vừa nghĩ . Tao gấp lắm rồi , không khéo đến trễ , ông lại giận nữa .

– Nếu thế ngày mai đợi khi tao nghĩ ra tao sẽ đòi tiền công .

– OK . Sao cũng được .

– Không hối hận đó .

– Ừ .

Hai cô gái đi xuống nhà xe , Hà Phúc chở Bảo Ý trên chiếc Wave của mình . Sau khi chào bác bảo vệ là cô tăng tốc . Đoạn đường đến nhà Triệu Phong thu ngắn dần .

Hà Phúc vừa dừng xe cho Bảo Ý xuống thì xe Triệu Phong cũng vừa đỗ lại . Cô cúi đầu :

– Chào tổng giám đốc !

– Chào cô ! Cảm ơn cô đã đưa Bảo Ý về .

– Tổng giám đốc không cần khách sáo . Tôi chở cô “vợ” của anh là tôi tính công mà .

– Thế à ? Bao nhiêu vậy ?

– Anh trả giùm sao ?

– Ừ ! “Chồng” trả cho “vợ ” là chuyện đương nhiên .

– OK . Thế thì anh chờ điện thoại của tôi nhé .

Hà Phúc vẫy tay :

– Chào hai “vợ chồng” . Hẹn gặp lại ngày mai nhé .

– Ờ , cô không vào nhà chơi sao ?

– Gia đình bàn chuyện đại sự , tôi tham gia làm gì . Nhớ báo tin vui sớm đó . Đi nhé !

Triệu Phong nghiêng đầu ra cửa xe :

– Bạn em vui tính quá há .

– Còn thua bạn anh xa .

Triệu Phong hất mặt :

– Nè ! Nhấn chuông đi chứ . không gọi cổng làm sao người trong nhà biết chúng ta về .

– Em tưởng anh chỉ thích nhấn kèn xe để gọi cổng thôi .

- Chuyện xưa như trái đất mà cũng nhớ .
- Ấn tượng làm sao không nhớ cho được . Em cho anh biết , những cái tốt của anh , em không nhớ , chứ những cái xấu của anh em nhớ hết trơn . Nhớ để sau này trừng trị anh .

Triệu Phong nhăn nhó :

- Vậy là chết anh rồi .
- Còn nữa , bây giờ ai cũng hậu thuẫn cho em . Anh mà rục rịch , coi như không còn đường sống .
- Thẳng tay thật đó hả ?
- Ừ . Em không dễ giống như anh tha cho Khả Nhi đâu .

Bảo Ý quay lưng giấu đi nụ cười , xem ra chỉ có mình cô bắt nạt được Triệu Phong thôi . Phen này cô có cơ hội ăn hiếp rồi . Vừa định giơ tay nhấn chuông thì cánh cổng mở ra .

Bảo Ý tươi cười :

- Chị Ngọc !
- Cô và cậu Phong đã về .

Nhường đường cho Triệu Phong lái xe vào . Bảo Ý đi sau với chị Ngọc :

- Chị khỏe không chị Ngọc ?
- Vâng , tôi khỏe . Cám ơn mợ . Hơn tuần nay không thấy mợ ghé qua .
- Tôi bận đi công tác với Triệu Phong .

Chị Ngọc vỗ trán :

- Ô , tôi quên mất ! Cậu Phong nói mợ và cậu đi Bảo Lộc .
- Vâng .

Bảo Ý hỏi :

- Hai bác có nhà không chị ?

- Ông bà chủ vừa đi dự tiệc ở nhà một người bạn .
 - Thế còn ông ?
 - Ông cụ ở phòng khách đang chờ mợ và cậu . Từ chiều đến giờ , ông có vẻ nôn nóng . Cậu mợ mau vào với ông đi .
- Chị Ngọc nói đến đây thì đi trước . Bảo Ý trờ tới vừa lúc Triệu Phong mở cửa bước xuống . Anh nắm tay người yêu :
- Trễ quá phải không em ?
 - Có lẽ ông đang chờ chúng ta .
 - Chị Ngọc bảo ông đang nôn nóng lắm . Có chuyện gì vậy anh ?
 - Anh không biết nữa . Chúng ta gặp ông sẽ rõ thôi .
 - Em thấy hơi lo .
- Triệu Phong trấn an :
- Anh nghĩ không có gì đâu .
- Hai người vào đến phòng khách thì gặp ông Triệu Chấn :
- Thừa nội !
 - Thừa ông !
 - Hai đứa về rồi đấy à ? Sao trễ thế ?
 - Dạ ...
 - Công việc ở công ty nhiều hay quên lời dặn của ông ?
 - Dạ , không phải đâu ạ .
 - Chứ vì lý do gì mà về trễ ? Hai đứa có biết ông trông ngóng hai đứa không ?
- Bảo Ý cúi đầu :
- Ông ơi , cháu xin lỗi . Ông đừng giận cháu nghe . Tại cháu mãi nói chuyện với bạn cháu mà quên mất đi thời gian .
 - Cháu cũng vậy .
- Ông Triệu Chấn nói :

– Hai đứa hợp tác ăn ý quá ha .

Ông Triệu Chấn sửa lại gọng kính trên mặt .

– Ông ơi , là thật đó .

– Thì ông có nói gì đâu . Hai đứa mau ngồi xuống đi .

Chỉ chờ có thế , Bảo Ý liền sà xuống ôm cách tay ông Triệu Chấn :

– Ông ơi ! Ông không giận bọn cháu nữa hả ?

– Nếu ông giận , ông đâu có ngồi đây chờ hai đứa .

– Ôi , cảm ơn ông .

Bảo Ý liền thoáng :

– Ông ơi ! Máy ngày đi Bảo Lộc , cháu nhớ ông lắm .

– Có thật không ?

– Thật mà .

– Ông tin cháu , cháu ngoan .

Bảo Ý tựa đầu vào vai ông :

– Ông ơi ! Nhìn ông vui khoẻ mạnh cháu thật là mừng .

– Tất cả đều nhờ cháu đấy !

– Sao lại nhờ cháu ?

– Những gì cháu cố ý làm cho ông , làm cho gia đình và công ty Bảo Nguyên , ông biết hết rồi .

– Ông ơi !

– Hôm nay ông muốn cháu và Triệu Phong có mặt là để nghe ông tuyên bố một chuyện .

Cả Bảo Ý và Triệu Phong hồi hộp :

– Là chuyện gì ạ ?

– Đúng ra theo lời hứa cháu sẽ là cháu dâu của ông , nhưng mọi chuyện đã không như ông nội của cháu tính . Triệu Phong có người yêu , ông không thể ép buộc nó , cũng không thể ép buộc cháu . Hôn

nhân phải bắt nguồn từ tình yêu . Ông suy nghĩ kỹ rồi , nên mới quyết định trả tự do cho cháu và Triệu Phong .

– Ông ...

– Triệu Phong yêu Khả Nhi , ông đồng ý cho nó cưới . Còn cháu , cháu chưa có ai thì ông sẽ tìm cho cháu một người đàn ông lý tưởng để cháu yêu . Từ đây , hai đứa không còn phải nặng nề khi gặp nhau nữa .

– Còn lời hứa thì sao hả ông ?

– Khi nào ông mất , ông tự tìm ông nội cháu để tạ lỗi sau . À ! Còn việc này nữa . Ông quyết định cho cháu 20% cổ phần ở công ty Bảo Nguyên , như một món quà của cháu khi lấy chồng .

Quyết định của ông Triệu Chấn làm cho Triệu Phong và Bảo Ý bất ngờ . Anh phản đối :

– Cháu không đồng ý .

– Sao ?

Ông Triệu Chấn cau mày :

– Cháu từ chối người ta còn chưa đủ làm người ta bị tổn thương sao ? Hai mươi phần trăm cổ phần cũng muốn giành lấy nữa à ?

– Ông ơi , không phải .

– Vậy cháu không đồng ý chuyện gì ?

– Dạ ...

– Nói mau đi !

Triệu Phong khó khăn khi phải thú nhận tình yêu với ông .

– Dạ , cháu không thể để Bảo Ý lấy người đàn ông khác .

– Cháu giữ con bé ở lại bên mình để mà gây cãi à ?

– Không . Cháu cần Bảo Ý , vì cháu yêu Bảo Ý .

– Cháu yêu một lúc đến hai người phụ nữ ư ? Đừng quá tham lam .

– Cháu chỉ yêu một mình Bảo Ý thôi .

– Thế còn Khả Nhi ?

– Cháu đã chia tay cô ấy .

Ông Triệu Chấn nhìn cháu trai :

– Cũng hay thật nhỉ ! Lúc yêu thì nói yêu , còn lúc hết yêu thì chia tay . Tình yêu giống như trò chơi thật .

– Xin lỗi ông , nhưng Bảo Ý mới là một nửa cuộc đời của cháu . Ông đừng bắt cô ấy xa cháu nha .

– Với Khả Nhi cháu cũng nói không thể xa cô ta , bây giờ với Bảo Ý cũng thế . Ông có nên tin không ?

– Cháu thật lòng ông ạ .

Ông Triệu Chấn quay sang Bảo Ý :

– Sao đây cháu ngoan ? Cháu cũng yêu Triệu Phong chứ ?

Bị ông Triệu Chấn hỏi . Bảo Ý mắc cỡ . Cô không dám nhìn ông và cũng không dám nhìn Triệu Phong . Trả lời sao đây ?

Ông Triệu Chấn nhắc lại :

– Nói đi nào ! Cháu có yêu Triệu Phong không ?

– Dạ ...

Triệu Phong khuyến khích :

– Trả lời đi em .

Bảo Ý hít một hơi dài để lấy can đảm :

– Thưa ông , có ạ .

Sau câu trả lời của Bảo Ý là tiếng cười sáng khoái của ông Triệu Chấn .

– Hay , hay lắm !

Triệu Phong và Bảo Ý không hiểu :

– Ông ơi !

– Các cháu làm cho ông thỏa mãn rồi . Ngày mai ông muốn hai gia đình gặp nhau .

– Ông nói ...

– Khả khả , ông đoán có sai đâu . Bảo Ý sẽ là con dâu của dòng họ Triệu .

– Vậy những gì ...

– Ông chỉ muốn hai cháu thừa nhận sự thật thôi .

– Ôi , ông làm bọn cháu hết hồn .

Triệu Phong nhào qua ôm ông Triệu Chấn :

– Cám ơn ông nhé !

– Về việc gì ?

– Ông đã chọn Bảo Ý cho cháu . Cô ấy chính là người phụ nữ của cuộc đời cháu .

– Giờ mới nhận biết ư ?

– Đâu có muộn phải không ông .

– Để ông cho hai cháu xem cái này .

Ông Triệu Chấn giở tờ báo trên bàn cầm lên tấm ảnh trắng đen .

Trong ảnh là một cặp trai đang hôn một con bé :

– Hai cháu có nhận ra ai trong ảnh không ?

Bảo Ý nhìn qua rồi lắc đầu :

– Dạ không .

– Còn Triệu Phong ?

Triệu Phong nhú mày :

– Một người là cháu lúc nhỏ , còn người kia ... Cháu không thể nhận ra vì người trong ảnh bé quá .

– Là Bảo Ý đấy .

Bảo Ý mở to mắt :

– Cháu ư ?

– Đúng . Lúc sinh nhật một tuổi của cháu , Triệu Phong đến chúc mừng và muốn chụp với cháu một tấm ảnh làm kỷ niệm . Ba mẹ cháu cũng có giữ đấy .

– Nhưng cháu chưa được nhìn thấy .

– Có lẽ chưa đến lúc để đưa cháu xem .

Triệu Phong nghiêng đầu :

– Lúc bé , em dễ thương quá , Bảo Ý ơi .

Bảo Ý hất mặt :

– Tất nhiên rồi . Cho nên anh mới ...

– “Gù” em phải không ?

– Hứ ! Nếu lúc đó em biết , em cần anh lấy theo cho xem .

Triệu Phong cười :

– Bây giờ cần cũng được vậy . Để anh nhớ suốt đời .

– Đáng ghét !

Triệu Phong xin :

– Ông ơi ! Ông tặng cháu bức ảnh đó nha .

– Để làm gì ?

– Cháu sẽ phóng to lên treo trong phòng tân hôn của bọn cháu .

– Được thôi .

– Cám ơn ông .

Bảo Ý nguýt ngang :

– Ai thèm lấy anh chứ .

– Em yêu anh nếu em không lấy anh thì lấy ai đây ?

– Ờ thì ...

Ọt ... ọt ... ọt ...

Bảo Ý và Triệu Phong lắng nghe :

– Tiếng gì vậy ông ?

– Hình như ...

Ông Triệu Chấn vỗ vào bụng mình :

– Cái bao tử của ông nó biểu tình .

– Trời ơi ! Ông chưa ăn cơm sao ?

– Ông chờ hai đứa cháu mà .

– Không được , không được . Như vậy ông sẽ bị đau bao tử mất .

Bảo Ý lảng xảng :

– Chị Ngọc , chị Ngọc ! Chuẩn bị bàn ăn nhanh lên .

Nhìn dáng điệu của Bảo Ý , ông Triệu Chấn phì cười :

– Để biết được tình cảm của hai cháu , ông nhìn một chút cũng không sao .

Tiếng Bảo Ý í ới :

– Triệu Phong ! Mau đưa ông xuống phòng ăn .

– Tuân lệnh !

Tiếng cười bắt đầu rộn vang trong căn nhà rộng lớn .

Hai tháng sau , trong căn phòng tân hôn của đôi vợ chồng mới cưới .

Bảo Ý vẫn mặc nguyên bộ đồ cô dâu , cô lục tung cả tủ quần áo .

– Đâu mất tiêu rồi , mình nhớ mình để nó ở đây mà . Kỳ lạ thật đó !

Triệu Phong bước vào , anh suýt bị dội ngược ra vì căn phòng tân hôn vô cùng lộn xộn .

– Ôi trời ! Ở đây là chiến trường hay là phòng ngủ vậy ?

– Đừng hỏi em .

– Bảo Ý ! Em đang làm gì thế ?

– Anh không thấy sao ?

Triệu Phong đi lại :

– Em tìm gì ? Anh giúp cho .

Bảo Ý dùng tay thử dốc :

– Một cái áo . Em để trong tủ nhưng không tìm thấy nữa .

Cô ngồi xuống giường :

– Em nhớ em có mang nó qua đây mà .

Nghe Bảo Ý nói là Triệu Phong biết cô vợ bé nhỏ của anh đang tìm cái áo gì rồi . Triệu Phong tũm tũm mở hộc tủ bàn trang điểm , anh lấy ra :

– Có phải cái áo này không ?

– Đúng rồi . Anh ...

Triệu Phong ôm choàng lấy vợ :

– Anh đã nhận ra nó .

Bảo Ý vờ ngờ ngạc :

– Gì cơ ?

– Anh nói anh đã nhận ra chiếc áo của em . Đây chính là cái áo em mua ở Hồng Kông . Và em cũng chính là người con gái anh từng gặp ở bên ấy .

– Em ...

Triệu Phong xoay người vợ lại :

– Tại sao khi anh gặp lại em , em không thừa nhận ? Em nghĩ gì ?

Bảo Ý cúi đầu :

– Em ... anh giận em lắm phải không ?

Triệu Phong lắc đầu :

– Không . Anh hơi bất ngờ và thú vị thôi .

Anh hôn lên má vợ .

– Đừng lo lắng nha . Bây giờ hãy nói cho anh biết , em còn bí mật gì nữa không ?

Bảo Ý nghiêng đầu vòng tay qua cổ chồng . Cô kể lại những việc lúc

còn ở Anh . Nghe xong , Triệu Phong phì cười :

– Em ghê gớm thật đó nha . Dám gạt cả anh .

– Tại người ta đón xe không được mà .

Triệu Phong hỏi :

– Khi gặp anh , em nhận ra anh ngay phải không ?

– Vâng .

– Thế sao làm như không biết ?

– Em sợ ... nhưng khi biết anh là chồng hứa hôn của em thì em không còn sợ nữa .

– Vì sao ?

– Em nắm được bí mật của anh . Nếu anh làm khó em thì em sẽ nói cho ông biết .

Triệu Phong cau mày :

– Bí mật gì ?

– Nhưng anh hứa là không giận đi .

Triệu Phong gạt đầu :

– Ừ ?

Bảo Ý lại kể về việc cô vô tình nghe mẩu đối thoại giữa Khả Nhi và anh . Bảo Ý ngập ngừng :

– Em xin lỗi , em không muốn làm anh bị tổn thương . Nhưng để bảo vệ tài sản cho dòng họ Triệu , em đành dối anh .

Triệu Phong khoát tay :

– Không sao đâu . Nếu không có em , có lẽ anh chưa thức tỉnh .

– Bỏ hết tất cả đi nha anh . Bây giờ bên anh đã có em rồi .

– Phải . Em là tình yêu của anh .

Bảo Ý rướn người hôn lên môi chồng :

– Em yêu anh .

Triệu Phong nheo mắt :

– Là em dụ dỗ anh đó nha . Đừng trách anh !

Triệu Phong vừa cúi xuống thì bị Bảo Ý ngăn lại :

– Khoan đã anh !

– Gì nữa ?

– Em còn một việc muốn nói cho anh nghe .

Triệu Phong im lặng chờ đợi :

– Lúc gặp anh ở nước Anh và Hồng Kông , khi về Việt Nam , em có nói với một người bạn rằng . “Nếu người chồng hứa hôn của em giống như anh thì em suy nghĩ lại , không chống đối nữa ” .

–Ồ ! Một bất ngờ đầy thú vị nữa đây . Trải qua bao nhiêu việc ,anh mới thấy hai chúng ta chỉ dành cho nhau mà thôi .

Triệu Phong đỡ Bảo Ý ngửa ra . Ánh mắt , khuôn mặt , nụ cười , con người này anh không thể thiếu trong cuộc đời .

Làn môi mọng mơn gọi , Triệu Phong với tay tắt ánh đèn néon quá sáng để còn lại ánh đèn ngủ màu hồng . Anh từ từ cúi xuống phủ lên Bảo Ý một màu hạnh phúc ...

Hết

Đánh máy: ThuyKim

Nguồn: Vietlove

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 7 tháng 1 năm 2008